

Cesta do nadprirodzeného sveta

Roger J. Morneau

Možnože sa mnohému modernému človekovi bude zdať celkom neveriteľné hovoriť o satanovom kulte, a predsa je to aj dnes aktuálne. Čo si o ňom myslieť? Keďže sa aj dnes mnoho ľudí stretáva s tajomnými, v satanskom kulte sa prejavujúcimi mocnosťami, je potrebná príslušná orientácia. Táto kniha vám ju ponúka, prináša informácie takpovediac z prvej ruky. Cesta do nadprirodzeného sveta predstavuje dramatický zážitok niekdajšieho uctieвателя satana. Roger J. Morneau, autor tejto knihy, vyrástol v zbožnej katolíckej rodine, skoro sa však odvracia od viery a ocitá sa v zajatí satanovho kultu. Milostivým Božím vedením však nachádza cestu ku šťastnému kresťanskému životu. Jeho osobné svedectvo ukazuje, ako Boh zachraňuje, žehná a pomáha.

VENOVANIE

Túto knihu venujem žene, ktorá mi pred viac ako tromi desaťročiami dala nielen svoju ruku, ale aj srdce, a bola ochotná spojiť svoj život s mojím, hoci to znamenalo ísť aj údolím tieňov smrti - mojej drahej manželke Hilde.

Teší ma, že môžem na tomto mieste vyjadriť svoju vďaku pani June Strongovej, ktorá ako spisovateľka ma usmernila a viedla, a bez ktorej by som ťažko napísal to, čo poznám z oblasti duchovného boja.

Ďakujem aj kazateľovi Wiliamovi R. Lawsonovi, ktorý dlho predtým, než som napísal prvú vetu, ma presviedčal o tom, že by to bolo druhým na úžitok a zisk, keby som napísal svoje skúsenosti s duchmi.

Ďakujem aj Ellen a Maynardovi Cadyovcom, ktorí ma veľakrát vzali na svoju chatu v horách v Pensylvánii, aby som tam mohol myslieť aj na niečo iné než len na svoju minulosť, a to mi pomohlo napísať túto knihu.

Niektoré mená v tejto knihe boli zmenené kvôli zachovaniu diskretnosti tých, ktorí mali účasť na tom, čo sa udialo.

1. MOJE DETSTVO A RODIČIA

Narodil som sa 18. apríla 1925 ako piate dieťa rodiny s ôsmimi deťmi v St. Jacques, New Brunswick, malej dedine neďaleko hraníc provincie Quebec vo východnej Kanade. Moji rodičia boli pobožní, po francúzsky hovoriaci katolíci. Dve sestry môjho otca boli mnišky a jeho mladší brat bol kňazom. Neskoršie bol monsignorom v rímskokatolíckej cirkvi.

Ešte aj dnes nemôžem inak, než obdivovať svojich rodičov za ich horlivosť, s akou sa riadili učením a príkazmi svojej cirkvi. Pokiaľ si pamätám, celá naša rodina sa denne spoločne modlievala. Najživšie spomienky mám na večerné pobožnosti. Hlavnou časťou pobožnosti bol ruženec, opakovali sme aj litánie svätých, ktoré sa skladali z prosieb k dlhému radu svätých, aby za nás u Boha orodovali. Nás deti boleli kolená od dlhého kľačania, rodičia nás však k tomu povzbudzovali tým, že nám vysvetľovali, že naše utrpenie prinášame ako obeť Bohu, aby duše trpiace vo večnom ohni mohli byť aspoň nakrátko zbavené utrpenia v očistci.

V našej rodine sa praktizovali mnohé telesné cvičenia, ktoré mali vyjadrovať našu kajúcnosť a ktorými sme sa snažili dosiahnuť Božiu priazeň. Každý piatok sme držali pôst tým, že sme nejedli žiadne mäso. Keď šiel niekto v prvý piatok v mesiaci na spoveď a prijímanie, boli tým zaistené odpustky na 5 000 dní, čo znamenalo, že určitá duša mala o tieto dni kratší pobyt v ohni očistca. V tých časoch sa tiež od večera predchádzajúceho dňa až do prijímania nesmeli jesť ani piť. (Cirkev od tej doby pozmenila tieto pravidlá.)

V určitú ročnú dobu bolo zvykom všetkých členov našej rodiny prebdiť celé noci na modlitbách. Kľačali sme v jednom rade hodinu pred sochou a modlili sa ruženec a iné modlitby. Pôstne obdobie pred Veľkou nocou bolo tiež časom odriekania. Moji rodičia boli ľudia milujúci Boha a všetka činnosť ich života sa točila okolo Neho. Ich hlavným cieľom bolo ľúbiť sa Bohu.

Keď som mal tri roky, ťažko som ochorel a lekári nedávali žiadnu nádej, že sa uzdravím. Môj otec už dokonca robil prípravy na môj pohreb. Moja matka sľúbila Bohu, že v prípade môjho uzdravenia urobí všetko, čo bude v jej silách pre to, aby som sa stal kňazom. Mal som osláviť Božie meno a privádzať mnohých k Jeho službe. Podľa jej rozprávania sa môj stav hneď zlepšil, rýchlo som sa zotavoval a nakoniec aj celkom uzdravil. Prišiel čas na prípravu na moje prvé prijímanie. Čím viac som sa učil z katechizmu naspamäť odriekavať učenie a príkazy cirkvi, tým ťažšie bolo pre mňa dať si dohromady tieto príkazy s Kristovým evanjeliom.

Pred nedeľným kázaním kňaz vždy čítaval jednu kapitolu, buď z evanjelií, alebo z epištol Nového zákona, a na to som sa vždy veľmi tešil. Raz, keď som mal asi sedem rokov, vracali sme sa jedného zimného dňa z kostola. Slnko svietilo a za sebou šlo asi 20 saní ťahaných koňmi. Zvončeky pekne zvonili a nikto nič nehovoril. Všetci sme ticho sedeli a viezli sa. Prerušil som mlčanie a spýtal som sa matky, prečo bol Pán Ježiš taký láskavý, keď bol na tejto zemi, a po svojom odchode do neba sa stal takým prísny.

"Prečo mi kladieš túto otázku?" spýtala sa ma.

"Prečo dobrý Boh páli po celé storočia ľudí, ktorí sa dopustili čo i malých priestupkov?" chcel som vedieť. "On teda nekoná podľa toho, čo sám učil. Predsa ty a otec robíte to, čo nás učíte. Prečo to tak nerobí aj Boh? Učíte nás, aby sme si navzájom odpúšťali chyby. A prečo Boh celkom neodpustil ľuďom?"

Keď som sa díval do matkinej tváre, videl som, že moje myslenie je pre ňu záhadou. Môj otec jej chcel pomôcť tým, že sa odvolával na vyššie authority. "Vieš, Roger, je to tak, ako to raz povedal strýc Felix (kňaz): Boh tak nenávidí hriech, že preto, aby ľuďom pomohol odvrátiť sa od neho, pohrozil takým hrozným trestom. A okrem toho, náš svätý otec - pápež, ten pozná ešte mnohé iné dôvody, prečo Boh používa oheň očistca, a my nesmieme pochybovať o pápežovej autorite."

Keď som sa zoznamoval s učením o premene pri omši, bral som to ako každé dieťa v mojom veku. Veril som, že kňaz premieňa chlieb a víno na telo a krv Kristovu. Avšak na Veľkú noc v roku 1937, keď zomrela moja matka, počul som niečo, čo ma priviedlo k inému názoru.

Kňaz čítal z evanjelia o zmŕtvychvstaní Krista. Čo ma fascinovalo, bola skutočnosť, že Pán Ježiš sa snažil presvedčiť svojich učeníkov o tom, že po zmŕtvychvstaní bol skutočnou bytosťou z mäsa a kostí, nielen duchom. V mojom myslení vznikali niektoré zaujímavé otázky. Je snáď možné, že by nebo bolo práve takým miestom, ako je naša zem, s ľuďmi s telom z mäsa a kostí, ktorí by viedli skutočný život a neboli by len duchmi, vznášajúcimi sa v oblakoch? Keď ale Pán Ježiš nie je duchom, ako môže byť v hostii?

Pre niektorých to bude možno ťažké pochopiť, ako mohlo malé dieťa, akým som bol vtedy ja, strácať vieru a obrátiť sa proti náboženstvu. Snáď sa mi podarí vysvetliť, ako sa to stalo, tým, že porozprávam niekoľko udalostí.

Keď som bol dieťaťom, vždy som rozmýšľal o tom, čo som počul a videl u dospelých. Naš domov bol miestom pokoja a radosti. Moji rodičia nám boli dobrým príkladom v tom, ako majú ľudia navzájom vychádzať. K druhým boli priateľskí a ohľaduplní a aj od nás očakávali, že si svoje spory odpustíme a budeme sa mať radi. Mali tiež starosť o chudobných a núdznych a pomáhali im. A ja som sa domnieval, že Boh musí byť prinajmenšom práve taký dobrotivý a súcitný k ľuďom, ako očakáva, že sa budú navzájom medzi sebou správať oni.

Jeden zážitok ma viedol k obzvlášť veľkému zamysleniu. Ľudia vtedy nepoužívali autá v zimných mesiacoch, a potom bolo často potrebné vynaložiť veľa práce na to, aby v teplom počasí boli autá opäť pojazdne.

Môj otec sa rozhodol, že zavolá automechanika, aby u nás strávil niekoľko dní a dal naše auto, Ford - Model A, do poriadku. Ale predtým, než ho navštívil, povedal nám: "Ten muž je protestant, je to však príjemný človek a výborný automechanik. Dávajte pozor, deti! Je možné, že sa s nami nebude modliť, keď sa budeme pred obedom spoločne modliť "Angelos". Nedivte sa tomu a hlavne nepýtajte sa ho na nič, pokiaľ ide o jeho náboženstvo. Neprivedte ho do trápnej situácie. Jasný?" Keď to hovoril, hľadel priamo na mňa. A my sme všetci zborovo odpovedali: "Áno, otecko."

Tri dni tento človek pracoval na aute a ja som ho pritom pozoroval. Bol presne taký, ako otec hovoril, snáď ešte lepší, veľmi milý muž, ktorý sa so mnou radostne rozprával a nepoužíval nijaké hrubé výrazy ani neklial.

Môj otec mal tri farmy, riadil ich prevádzku a mal celý rad zamestnancov. Často som ho počul, keď prijímal nového zamestnanca, ako hovoril: "Viem, že budeme spolu dobre vychádzať. Nepožadujem toho veľa k svojej spokojnosti. Jedno si však prajem, a na to, prosím, nezabudnite. Moja žena a ani ja nedovolíme ľuďom, ktorí u nás pracujú, aby sa rúhali Bohu alebo svätým. Máme deti, ktoré chceme vychovávať tak, aby mali úctu k Bohu. Dávajte si preto pozor na svoje slová." I napriek tejto žiadosti sa niektorí pri práci pozabudli a pri nadávkach pospomínali všetkých svätých.

Keď sa však protestantský mechanik pri svojej práci klepol do prsta alebo si trochu privrzol ruku, povedal iba: "Áu, to bolí!"

Keď sme sa modlili "Angelos", bol mechanik ešte úctivejší než my. Keď otec povedal: "Pomodlime sa," mechanik sklonil svoju hlavu, zavrel oči a zložil si ruky. My sme oči nikdy nezatvárali a modlili sme sa tak rýchlo, ako sme len mohli.

Keď tento muž od nás odchádzal, pocítil som v sebe nepokoj, ktorý som nedokázal zahnať. V katechizme bola veta, ktorú som sa naučil naspamäť: "Mimo katolíckej cirkvi niet spasenia."

Moja matka tušila, že ma niečo znepokojuje, a pýtala sa, čo to je. Á ja som jej položil otázku: "Mami, kam prídu dobrí protestanti, keď zomrú?"

"Prečo sa ma na to pýtaš, Roger?" Citoval som jej, čo je o tom napísané v katechizme. Ona priznala, že nevie, čo mi má odpovedať, a že až k nám príde strýc, ktorý bol kňazom, že sa ho na to spýta. Aj ona o tom musela premýšľať, lebo pri večeri hovorila o našom rozhovore otcovi a pýtala sa na jeho názor.

Ani otec hneď nevedel, čo na to povedať, ale potom poznamenal, že Boh žiadneho dobrého človeka nevyľúči z neba, či už katolíka alebo protestanta. "Pravdepodobne," povedal, "povedú anjeli dobrého protestanta po jeho smrti do neba zadnými dverami. Protestantov neprijme svätý Peter osobne a so slávou. A vlastne, môžu byť radi, ak sa tam vôbec dostanú. Všetci ich predkovia sa dopustili hrozných chýb, keď opustili katolícku cirkev, a teraz všetci ich potomkovia musia počítať s tým, že za to budú trpieť."

Hoci som uznal, že by jeho argumentácia mohla súhlasiť, predsa sa mi v mysli neustále vynárali slová: "Mimo katolíckej cirkvi niet spasenia."

Ubehlo niekoľko mesiacov a dozvedeli sme sa, že môj strýc plánuje navštíviť všetkých príbuzných. Poprosil som otca, aby sa, ak sa naskytne príležitosť, strýca Felixa opýtal, aký údel čaká dobrých protestantov.

Keď nás strýc navštívil a už dlhší čas sme sa spolu rozprávali, obrátil sa môj otec na neho s otázkou: "Felix, povedz mi, kam prídu dobrí protestanti po smrti?" "Prečo mi kladieš túto otázku?" Otec mu objasnil moju otázku vzhľadom na výrok v katechizme.

"To, čo ti Roger citoval z katechizmu, je pravda. Mimo katolíckej cirkvi niet spasenia a je úplne jedno, o akú osobu ide."

Jeho poznámka vyvolala rozsiahlu debatu na túto tému. Môj otec tvrdil, že by to od Boha nebolo spravodlivé nedovoliť dobrému protestantovi vstúpiť do neba. Môj strýc skrátiteľ rozpravu tým, že povedal, že duša dobrého protestanta príde pravdepodobne po smrti do predpekla. To je miesto, kam prichádzajú duše nepokrstených novorodencov, ktorí zomrú. "Jedno viem," povedal nakoniec strýc Felix, "podľa učenia cirkvi nepríde do neba žiadny protestant, či už dobrý alebo zlý, a ani neuvidí Boha. A okrem toho, ja som toto učenie nevymyslel. Keby pre protestanta existovala nejaká cesta, ktorou by mohol prísť do neba, tak by nám to svätý otec, pápež, určite povedal."

Tento zážitok zanechal v mojom myslení veľký otáznik, pokiaľ ide o Božiu spravodlivosť.

Čas bežal a o niekoľko rokov neskôr som sa opäť pýtal, či je Boh spravodlivý.

V jeden krásny júlový večer šiel okolo nás jeden muž, ktorý mojím rodičom oznámil, že istý sused náhle zomrel pri práci, asi osem kilometrov od domu. Všetkých prítomných znepokojila poznámka: "Zomrel skôr, než mu kňaz mohol dať posledné pomazanie." Muž pokrútil hlavou a dodal: "Aké smutné, aké smutné!"

Pamätám si na túto udalosť tak dobre, akoby sa stala včera. Onedlho okolo nás pomaly prešiel voz s mŕtvou, prikrytou vlnenou dekou. Voz poháňal brat zomrelého. Nohy sa mu podlamovali a v jeho tvári bolo vpísané zúfalstvo.

Susedia, ktorí k nám prišli telefonovať (okrem nás a ešte jednej rodiny nemal v okruhu niekoľkých kilometrov nikto iný telefón), sedeli u nás na verande. Keď okolo nás viezli mŕtvu, poznamenala matka, aké je to smutné. "Keby bol mal aspoň kňaza," povedala, "ktorý by mu odpustil smrteľné hriechy, aby nemusel ísť do pekla. Dúfajme, že sa nedopustil nejakých hrozných hriechov. Ale i tak to znamená roky v plameňoch očistca."

"Zobierame nejaké doláre a postaráme sa o slúženie omše za pokoj jeho duše," povedal môj otec, "pretože neviem, ako je na tom vdova a deti, či si to budú môcť dovoliť."

Jeden zo susedov vyhlásil: "Myslím, že si môžete ušetriť výdavky. Domnievam sa, že jeho duša je už v pekelnom ohni. Viete, pán a pani Morneauovci, tento muž mal dlhé prsty. Chcem tým povedať, že niekedy vzal veci, ktoré mu nepatrili."

"To je dosť ťažké obvinenie," povedal môj otec, "a ak to nemôžete dokázať, bolo by lepšie, keby ste o tom pomlčali."

Iný muž pokračoval: "Nerád to hovorím, ale možno si ešte pamätáte, že ste asi pred rokom nemohli nájsť reťaz, ktorú ste si krátko predtým kúpili na odťahovanie kmeňov stromov. Keby ste šli na určité miesto v jeho kôlni, tak by ste ju tam našli. Ja som ju tam pred niekoľkými dňami videl. Zmienil som sa mu o tom, ale on odvetil, že si ju od vás len vypožičal, hoci vy o tom nič neviete."

Najprv sa zdalo, že otec je tou správou šokovaný, ale o chvíľu sa spamätal a povedal: "To je pre mňa novinka. Avšak pred vami všetkými tu hovorím, že pred Bohom darujem túto reťaz zomrelému, ktorý si ju odo mňa vypožičal, aj keby nemal v úmysle mi ju vrátiť. A ak mi vzal ešte niečo iné, o čom neviem, darujem mu i to. Tak je jeho duša zbavená akéhokoľvek obvinenia a odsúdenia, podľa ktorého by prepadla pred Bohom."

"Nechcel by som byť neúctivý voči Bohu," odpovedal sused, "ale v tejto chvíli mám dojem, že ste ešte dobrotivejší než je On. Musím priznať, že je to najláskavejšie gesto, o akom som kedy počul. Ste možno prvým človekom, ktorý kedy Boha prinútil vytriahnuť dušu z pekelného ohňa a preložiť ju do ohňa očistca, dokiaľ nebude dostatočne očistená, aby mohla vstúpiť do neba."

Tento zážitok vo mne zanechal trvalý dojem. Veľa dní som o tom musel znovu a znovu premýšľať. V jednej veci som bol so susedom zajedno - že môj otec má ušľachtilejší charakter než Boh, ktorému slúži. Domnieval som sa, že Boh je neláskavý, keď ľudí núti, aby trpeli v ohni očistca, pretože ich príbuzní nemajú dosť peňazí, aby za nich dali slúžiť omše.

Zážitok, ktorý ma doviedol až k tomu, že som sa od Boha celkom odvrátil, bola strata matky. Na jar roku 1937 musela matka ísť do nemocnice podrobiť sa operácii. Po niekoľkých týždňoch ju poslali domov, aby tam dožila posledné dni svojho života. Mal som vtedy 12 rokov, teda vek, keď je človek veľmi vnímavý.

Keď som sa raz vrátil zo školy domov, šiel som do spálne, ako bolo mojim zvykom, aby som matku pobozkal na čelo. "Sadni si, prosím," povedala, "chcela by som ti niečo povedať a myslím, že je to pre nás oboch dôležité. Ty vieš, že už tu dlho nebudem, a chcela by som ti dať jednu radu: Prejavuj vo svojom živote ľuďom vďačnosť za ich láskavosť. Poďakuj sa aj za pohár vody. Ľudia vďační za každú maličkosť a láskavosť žnú dobro vo väčšej miere."

Vtedy bývalo zvykom, že smútoční hostia mali možnosť prísť do domu, kde ležal mŕtvy, aby ho ešte mohli vidieť. Tri dni k nám chodili priatelia, príbuzní a susedia, aby tak vzdali matke poslednú poctu a pomodlili sa za jej dušu. V deň pohrebu boli mnohí presvedčení, že matka sa nachádza v bezprostrednej blízkosti Božej, lebo bolo za ňu vymodlené mnoho ružencov. Čo sa nám však zvlášť páčilo, bola skutočnosť, že otec už dopredu zaistil gregoriánske omše za pokoj jej duše.

Strýc Felix nám vysvetlil, že gregoriánske omše sú to najzázračnejšie, čo sa môže vykonať pre dušu zomrelého. Vysvetľoval nám, že ich zaviedol pápež Gregor, ktorému zvlášť ležalo na srdci blaho duší v ohni očistca. Rodina sa má postarať o to, aby v určitý deň v rôznych farských kostoloch a kláštoroch sa konalo tristo omší. Podľa jeho výpovede mali výkupnú moc, takže duša prišla priamo do neba a vôbec ani nevidela plamene očistca.

V ten istý deň, keď nám o tom hovoril strýc, počul som jedného príbuzného hovoriť, že každá takáto omša stojí jeden dolár, teda spolu tristo dolárov. Aké sme mali šťastie, že otec si to mohol dovoliť - dostať našu matku do neba, myslel som si. Potom som si spomenul na jednu paniu, ktorá zomrela pred šiestimi mesiacmi. Pretože to bola chudobná rodina, nemohli nechať za ňu slúžiť omše, a tak bolo

jasné, že musela ísť do očistca. Vtedy môjho otca prípravy na jej pohreb veľmi znepokojili, pretože bol členom dobročinného spolku našej fary.

Najprv sa posadil k stolu, aby sa navečeral, ale potom sa rozhodol, že nebude jesť. Moja matka hneď zbadala, že niečo nie je v poriadku, a preto sa ho spýtala, čo sa stalo. "Tebe to môžem povedať. Takmer celé odpoľudnie som strávil s ostatnými členmi dobročinného spolku, aby sme si pohovorili o problémoch chudobných v našej farnosti. Íšlo hlavne o kúpu truhly pre starú Annie. Nemal som nič proti tomu, aby sa ušetrili nejaké peniaze. Keď sa však farár Paquin opýtal vedúceho pohrebného ústavu, koľko by sme ušetrili, keby sme krátko pred uložením truhly do hrobu odstránili z nej križ a držiaky, veľmi ma to popudilo. Mal som sto chutí povedať farárovi svoju mienku, ale z úcty k jeho povolaniu som sa ovládol. Aby som ukončil diskusiu, povedal som, že cenový rozdiel vyrovnám. Také veci ma veľmi hnevajú. Ach, aké je to smutné byť v dnešnej dobe chudobným, zvlášť keď ide o umierame."

Keď som premýšľal o oboch udalostiach, nemohol som inak, než dospieť k záveru, že Boh je nespravodlivý, keď sa môže dívať na utrpenie na našej zemi. Časom som úplne stratil dôveru v Boha a v cirkev a rozhodol som sa, že len čo dospejem a budem môcť ísť svojou cestou, nebudem mať s nimi nič spoločné. Na jeseň roku 1937 poslal otec môjho brata Eduarda a mňa do internátu, nazývaného L' Hotel Dieu de St. Basil, ktorý viedli mníšky. Tam som dostal ďalšie "lekcie", čo malo za následok, že sa moje srdce ešte viac zatvrdilo. Nik si nedokáže predstaviť, aký konflikt nastal v mojej duši. Krok za krokom som sa s odporom a nenávisťou odvracal od Boha. Prešli roky, prišla druhá svetová vojna a s ňou povolanie do služieb vlasti.

2. CESTA DO NADPRIRODZENÉHO SVETA

Kanadské obchodné námorníctvo ma veľmi priťahovalo, pretože jeden môj známy mi povedal, že sa mu tam veľmi páči. Stáť pod záštitou kráľovského námorného loďstva a letectva (obchodná doprava bola pre armádu životne dôležitá) dávalo človeku pocit istoty.

Dva a pol roka som pracoval v strojovniach rôznych lodí, kam ma prideliťvali najčastejšie ako kuriča. Dobre si pamätám na to, ako som si pri nástupe na toto miesto hovoril: "Dúfam, že pokiaľ tu budem stáť ja, nijaké torpédo nezasiahne tento parný kotol." Celý rad mužov, ktorých som poznal, skončili svoj život v mori. To, čo som prežil u námorníctva, ma ešte viac zatvrdilo proti Bohu a ľuďom.

Po vojne bolo v Montreale ťažké nájsť dobré zamestnanie, lebo tisíce vojakov, ktorí boli prepustení z armády, hľadali prácu. Rozhodol som sa vyučiť nejaké remeslo, pretože som sa chcel venovať nejakej tvorivej činnosti. Nechcel som pracovať len preto, aby som si zarobil na živobytie. Rozhodol som sa preto trochu sa porozhliadnuť, aby som si bol istý, že keď si niečo zvolím, bude ma to skutočne baviť.

Aby som využil čas, než si niečo vhodné nájdem, prijal som miesto v kolkárni u firmy Windsor Bowling Alleys, ktorá sa nachádzala v ulici St. Catherine. Bol to vtedy jeden z najlepších zábavných podnikov v celom Montreale. Stal som sa pravou rukou muža, ktorý bol zodpovedný za celý biliardový priestor. Práca nebola namáhavá, zoznámil som sa s mnohými ľuďmi a bolo to zábavné.

Nebol som tam ešte dlho, keď do herne vstúpil jeden z mojich bývalých priateľov, s ktorým som bol určitý čas u námorníctva. Šťastní, že sme sa obaja opäť stretli živí, sme spolu povečerali a hovorili o mnohých veciach.

Jedna oblasť, o ktorej môj priateľ Roland hovoril zvlášť nadšením, bol jeho nový záujem o nadprirodzené veci. Rozprával mi, aké mal šťastie, že sa stretol a zoznámil so skupinou ľudí, členmi spoločnosti, ktorá sa stýkala s mŕtvymi. Špiritistické médium totiž Rolandovi údajne umožnilo hovoriť s jeho otcom, ktorý mu zomrel, keď mal asi desať rokov. Duch jeho otca mu dal veľa rád, ktoré sa týkali budúcnosti.

Bolo síce zaujímavé počúvať skúsenosti z tejto oblasti, ale mal som pri tom zvláštny pocit. Potom sa ma Roland spýtal, či by som nemal záujem navštíviť túto špiritistickú seansu. "Možno by ti médium umožnilo rozhovor s tvojou matkou. Nepáčiło by sa ti to?"

Jeho nadšenie trochu pomaslo, keď si uvedomil, ako ma to šokovalo. Nezmohol som sa ani na slovo. Po niekoľkých sekundách ticha pokračoval: "Snád by si sa nebal hovoriť s dušou tvojej zosnulej matky?" Odvetil som, že nie, avšak chcel som, aby mi dal trocha času, lebo som o tom doteraz nikdy nepremýšľal.

Zadíval sa mi priamo do očí a povedal: "Morneau, ty máš strach! Vidím to z toho, ako sa na mňa dívaš, máš to napísané na tvári. Človeče, ty si sa ale zmenil od čias, čo sme sa nevideli! Roger Morneau, ktorého som poznal vtedy, ten sa nezľakol ničoho. Spomínam si, keď sme ako námorníci s ďalšími šiestimi nováčikmi mali

službu na lodi. Prišiel k nám lodný dôstojník a povedal, že potrebuje jedného dobrovoľníka, ktorý by v ďalší deň natrel najvyššiu časť stožiara. "Kto je ochotný vyliezť hore?" pýtal sa. "Výška nie je taká strašná len 21 metrov. Avšak ten, kto tam pôjde, musí byť odvážny. Kto tam pôjde, musí zliezť z dosky, na ktorej ho vytiahnu, ľahnúť si na stožiar (asi 60 cm široký) na brucho, aby mohol natrieť druhú stranu." Všetci sme sa zdesili a boli sme radi, keď ty si povedal, že tam pôjdeš a urobíš to. Ty si mal teda odvalu! A povedz, teraz by si sa bál ísť so mnou na seansu?!"

Po tomto krátkom rozhovore som nemohol odprieť. Musel som byť Rogerom Morneau, ktorý sa ničoho nebojí. Nedalo sa ináč.

Raz v sobotu večer sme spolu navštívili dom, kde médium bolo na návšteve ako čestný hosť, a nás predstavili ostatným prítomným. Bolo pre nás zvláštnou čťou zoznámiť sa s istými manželmi. Muž bol profesionálnym hudobníkom, vedúcim džezovej skupiny, ktorá bola vtedy veľmi populárna. Jeho skupina hrávala v najelegantnejších lokáloch.

V neskorých hodinách, keď bolo po seanse a niektorí z hostí sa chystali na odchod, obrátil sa tento vedúci skupiny na svoju ženu a povedal: "Drahá, čo povieš, nemali by sme už ísť? Je už neskoro." Ona však práve hovorila s médium a zdalo sa jej to veľmi zaujímavé, preto odpovedala: "Juraj, ty už choď, ja m ešte chvíľku zostanem a potom ma Belangerovci odvezú domov." Súhlasil a odchádzal odtiaľ práve v tej chvíli ako Roland a ja.

Keď sme boli vonku, obrátil sa k nám Juraj s otázkou: "Idete domov autom?" "Nie," povedal som, "pôjdeme kúsok peši a potom električkou."

"Nastúpte, odveziem vás."

V priebehu večera sa hovorilo o tom, ako sme my dvaja počas vojny slúžili u námorníctva. Špiritistické médium to potvrdilo vyvolaním ducha Rolandovho spolupracovníka, ktorý prišiel o život na lodi, ktorá sa potopila.

Keď sme nasadli do Jurajovho auta, kládol nám otázky týkajúce sa našej práce počas vojny, akým nebezpečenstvám sme boli vystavení. O chvíľu sme boli na zastávke. Vtom Juraj navrhol: "Čo keby sme zašli do reštaurácie a niečo si zajedli? Mohli by ste mi porozprávať svoje dobrodružstvá z vojny. Fascinuje ma to. Jedlo bude na môj účet a potom vás odveziem domov."

Juraj nás zaviezol do západnej časti ulice St. Catherine, na miesta známe miestnym labužníkom. Zaparkoval svoj luxusný Lincoln v úzkej uličke, ktorá viedla do jeho najobľúbenejšej reštaurácie, hneď za čiernym Cadillacom. "Joe je tu. Majiteľ reštaurácie. Je to výborný chlapík!"

Keď sme vošli dovnútra, informovala nás recepcná, že musíme počkať v čakárni, až sa uvoľní miesto. Joe však zďiaľky spoznal Juraja a prišiel, aby sa s ním pozdravil.

Keď sa dozvedel, že čakáme na voľný stôl, povedal, že to nie je nutné. Pred niekoľkými minútami telefonoval vraj jeden manželský pár, aby im zrušili rezerva-

vovanie stola, a tak ho teda môžeme mať my. Nasledovali sme majiteľa, ktorý odstránil cedulku "Rezervované", a sadli sme si.

Prišla servírka a vzala našu objednávku na koktail. Povedala, že na jedlo budeme musieť trochu počkať, lebo reštaurácia je obsadená do posledného miesta. Juraj si objednal dvojitú dávku svojho obľúbeného nápoja, aby si spríjemnil čas čakania. Potom sme mu odpovedali na rôzne otázky o obchodnom námorníctve a hovorili o svojom záujme o nadprirodzené veci.

Trvalo to dosť dlho, než sme dostali jedlo, a ešte raz sme si objednali nápoje. Alkohol rozviazal Jurajovi jazyk. Rozprával nám veci, ktoré by iste za normálnych okolností nepovedal. Dal som mu napríklad otázku, či by nám mohol povedať, ako to, že sa stal vo svojom povolání taký populárny.

"Prečo by som vám nepovedal pravdu," začal. "Prezradím vám dôvod svojho úspechu. Je to niečo, o čom nevie ani moja žena. Musíte mi sľúbiť, že o tom budete mlčať."

Uistili sme ho, že to, čo nám povie, zostane tajomstvom.

"Počuli ste už niečo o uctievaní démonov?"

"Nie," odpovedal som. "Prečo sa pýtaš?"

Bez toho, že by odpovedal na moju otázku, spýtal sa: "Odkedy sa zaoberáte mágiou?"

"Juraj, nerozumiem, čo tým chceš povedať!"

"Čo by som chcel vedieť, je: Odkedy sa domnievate, že máte kontakt s mŕtvymi?"

"Ja dlho nie," povedal som.

"Potom sa ešte musíte všeličo naučiť, čo sa týka nadprirodzených vecí. Tým, že chodíte na špiritistické seansy, zbytočne strácate čas. Aby ste mi nerozumeli zle, seansy majú svoj účel. Je to však viac-menej dobré pre ženy na trávenie voľného času. Nachádzajú v tom útechu, že ich niekto, kto im bol v živote milý a zomrel, ďalej vedie. Viete, ja som sa dnes seansy zúčastnil len kvôli manželke. Niekoľkokrát do roka idem s ňou, aby mala pocit, že mám účasť na jej záujme - to je jediný dôvod. Ona však nevie to, čo som sa naučil ja - ísť priamo k zdroju tej sily. Tam človek skutočne niečo zažije. Myslím na uctievanie démonov."

Zo všetkého toho, čo nám povedal, mi utkvela v pamäti jedna veta. Prosil som Juraja: "Mohol by si nám vysvetliť otázku, ktorú si nám dal predtým: Ako dlho si myslíte, že máte kontakt s mŕtvymi? Čo mieniš tým slovným spojením 'myslíte si'?"

Usmial sa, pozrel sa na hodinky a povedal: "Je príliš neskoro, aby som vám to mohol dnes vysvetliť. Dovoľte však, aby som vám povedal jedno: Nehovorili ste s mŕtvymi." Potom pokračoval, aby hovoril o svojom osobnom úspechu.

"Bolo to tak: Čo sa týka organizácie a úspechov mojej džezovej skupiny, roky sa zdalo, že je to beznádejné. Potom som mal to šťastie, že som sa zoznámil s uctievaním démonov. A prostredníctvom tejto veľkej moci som dostal všetko, čo

som si len zaželel. Prirodzene, musel som sa zoznámiť s určitými rituálmi a tiež ich aj vykonávať, skôr než duchovia začali robiť veci v môj prospech."

Na jeho tvári sa objavil široký úsmev. "Od toho dňa som mal so svojou skupinou úspech. Za jednu noc sme sa stali známi a uznávaní. Ani sme sa nemuseli nejako namáhať, aby nás objavili. Netrvalo to dlho a začali nás považovať za najlepšiu skupinu v našej branži. Oznamovacie prostriedky boli nami nadšené. Všade sa o nás hovorilo. Diskutovali o nás zodpovední ľudia v rozhlase a vo veľmi krátkom čase sme sa dostali na špičku."

Juraj si odpil zo svojho nápoja, potiahol z cigarety a potom pokračoval: "Od toho času si nás všade žiadajú. Peniaze sa len tak hrnú. Dostávame najvyššie honoráre. Ľudia radi tancujú pri našej hudbe. V skutočnosti sú to duchovia, ktorí nás majú pod kontrolou - inak povedané, oni nás ovládajú, dávajú nám energiu a my potom prenášame ich vplyv ďalej na ľudí. Tým sa páči to, čo dostávajú, a opäť sa vracajú, aby toho mali ešte viac."

Oprel sa a zapálil si ďalšiu cigaretu. Trochu sa pousmial a povedal: "Musím vám ešte niečo porozprávať. Asi pred mesiacom som mal v rozhlase interview a veľmi som sa pobavil. Rozprávali sa so mnou šiesti vedúci pracovníci rozhlasu z Montrealu a Toronta. Všetko, čo som im povedal, ich úplne fascinovalo. Ja sám som sa divil svojim bleskovým odpoveďami. Nikdy predtým vo svojom živote som nebol taký plný humoru a nápaditosti. Tešil som sa úžasnej pozornosti, ktorej sa mi dostalo. Takmer ma zbožňovali. Snažili sa zo mňa ťahať rozumy, ale vôbec sa im to nepodarilo."

Juraj znovu pozrel na hodinky a povedal: "Priatelia, je neskoro. Čo poviete, že by sme už šli?"

Kým čakal na účet, poznamenal: "Môj úspech je jasný, keď si človek predstaví a pochopí mocné dielo duchov, ktoré sa prejaví, keď človek použije ich moc vo svoj prospech."

Roland i ja sme boli unesení tým, čo nám Juraj rozprával, a ešte aj cestou domov sme ho prosili, aby nám povedal viac.

"Cítim nutnosť porozprávať vám svoju skúsenosť, lebo vy hľadáte veľkú silu pre svoj život. A ja viem, že ju nenájdete navštevovaním takých špiritistických seans, na akej ste boli dnes. Povedal by som to asi takto: "Prečo by ste hrali v druhej lige, keď môžete hrať v najvyššej?"

Môj priateľ ho potom požiadal, aby nám povedal, ako by sme mohli nájsť prístup do tejto "najvyššej ligy".

"Ste dvaja skutočne odvážni mladíci," povedal Juraj, "a vykonali ste veľa pre svoju krajinu. Aj ja pre vás urobím niečo veľké. Postarám sa o to, aby ste obaja mohli prísť na naše najbližšie zhromaždenie vzývania duchov."

Potom sa Juraj na nás oboch pozrel a nakoniec s nádychom nerozhodnosti povedal: "Chcel by som mať jasno ešte v jednom bode. Predpokladám, že ani jeden z vás nemá vo svojom živote úctu ku Kristovi. Je to tak? Dôvod, prečo túto otázku kladiem, je ten, že tam nemôžeme mať nikoho, kto by bol verný

kresťanskému Bohu, čo i v tom najmenšom. To by mohlo dopadnúť katastrofálne."

Obaja sme ho uistili, že sme sa Bohu rúhali a že sme došli tak ďaleko, že pre nás už niet návratu.

"Uvedomil som si to dnes večer," pokračoval, "lebo vyvolaní duchovia dávali prednosť vám pred všetkými ostatnými. Dúfam, že som sa vás svojou otázkou nijako nedotkol. Musel som vám ju dať jednoducho preto, aby som sa dvojnásobne uistil, že ste v poriadku."

Zatiaľ čo ja som sa trochu zdráhal ísť na zhromaždenie démonov, môj priateľ Roland si z toho nič nerobil. Odôvodňoval svoj postoj tým, že tak či tak sa dostaneme do pekla a budeme naveky horieť, preto bude dobre, keď budeme mať nejaké známosti skôr, než sa tam dostaneme.

Domnieval som sa, že Juraj nás už nevyhľadá, lebo bol značne opitý, keď nás pozýval, a že ráno si už nespomenie ani na polovicu z toho, čo predchádzajúci večer rozprával. Napriek tomu, o niekoľko dní nám obom zatelefonovala pozvala nás na ôsmu hodinu nasledujúceho večera, aby sme boli pripravení, že po nás príde.

Onen nezabudnuteľný večer sa začal tým, že Juraj nám podal informácie o mnohých podrobnostiach tajnej spoločnosti, ku ktorej patril. Nebol nijaký rýchly šofér a zdalo sa, že ani električku nechce predbehnúť. Na ceste do zhromaždenia sme museli zastaviť asi stokrát. Mali sme preto dost času na spoločný rozhovor, než sme dosiahli cieľové miesto.

Juraj nás upozornil, aby sme neboli prekvapení, ak sa tam stretne s najvýznamnejšími a najúspešnejšími ľuďmi z Montrealu. Vymenoval nám najmenej pol tucta mien tých najpozoruhodnejších ľudí. To, čo nám povedal, ma veľmi prekvapilo, lebo som si predstavoval, že sa tam stretnem so zvrhlíkmi a spodinou. Ale opak bol pravdou. Všetci prítomní sa zdali takí zdvorilí, boli veľmi dobre oblečení a vyznačovali sa vysokou inteligenciou. Vzbudzovali v nás pocit, že nás už dlho poznajú, akoby sme k nim patrili.

Zhromaždenie sa začalo asi pätnásť minút po našom príchode. Bola tam celkom voľná atmosféra. Ľudia vyplnili takmer dve hodiny tým, že rozprávali o fantastických výkonoch, ktoré dosiahli pomocou duchov - hlavne v obchodných záležitostiach, ktoré im vyniesli veľké zisky, pretože prostredníctvom duchov mali schopnosť jasnovidectva a prenášania myšlienok, čím ovplyvňovali ľudí pri ich rozhodovaní.

Jeden muž, astrológ, ktorý vedel predpovedať, rozprával, ako sa stal poradcom určitých bohatých osobností v ich investíciách a pritom sám zbohatol. Vysvetľoval, že po jeho boku sa stále vznášal démon a dával mu presné pokyny, ako a kam treba investovať. Tieto informácie mohol počuť len on, jeho zákazníkmi zostali skryté. "Títo boháči majú prostriedky na investovanie," povedal, "ja však viem, kam ich treba vložiť."

Užasnúť Roland sa ho opýtal, či si niekedy nerobí starosti, že by o svoj podiel na zisku mohol prísť.

"Ja požadujem určité percento z čiastky vkladov. Ako iste všetci dobre viete, astrológia je len vnaďidlo. Nerobím si žiadne starosti. Môj sprievodca zo sveta duchov sa stará o môj blahobyť. Chcel by som to ilustrovat'?

"Jeden manželský pár sa snažil upriet' mi môj podiel na zisku z predaja prosperujúcej nehnuteľnosti. Dali mi šek na pomerne vysokú sumu a ja som bol spokojný. Až môj duch mi povedal, aby som sa spýtal, kedy mi mienia dať ešte ďalších 1700 dolárov, na ktoré mám z tejto investície právo. Žena zamdlela a muž sa vydesil. Hneď mi začal vysvetľovať, že ma nechceli oklamať a že peniaze dostanem do 24 hodín."

Po každom takomto príbehu o svojich úspechoch rozprávajúci chválili ducha jeho menom, jemu pripísal svoj úspech a niekoľkokrát ho označil za pána svojho života.

V čase, keď som mal do činenia s uctievačmi duchov, všimol som si, že vo svojich svedectvách o tom, ako duchovia pre nich pracujú, poukazovali na démonov ako na svojho "Pána a Boha". Napríklad jeden z nich povedal: "Bolo predivné vidieť, ako v tento deň pôsobila moc boha Belzebuba v môj prospech." Alebo na otázku: "Samuel, ako sa ti darilo od tej doby, čo som ťa naposledy videl?" znela odpoveď: "Ďakujem, veľmi dobre. Bohovia mi v mojom živote naozaj zázračne pomohli."

V ten večer ma veľmi zaujal jeden človek. Bol to lekár a vysvetľoval, ako mu duchovia dali silné hypnotizujúce a uzdravujúce schopnosti. K tomu patrila tiež schopnosť odstrániť bolesť a zastaviť krvácanie pri veľkých zraneniach.

Po tom, čo podal fascinujúce správy o svojich uzdraveniach, oznámil, že sa musí odobrať dolu do modlitebnej miestnosti. "Ospravedlňte ma, prosím, priatelia," povedal. "Musím ísť dolu, aby som vykonal určité posväcujúce úkony, aby som mohol byť opäť oživený svojím bohom Nehušťanom. Som závislý od jeho oživujúcej moci, aby som mohol oživiť a vyliečiť svojich pacientov."

Hodinu po začiatku zhromaždenia sa objavil jeden oneskorenec. Mnohí ho pozdravili a nazývali ho "kúzelník". Keď sme v ten večer neskoro šli domov, spýtal som sa Juraja:

"Kto je ten dobre vyzerajúci muž, ktorý prišiel neskoro? Niektorí ho oslovovali kúzelník. Má to nejaký zvláštny význam?"

"Áno, má, ale teraz vám to ešte nemôžem povedať. Až navštívite viac zhromaždení a stanete sa súčasťou skupiny, potom mi to pripomeníte. Je to veľmi fascinujúci človek. Hovorí sa o ňom, že je najslávnejším hypnotizérom v Montreale.

Mimochodom, priatelia, potešilo ma, ako sa o vás dnes večer všetci zaujímali. Dobre mi to padlo. Musíte si uvedomiť, že sme veľmi uzavretou skupinou. Bolo to naozaj veľmi obtiažne získať povolenie, aby som vás mohol priviesť na toto stretnutie. Najprv mi to odopreli. Potom však vďaka intervencii jedného ducha, ktorý sa ukázal nášmu vodcovi na jeho dovolenke v USA mi telefonicky zavolali

a oznámili, že sa s nami môžete stretávať a časom sa aj stať členmi našej spoločnosti. Ešte vám o tom poviem viac."

Nemal som dobrý pocit, keď som počul, že Juraj predpokladá, že by som sa mal k nim pripojiť. Avšak Rolanda celá záležitosť očividne potešila.

"Po niekoľkých návštevách vás zavediem po schodoch dolu do modlitebnej miestnosti," povedal Juraj. "Verím, že budete unesení. Do modlitebne však budete môcť vstúpiť, až keď tam bude prítomný satanov kňaz a jedine po tom, keď to schvália duchovia."

Zhromaždenia sa konali v súkromnom dome, v luxusnom montrealskom sídle. Keď sme sa ocitli na prízemí, začuli sme zo suterénu zvuky, pripomínajúce nábožnú hudbu a spev Indov. Každú chvíľu niektorí z ľudí odchádzali dolu do suterénu a asi po pol hodine vychádzali späť. Všetka táto činnosť prinútila Juraja, aby si sadol na pohovku, na ktorej sme boli my, naklonil sa ku mne a ticho zašepkal: "Dole sa nachádza naša modlitebňa. Dnes večer po zhromaždení vám o tom porozprávam."

Asi šesť týždňov po tom, čo sme sa zoznámili s "kúzelníkom", spýtal som Juraja raz večer cestou domov, či nemá chuť povedať nám o ňom niečo viac.

"Ó, áno, o tom mužovi musíte niečo vedieť. Najprv vás však chcem upozorniť na to, že všeobecne povedané sme skupinou občanov, ktorí dodržiajú zákony. Nepoznám nikoho z nás, kto by pre druhého nebol ochotný urobiť čokoľvek, len aby mu pomohol. Moc, ktorú nám udelili duchovia, nezneužívame proti druhým ľuďom.

Ale pokiaľ ide o kúzelníka, je trochu iný než my ostatní. Má slabý charakter, a preto svoju veľkú silu a dar hypnózy používa spôsobmi, aké by nemal. Povedal by som, že na určitý čas stratil orientáciu.

Je to chytrý obchodník, vlastní dva nočné kluby, takže finančne je na tom veľmi dobre. A ako som vám už spomínal, je tiež veľmi schopný hypnotizér. Keď mu človek hľadá priamo do očí, dokáže sa ho zmocniť a uviesť ho v priebehu desiatich sekúnd do hypnotického stavu.

Ako majiteľ dvoch nočných podnikov má veľa kontaktov s pracovníkmi z oblasti zábavy. Väčšina estrádných skupín hosťuje štyri až šesť týždňov na jednom mieste a potom idú ďalej. Dozvedeli sme sa, že po vystúpeniach v jeho nočných kluboch sa niektoré skupiny rozpadli, alebo stratili aspoň jedného zo svojich členov. A ak sa niekto zo skupiny odtrhol, tak to vždy bola žena. Asi pred šiestimi mesiacmi urobila polícia raziu v jednom luxusnom verejnom dome a vyšlo najavo, že všetky prostitútky boli predtým estrádnymi umelkyňami v nočných podnikoch a každá z nich pracovala pre kúzelníka."

"Tieto ženy," pokračoval Juraj, "by sa nikdy nedostali do takejto situácie, keby sa neboli dali predtým zhypnotizovať. Kto sa raz dá zhypnotizovať, nedokáže od tej chvíle odporovať sile hypnotizéra."

3. MIESTNOSŤ NA UCTIEVANIE BOHOV

Keď sme s Rolandom po tretíkrát navštívili zhromaždenie ctiteľov démonov, informoval nás Juraj, že tam bude prítomný aj satanov kňaz. Práve sa totiž vrátil zo svojej cesty v USA. Juraj si bol istý, že kňaz nás blahosklonne prijme. Iste nám dovoľí navštíviť miestnosť na uctievanie bohov.

Keď sme vstúpili, predstavili nás niekoľkým ľuďom, ktorých sme predtým nepoznali. Potom sme sa zhovárali s niektorými ľuďmi, ktorí nám prišli zaželat dobrý večer. Nato prišiel do vnútra satanov kňaz. Pozdravil prítomných potrasením ruky, krátko s nimi pohovoril a smeroval k nám. Keď prišiel až k nám, Juraj povedal: "Dôstojný otec, chcel by som vám predstaviť dvoch milých mužov."

Keď sme sa s kňazom chvíľu rozprávali, prekvapil nás oboch niekoľkými detailmi, ktoré spomenul. Napríklad keď Juraj poznamenal, že sme slúžili u obchodného námorníctva, vymenoval názvy lodí, na ktorých sme slúžili, a ešte i rôzne podrobnosti, ktoré inak nikto nepoznal. Musím priznať, že to na nás urobilo silný dojem. Potom sa s nami rozlúčil, pričom podotkol, že by si s nami ešte počas večera rád pohovoril.

Nielen jeho slová, ale celá jeho bytosť mala v sebe niečo nevysvetliteľne tajomné. Mal prenikavé oči, plešinu a hlboký hlas, pri reči občas sprevádzaný úsmeškom. Už jeho telesná výška ohromovala. Povedal by som, že bol asi taký veľký ako zosnulý generál Charles de Gaulle.

Po prednesení celého radu chválorečení bohom prišiel kňaz opäť za nami a priateľsky sa s nami rozprával. Informoval nás o tom, že duchovia mu toho o nás veľa povedali a že si želajú obohatiť náš život tým, že nám prepožičajú veľké dary.

Keď potom väčšina ľudí odišla, pozval nás, aby sme vstúpili do miestnosti na uctievanie bohov.

Aby som vám lepšie mohol opísať svoj údiv, takmer šok z javov, ktoré na mňa čakali, musím vás najprv oboznámiť so svojimi predstavami o satanovi a padlých anjeloch na základe katolíckej výchovy. Dospelí ma v mojom detstve učili, že satan a jeho anjeli bývajú pod zemou v pekle a venujú sa tam trápeniu duší tých, ktorí zomreli v smrteľnom hriechu. Nám deťom predstavovali satana ako napoly ľudského, napoly zvieracieho netvora s rohami, kopytami a s ohňom siahajúcim z úst. Keď som vyrástol, mal som dojem, že to všetko je na smiech, že je to len výplod horúcich mozgov minulých storočí na zastrašovanie poverčivých a nevzdelaných. Nakoniec som celkom zavrhol možnosť existencie satana a jeho anjelov.

Šli sme po schodoch dolu do krásne zariadenej miestnosti, ktorú určite aranžovali a dekorovali skutoční majstri. Prepychové koberce s vysokým vlasom tlmili kroky, tichá, povznášajúca hudba lahodiaca uchu, to všetko zaujalo moje zmysly.

Napriek tomu si myslím, že najviac ma uchvátilo množstvo nádherných olejových malieb. Na stenách viselo asi 75 obrazov veľkosti 120 x 75 cm. Satanov kňaz nám povedal, že ak budeme mať nejaké otázky, rád nám ich zodpovie.

"Kto sú tie vznešené osoby, znázornené na týchto obrazoch?" spýtal som sa.

"Sú to bohovia, o ktorých ste počuli v chválorečeniach. Nad legiónmi duchov panujú hlavní poradcovia. Keď sa nám predstavili ako viditeľní, vyfotografovali sme si ich, a potom sme si ich dali podľa toho namaľovať. Pretože si zasluhujú úctu, pod každý obraz sme dali zhotoviť malý oltár, aby ľudia mali príležitosť pri svojich pobožnostiach zapáliť sviečku a kadidlo a vykonať duchmi požadované rituály "

Keď sme pomaly postupovali ďalej, prišli sme k oltáru, na ktorom ležala palica a okolo nej bol ovinutý bronzový had. Kňaz nám vysvetlil, že je to oltár zasvätený bohu Nehušanovi, ktorého sily tak predivným spôsobom používa lekár, ktorého sme počuli pri svojej prvej návšteve. Pripomenul nám veľké divy, ktoré boh z bronzu vykonal pre dieťa Izraela, keď pálili kadidlo pred bronzovým hadom, ktorého stáročia predtým urobil Mojžiš (pozri 2 Kráľ 18,4).

Na konci miestnosti stál veľký oltár a nad ním bol obraz majestátnej postavy v životnej veľkosti. Keď sa môj priateľ naň spýtal, kňaz odpovedal: "Tento obraz je venovaný majstrovi nás všetkých."

"Ako sa volá?" spýtal som sa.

Pyšne mi vysvetlil: "Boh s nami."

Keď dnes myslím na onen obraz, ktorý som toľkokrát obdivoval, musím uznať, že osoba na ňom zobrazená mala črty vyššieho intelektu. Muž na obraze mal vysoké čelo, prenikavé oči a postavu budiacu dojem osobnosti činu a veľkej cti.

Odpoveď kňaza nebola taká, akú som očakával, a nebola celkom jasná. Istotne nepoukazovala na Ježiša Krista. Nie, nemohla.

"Chcete tým snáď povedať, že je to skutočný obraz satana?" dostal som zo seba nakoniec.

"Áno. A vy sa možno pýtate, kam sa podeli ohavné črty, podobné zvieracím." Chechotal sa a dodal: "Prepáčte mi, že sa smejem. Verte, nesmejem sa vám, páni, alebo snáď vášmu údivu. Ja sa len bavím na tom a teším sa z toho, že démonským duchom sa podarilo ukryť svoju skutočnú identitu, takže ešte dnes, v čase vedeckého pokroku a veľkého vzdelania, väčšina kresťanov verí teórii o rohoch a kopytách."

Potom sa výraz jeho tváre zmenil a zdal sa veľmi ustarostený, keď povedal: "Je veľmi dôležité, aby nové generácie ľudí dospeli k názoru, že majster a jeho spolupracovníci - duchovia vôbec neexistujú. Len tak budú schopní úspešne ovládať obyvateľov tejto planéty po ďalšie desaťročia."

Potom sa na jeho tvári objavil výraz dôvery. "Nič nefascínuje duchov tak, ako vymýšľať spôsoby, ako z ľudí urobiť členov budúceho kráľovstva satana."

Zatiaľ čo sme si prezerali obrazy a oltáre, satanov kňaz nám vysvetľoval, že démonskí duchovia sú v skutočnosti špecialistami v rôznych odvetviach činností. Majú tisícročné skúsenosti a vedú urputné boje o vládu nad myslením ľudí proti mocnostiam zhora.

Keď sa Roland spýtal, prečo duchovia vynakladajú toľko úsilia na to, aby ľudstvo klamali, kňaz nám vysvetlil, že každý, koho sa im podarí diskvalifikovať z členstva Kristovho kráľovstva, stáva sa automaticky členom veľkého satanovho kráľovstva, ktoré bude zakrátko zriadené na zemi. Ľudia, ktorí pod satanovou vládou zomrú, jedného dňa opäť ožijú. Kristus a jeho nasledovníci majú síce v úmysle tvrdý boj medzi dvoma veľkými mocnosťami ukončiť tým, že budú chcieť na nasledovníkov satana spustiť oheň z neba, avšak ten im neuškodí, pretože démonskí duchovia sú dnes schopní oheň uhasiť, ovládnuť, aby ľudia nemohli zhorieť. Dodal ešte, že keby som chcel o tom pochybovať, aby som sa vybral do Indie alebo iných oblastí sveta, kde je čierna mágia hotovou vedou, a tam by som videl ľudí, čo prechádzajú cez jamy plné ohňa a oheň im vôbec neuškodí a nezapáli ani vlas, ani chlp na nohách.

Keď sme opustili modlitebňu, poznamenal som, že čo sa týka satana a jeho anjelov, som celkom zmätený. Moja katolícka výchova ma naučila, že satan, jeho anjeli i duše zomrelých v smrteľnom hriechu sa nachádzajú v pekelnom ohni. Čo je pravda?

Satanov kňaz bol ochotný nájsť si čas, aby nám v tejto záležitosti objasnil pravý stav vecí. "Páni, vidím, že po návšteve modlitebne vo vašich myšliach vyvstali mnohé otázky. Dovoľte, aby som vám najprv povedal, že my, členovia tejto tajnej spoločnosti tu v Montreale, tvoríme elitu vzývateľov duchov. Až sa skončí boj medzi nebeskými mocnosťami a mocnosťami nášho majstra a on na tejto planéte zriadi svoje trvalé kráľovstvo, my budeme zastávať vysoké miesta, budeme mať autoritu a česť. Budeme bohato odmenení, pretože sme sa postavili na stranu toho, ktorý ako keby dnes prehrával, ak rozumiete, čo tým chcem povedať.

Pred tisícročiami bol náš veľký majster vládcom nad mnohými bytosťami v obrovskom vesmíre. Nepochopili ho však a prinútili ho spolu s inými duchmi, ktorí zmýšľali rovnako, opustiť svoje kráľovstvo.

Obyvatelia tejto zeme nášho majstra s radosťou prijali. Pre svoju nadpriemernú inteligenciu sa stal právoplatným vládcom tejto planéty. Prinútil jej pôvodných vládcov vzdať sa nároku na ňu a uveriť tomu, čo tvrdil on. Niektorí ľudia by to nazvali lst'ou, podvodom, klamom, on však neurobil nič iné, než že sa riadil zákonom sebazachovania, prirodzeným inštinktom, ktorý je v každom veľkom vodcovi.

Keď bolo oznámené, že jeho protivník, rival - Kristus príde ako človek na túto zem, aby ľudí pritiahol k sebe, tu sa náš majster a jeho hlavní poradcovia rozhodli nasledovať stratégiu podobnú tej na počiatku, vďaka ktorej získali novú oblasť svojej pôsobnosti.

Tento plán vyžaduje od všetkých duchov, aby ľudom opatrne odporučili žiť tak, aby sa ako členovia Kristovho kráľovstva diskvalifikovali. Duchovia navádzajú ľudí, aby sa namiesto slovom Kristovým a Jeho prorokov riadili svojimi pocitmi. Toto je najistejšia cesta na získanie nadvlády nad životom ľudí, bez toho, že by oni tušili, čo sa deje. Duchovia odporúčajú rôzne druhy falošných učení a ideí a ľudstvo ich ochotne prijíma."

Veľkňazova rozžiarená tvár prezrádzala, že to, o čom nám práve rozprával, ho fascinuje. Poprosil nás, aby sme mu venovali ešte niekoľko minút, pretože nám chcel ilustrovať to, o čom hovoril. Keď sme ho uistili, že nás to veľmi zaujíma a že budeme radi, keď sa dozvieme ešte viac o činnosti duchov, pokračoval vo svojom vysvetľovaní.

"Páni, možnože viete o Šalamúnovi, izraelskom kráľovi, ktorý bol obdarovaný úžasnou múdrosťou a získal pozornosť mnohých mocných vládcov. Vtedy bol náš majster znepokojený tým, že Šalamún bol stredom pozornosti, a tak sa rozhodol napnúť všetky svoje sily, aby dostal celý svet pod svoju moc. Okrem jednej časti sveta. Dovtedy všade na svete - okrem izraelského národa - sa mu podarilo zriadiť uctievanie bohov. A tak sa rozhodol, že určití poradcovia zo sveta duchov prinúti Šalamúna, aby spyšnel. Potom ho mali priviesť k presvedčeniu, že by bolo v prospech národa, keby uzavrel zmluvy s okolitými národmi, napriek tomu, že mnohí Šalamúnovi poradcovia boli proti tomu.

Plán nášho majstra mal obrovský úspech. Keď prišiel deň, v ktorom sa Izrael na základe Šalamúnovho príkladu klaňal Astarte, bohyni Sidonských, Kamošovi - bohovi Moábskych a Molochovi - bohovi Ammonitských (1 Kráľ 11,33), tým, ktorí predstavovali démonských duchov, tu mal náš majster pocit, že jeho triumf je dokonalý, že dosiahol svoj veľký cieľ. Celý svet sa pred ním skláňal."

"Páni, dúfam, že teraz ste si vedomí toho, aké to je múdre a inteligentné, že majster svoju vlastnú identitu schováva. Takto si jeho oddané nástroje môžu byť isté, že ich usilovnosť bude raz odmenená, keď uvidia, ako celé generácie na zemi stoja pred ním v pokornej poslušnosti a vyznávajú, že ich majster je naozaj veľký boh."

V mojej mysli sa začala utvárať úplne nová predstava o večných skutočnostiach. Keď sme sa ešte chvíľu spolu rozprávali, satanov kňaz dodal: "Máte nejaké ďalšie otázky?"

Keď sme si pozerali obrazy, utkvel môj pohľad na satanovom oltári, ktorý bol z masívneho mramoru, asi 270 cm dlhý, 90 cm vysoký a 75 cm široký. "Majstrov oltár je zhotovený pravdepodobne z jedného bloku," poznamenal som. "Ako ste dostali taký ťažký kus sem dole?"

Kňaz sa usmial. "Ste veľmi pozorný, pán Morneau. Alebo snád' vám túto myšlienku vnukol sám majster, aby vám ukázal svoju veľkú moc? Mimochodom, páni, jeden z mojich poradcov zo sveta duchov mi oznámil, že majster má pre každého z vás zvláštny plán. Dovoľte mi však, prosím, aby som si najprv zapálil cigaru."

V tej chvíli sme sedeli na pohovke vedľa veľkého okna s výhľadom na mesto, ktoré bolo zaliate svetlom. Mal som dojem, že kňaz sa priam vyžíval, keď nám rozprával o hlavnom záujme svojho života - o činnosti démonských duchov. A my sme mali čas počúvať.

"Majstrov oltár bol prinesený na terajšie miesto tým istým spôsobom, aký používali druidskí kňazi pri stavbe kamenných stavieb v Stonehenge (v Anglicku - pozn. prekl.) - mocou duchov, alebo inými slovami levitáciou (t.j. prenos vz-

duchom- pozn. prekl.). Duchovia mi zjavili veľké výkony druidských kňazov medzi starými Keltmi vo Francúzsku, Anglicku a Írsku pred 2800 rokmi. Bolo mi ukázané, že Druidi vždy na poludnie a o polnoci pri splne mesiaca prenášali vzduchom veľké šedé pieskovcové bloky, vážiace až 28 ton, priamo na miesto svojich bohoslužieb."

Potom ešte niekoľkokrát potiahol zo svojej churchilovskej cigary, narovnal sa a pokračoval: "Keď som sa dozvedel o ich výkonoch, pomyslel som si, že aj ja by som mohol využiť tieto ich schopnosti. Oznámil som preto svojim ľuďom svoj úmysel - darovať majstrovi krásny oltár, ako znamenie našej lásky k nemu. Uistili ma, že oni oltár zaplatia a tiež sa postarajú o jeho transport k zadným dverám modlitebne, ak mám takú vieru, že duchovia oltár postavia na stanovené miesto. Bez váhania som ich vyzval, aby objednali oltár z bieleho mramoru carrara. Viete, pre majstra treba to najlepšie."

Zo skúsenosti viem, že moc duchov nepozná hraníc, ak majú nasadiť svoje sily pre tých, čo dôverujú majstromu slovu. A oni bohato odmenili moju vieru. Počas polnočného zhromaždenia vzduchom preletel onen mramorový oltár a postavil sa na miesto, kde dnes stojí.

Mimochodom, milí páni, dnes večer ste boli veľmi poctení, aj keď nie ste si toho asi vedomí. Zatiaľ čo sme stáli pri oltári majstra a prezerali si krásnu maľbu, ktorá je len slabým náznakom jeho skutočnej krásy a slávy, zjavil sa mi majster. Stál asi tri minúty pri opačnom konci oltára a počúval nás. Preto som vás vyzval, aby ste sa poklonili, ako ste aj urobili. Ako som mohol spozorovať, skutočnosť, že ste poslúchli moje prianie urobila majstrovi veľkú radosť.

Možno vás bude zaujímať, že s majstrom sme sa nezišli už tri mesiace, lebo Organizácia Spojených národov pripravovala mierové plány. To vyžadovalo majstrovu starostlivú pozornosť. Bola to úloha, ktorú sa neodvážil zveriť nikomu inému.

Mier na zemi nie je v záujme jeho ríše, a preto mal náročnú úlohu pre celé légie duchov, aby ich poučil, čo majú robiť, aby vodcov ľudstva zmiatli a vyburcovali ich vášne. Problémy, ktoré duchovia nastolili týmto vodcom v myšliach, ich budú natoľko zamestnávať, aby ich vyriešili, že nebudú mať čas, aby sa na niečom dohodli."

Zo všetkého, čo som počul, ma zaujalo najmä jedno: výrok, že zobrazenie satana na obraze je len slabým napodobením jeho krásy a slávy. Rozhodol som sa ešte raz rozvinúť túto tému. Použil som spôsob vyjadrenia, ktorý som vtedy považoval za správny, a spýtal som sa: "Dôstojný pán, mohli by ste mi trochu vysvetliť to, o čom ste hovorili predtým? Som si istý, že som dobre nepochopil, čo ste tým mienili." Potom som opakoval jeho výrok o kráse satana a čakal na jeho odpoveď.

"Áno, moji priatelia, obraz, ktorý ste videli, zjavuje majstra len veľmi hmlisto. Keď sa duch zjavuje, obyčajne skrýva svoju krásu a slávu, ktorú od prirodzenosti vlastní. Keby sa nám napríklad teraz duch viditeľne zjavil bez toho, že by nás chránil pred svojím jasom, pri pohľade na neho by nás boleli oči."

Keď som bol naposledy na dovolenke v USA, zjavil sa mi hlavný poradca v mojej hotelovej izbe v Chicagu. Prišiel s veľmi naliehavým posolstvom, že človek, na ktorého som počas svojej neprítomnosti v Montreale vložil svoje zodpovednosti, takmer prekázil úsilie duchov, ktoré vynakladali na to, aby ste sa dostali do spojenia s našou spoločnosťou. O tom vám však poviem viac v blízkej budúcnosti. Zažiaril však tak oslnivo, že som sa na neho nemohol pozerieť. Dal mi niekoľko rád a potom ma opustil. Intenzita toho žiarivého svetla ma čiastočne oslepila asi na pol hodiny. O niekoľko minút neskôr som sa snažil telefonovať, ale vôbec som nebol schopný prečítať číslu na ciferníku. Musel som poprosiť o pomoc telefonistku."

Potom sme sa s kňazom rozprávali ešte hodnú chvíľu a on nás informoval o celom rade bodov, týkajúcich sa vzývania démonov. Skôr, než sme v ten večer odišli domov, museli sme prisahať, že to, čo sme videli a počuli, zachováme v tajnosti.

Veľký kňaz predniesol formulu prísahy, ktorú sme po ňom opakovali, a svoj sľub sme spečatili tým, že sme pomaly sypali trochu kadidla na oheň čiernej sviečky. Prášok zhorel a naplnil miestnosť príjemnou vôňou.

Keď som sa vrátil do svojho bytu, nemohol som celú noc spať. Stále som musel rozmýšľať o tej modlitebni. Pripadalo mi príliš ťažké prijať predstavu o tom, že satan a jeho anjeli naozaj existujú a že v skutočnosti sú to krásne bytosti, a nie príšery. Moja katolícka výchova natoľko vzdialila moju myseľ od skutočnosti, že prijať toto bolo pre mňa veľmi ťažké. Potreboval som na to nadprirodzené znamenia, aby som asi až po dvoch mesiacoch uveril skutočnosti, že padlí anjeli sú krásne a veľmi inteligentné bytosti.

4. DUCHOVIA V AKCII

Asi o dva alebo tri týždne po prvej návšteve miestnosti na uctievanie bohov, som mal ďalšiu príležitosť hovoriť s veľkňazom o satanovi a jeho anjeloch. Keď som mu povedal, že som očakával, že sa tu stretnem so skupinou kriminálnych živlov, trochu sa zasmial. "Uctievači bohov sú rôznorodí, práve tak ako členovia ktorejkoľvek spoločnosti. Často odrážajú miestnu kultúru. Keď človek cestuje, pozoruje, že poverčivosť je najviac zastúpená medzi analfabetmi. Títo ľudia sa oddávajú tým najnižším formám uctievania. Duchovia sa z toho tešia, lebo vedia, že tým spôsobujú bolesť svojmu veľkému rivalovi - Kristovi. On totiž tvrdil, že všetkých ľudí potiaha k sebe. Avšak v priebehu stáročí duchovia nespočítateľné veľakrát dokázali, že sa mýlil. Milióny a milióny ľudí klesli do hrobu bez toho, že by počuli jeho meno, nieto aby v neho ešte uverili."

Keď satanov kňaz hovoril, vstal zo svojho kresla a začal sa pomaly prechádzať sem a tam. Ruky si zložil za chrbtom a hľadel na zem. O chvíľu zdvihol oči a pozrel sa na mňa.

"Čo sa týka nás tu v Montreale, my patríme k lepšej časti spektra. Príroda nás vyzbrojila mentálnymi schopnosťami, ktoré ďaleko prevyšujú schopnosti miliónoch ľudí bývajúcich v tejto oblasti. Preto majster podnikol všetko, aby nám zjavil skutočnosť zo sveta duchov. On má pre každého z nás zvláštnu úlohu - nedívajte sa na mňa tak, ako keby ste mi neverili!"

Nepochybne na mojej tvári bolo vidieť, ako ma šokovalo to, čo doteraz povedal. "Prepáčte mi, ak som sa vás nejako dotkol," prosil som. "Verím tomu, čo ste povedali. Mám sa však ešte veľa čo učiť o vôli majstra. Všetko, čo som videl vo vašom dome, kde vzývate duchov, je pre mňa úplne nové a odlišné od toho, čo mi bolo na uverenie predkladané predtým."

"Nechcel som sa do vás zadrapiť," odpovedal "a vy ste ma tiež vôbec neranili. Pravdepodobne beriem niekedy veci príliš vážne. Čo sa však týka spôsobu, akým som hovoril o nás tu v Montreale, nechcel som sa tým nejako chváliť. Tieto veci mi zjavil sám majster."

Opäť si sadol do svojho kancelárskeho kresla, zapálil si cigaru a fajčil. Čo sa týka vás a vášho priateľa Rolanda, už pred rokom mi bolo zjavené, že sa s vami stretnem v našej modlitebni, ale potom som na to zabudol. Ako som sa vám o tom nedávno zmienil, bol som práve v hotelovej izbe v Chicagu, keď sa mi zjavil hlavný poradca zo sveta duchov, aby mi vás pripomenul. Zároveň ma vyzval, aby som ihneď zavolať mužovi, ktorého som poveril, aby ma zastupoval v čase mojej neprítomnosti. On takmer prekazil všetko, čo podnikli duchovia, aby sme s vami naviazali kontakt. Zavolať som tohto muža a skôr než som sa dostal k slovu, zmieňoval sa už o tom, že Juraj prosil o dovoľenie, aby vás a vášho priateľa mohol pozvať na zhromaždenie chválorečenia a že mu túto výsadu odoprel. Pochopiteľne, ja som ho informoval o prianí hlavného poradcu. Potom som zavolať Jurajovi a povedal mu, že nás to poteší, ak prídete medzi nás. Ako vidíte, majster si každého z vás váži. Prestaňte sa preto podceňovať."

Po tomto večere som zase prežil bezsennú noc - stále mi prichádzal na myseľ môj rozhovor s kňazom.

Raz večer musel môj priateľ dlhšie pracovať a nemal možnosť zavolať mi skôr, než šiel na stretnutie. Keď šiel električkou domov, rozmýšľal nad tým, že by nemusel prísť neskoro, keby šiel rovno do zhromaždenia. Rozhodol sa, že vystúpi na križovatke ulíc St. Catherine a St. Laurent Boulevard a že odtiaľ mi zavolá do modlitebne. Zabudol si však doma telefónne číslo. Keby si tak aspoň mohol spomenúť na adresu, aby sa spýtal na informáciách! Vytiahol z vrecka malý notes a pero, ale nemohol si spomenúť na číslo, ktoré už toľkokrát videl na budove. Keď si potichu zašepkal: "Potreboval by som, aby mi duchovia pomohli," na jeho údiv neviditeľná moc viedla jeho ruku s perom a nielenže napísala číslo budovy, ale i meno ulice krásnym úhladným písmom.

Svojím výkonom bol veľmi potešený, na informáciách mu ale povedali, že telefónne číslo sa v zozname nenachádza.

Presne v tejto chvíli som sa pýtal Juraja, čo je s naším priateľom. On tiež na to myslel a zrazu dostal nápad: "Poďme za Gerardom, jasnovidcom, aby sme sa dozvedeli, kde sa Roland nachádza."

Gerard po niekoľkých zaklínadlách zavrel oči, položil si prsty na sluchy a povedal: "Vidím, ako Roland vchádza do obchodu s tabakom na križovatke ulíc St. Catherine a St. Laurent Boulevard. Teraz volá na telefónne informácie. Chce naše telefónne číslo, ale povedali mu, že nie je v telefónnom zozname. Ja pomocou svojho ducha preniesiem na neho myšlienku. Tak, už je tam. Vytáča číslo, aby hovoril s Jurajom. Priprav sa, aby si mu mohol odpovedať, bude chcieť hovoriť s tebou."

Juraj sa odobral k telefónu, ktorý sa nachádzal na druhej strane miestnosti. Keď sa ozvalo prvé zazvonenie, niekto zdvihol slúchadlo a po pozdrave oznámil, že hľadajú Juraja.

Keď Roland došiel k nám, bol nadšený svojou skúsenosťou s duchmi. Ukázal nám ono krásne písmo na papieri a povedal: "Dám si to zarámoviť. Taký krásny rukopis som ešte v živote nevidel." Potom sa obrátil ku kňazovi a povedal: "Prečo mi duch nedal aj telefónne číslo, keď už mi dal adresu?"

"Neprosili ste o to ducha," odpovedal. "Bude sa s vami zaobchádzať podľa vašej viery. Skúsenosť, ktorú ste mali dnes večer, je detskou hrou v porovnaní s tým, čo bohovia pre vás naplánovali, moji páni. Vy však musíte duchom veriť a očakávať od nich veľké veci. Až niekoľkokrát zakúsíte silu a inteligenciu duchov, potom, dúfam, budete mať dostatočnú vieru, aby vám mohli pomáhať ešte vďaleko väčšej miere."

Asi po dvoch až troch týždňoch, čo sme s Rolandom vstúpili do toho skvostného domu, pozdravil nás satanov kňaz a oznámil nám nasledovné: "Dnes večer zažijete veľmi zvláštnu seansu. Naše mesto navštívil jeden môj známy, ktorého už dlho poznám. Je to slávny profesor, historik v pravom zmysle slova, ktorý prednášal na špičkových univerzitách vo Francúzsku. Jeho znalosti fascinujúcich detailov z dejín urobili z neho vedúcu osobnosť v jeho odbore. Mohol by som

povedať, že veľkým ho urobili duchovia, ktorí mu oznámili mnohé neznáme historické udalosti. Dnes večer prostredníctvom média bude zverejnených mnoho podrobností o vojnových výpravách Napoleona Bonaparteho. Teraz je v modlitebni a klania sa duchom. Dovoľte, aby som vám zatiaľ vysvetlil, čo sa bude diať."

Pohodlne sme sa usadili a pozorne počúvali kňaza, ktorý nám opisoval, čo to bude za fascinujúcu seansu. "Médiom dovolí duchovi, aby vstúpil do jeho tela a plne ovládol jeho telesné i rozumové schopnosti. Stáva sa tak nástrojom, skrze ktorý duchovia môžu lepšie komunikovať s ľuďmi. V minulosti mohlo do média vstúpiť postupne šesť až dvanásť duchov. Jeden duch pozná podrobnosti dejinných detailov, chýbajú mu však informácie z iných aspektov. Iný duch, ktorý bol tiež prítomný pri udalostiach vtedajšej doby, nastúpi na jeho miesto. Duchovia sú natoľko precízni, že nielenže použijú ich slová, ale dokážu napodobniť aj hlas a prednes osôb, ktoré citujú."

Po niekoľkých minútach kňaz vyšiel von, aby sa presvedčil, či už jeho priateľ ukončil svoje modlitby. Čoskoro sa vrátil, aby oznámil, že ten kto sa chce zúčastniť seansy, má sa odobrať do modlitebne.

Kňaz prítomným predstavil dejepisca a potom vyzval šesť dobrovoľníkov, aby prišli dopredu. Duchovia si potom vybrali jedného z nich za nástroj komunikácie v ten večer. Týchto šesť mužov sa postavilo pred kňaza, ktorý vzýval bohov a prosil ich, aby ukázali svoje veľké sily. Duchovia, ktorí viedli Napoleona Bonaparteho a pomáhali mu v jeho vojenských výpravách, mali zjaviť podrobnosti, ktoré si prial poznať dejepisec, čo tu bol na návšteve. Zatiaľ čo kňaz vykonával krátky rituál, vnikol duch do tela jedného z mužov a začal hovoriť. Hlas mal presný parížsky prízvuk a tón, ktorý vzbudzoval pozornosť.

Duch nás informoval, že je hlavným poradcom špecializujúcim sa na vojenské záležitosti a že je zodpovedný za legióny duchov. Pretože predmet je veľmi komplikovaný, potrebuje ešte ďalších dvoch, z ostávajúcich piatich dobrovoľníkov, ako médiá duchov.

Tí dvaja sa trochu zachveli, ich oči sa zavreli a duchovia, ktorí skrze nich začali hovoriť, sa predstavili ako Remi a Alfonz. Oči muža, do ktorého vnikol hlavný poradca zo sveta duchov, zostali však otvorené, vôbec sa nepohli, ba ani nežmurkli asi počas 45 minút.

Kňaz sa obrátil k dejepiscovi a povedal: "Duchovia očakávajú vaše prosby."

Návštevník, držiac blok papierov a pero, sa postavil. Najprv duchom lichotil a priznal, že to boli oni, čo mu v minulosti podali informácie, ktoré ho preslávili, takže sa stal jedným z najvýznamnejších mužov vo svojom vednom odbore. Niekoľko minút sa rozprával s duchmi a nazýval ich "pán Remi, pán Alfonz a pán Poradca" Potom im kládol množstvo otázok a duchovia mu na ne bez váhania odpovedali.

Počas debaty sa spomenul aj určitý rozhovor medzi Napoleonom a jedným z jeho dôstojníkov. Hlavný poradca zo sveta duchov povedal, že kvôli presnosti

bude lepšie, keď Alfonz a Remi predvedú rozhovor týchto dvoch mužov. Hlasy boli naozaj odlišné, ako keď sa rozprávajú dve osoby.

Obrátil som sa k Jurajovi a povedal: "To je fantastické!"

Juraj odpovedal s úsmevom na tvári: "Keď si myslíš, že je to pôsobivé, tak počkaj, až tí duchovia predvedú hlasy zomrelých, ktorých si poznal a ktorí sú už dlhší čas mŕtvi. To je niečo ohromné."

Keď mal dejepisec zodpovedané všetky svoje otázky ohľadne Napoleona Bonaparteho a jeho vojnových výprav, informoval poradcu zo sveta duchov, že by potreboval ešte niekoľko doplňujúcich informácií z prejavu, ktorý mal starosta Montrealu Camillien Houde na schodoch radnice, krátko pred vstupom Kanady do druhej svetovej vojny.

Hlavný poradca oznámil, že on ani jeho pomocníci mu v tomto nemôžu pomôcť, lebo všetku svoju činnosť zamerali na záležitosti Európy. Avšak po ich odchode príde na ich miesto iný poradca a podá všetky potrebné informácie.

Tí dvaja muži, ktorí boli vyvolení za médiá, sa triasli, oči sa im otvorili a svojim vlastným hlasom sa pýtali, ako dlho ešte budú súčasťou komunikácie duchov. Muž, v ktorom bol hlavný poradca, sa tiež trochu triasol, zavrel si oči, potom ich zase otvoril. Iný duch skrze neho povedal: "Teším sa, že vám môžem pomôcť a zjaviť vám, čo nepoznáte. Bol som prítomný, keď starosta Camillien Houde mal prejav proti službe po francúzsky hovoriacich Kanadčanov v armáde. Čo by ste chceli vedieť?"

Dejepisec opäť vyslovil hlavnému poradcovi vďaku za vedenie duchmi vo svojom živote. "Pretože tento prejav nikto stenograficky nezapísal, kolujú rôzne verzie tohto prejavu. Vážený poradca, máte nejakú možnosť objasniť nám túto vec?"

"Rád tak urobím a predvediem vám jeho prejav priamo slovo za slovom."

To čo sa dialo potom, nedokážem jednoducho vysvetliť. Nechcel som veriť svojim vlastným ušiam. Spoznal som hlas, ktorý som v priebehu rokov možno stokrát počul z rozhlasu. Camillien Houde bol veľmi kontroverzný politik. Nikdy neváhal povedať svoju mienku o komkoľvek alebo čomkoľvek.

Na konci tridsiatych rokov bol často v centre pozornosti francúzskych oznamovacích prostriedkov v Kanade. Pretože bol starostom Montrealu, o jeho činnosti správy neustále referovali. Rozhlasové stanice natáčali jeho prejavy a poznámky a potom ich opakovane vysielali, takže jeho hlas poznal každý. A teraz som opäť počul tento známy hlas, avšak napodobený démonským duchom. Počúvali sme ho asi dvadsať minút.

Nedávno som sa o tejto skúsenosti zmienil jednej osobe a tá mi na to povedala, že tento prejav mohla predniesť duša alebo duch zomrelého Camilliena. Avšak to nemôže byť pravda, lebo v čase, keď som tento prejav v zhromaždení uctievačov duchov počul, Camillien ešte žil. Zomrel až 12. septembra 1958. Ako povedal démonský duch, bola to napodobenina hlasu a slov pána Houdeho.

Keď nás Juraj v ten večer odvážal domov, povedal, že verí, že keď človek zomrie, je naozaj mŕtvy, a keď ľudia tvrdia, že hovoria s dušou zomrelého, potom v skutočnosti sú to démonskí duchovia, ktorí zomrelých napodobňujú.

Vtedy sa mi tento výrok zdal zaujímavý, ale veľa som o ňom nepremýšľal. Juraj túto tému ďalej nerozvádza, ale povedal, že by nám túto vec mohol objasniť kňaz, ak bude na to čas.

Budúcu nedeľu sa naskytla príležitosť, aby sme túto otázku rozobrali s kňazom. Kňaz podal Rolandovi a mne zaujímavý výklad o tom, ako démonskí duchovia napodobňujú zomrelých. Pre neho bola táto skutočnosť príkladom ich schopnosti zväzdať ľudí. Mal som pocit, že tohto muža zvlášť tešilo a uspokojovalo, keď mohol rozprávať príklady, v ktorých duchovia oklamali veľkých vodcov.

Kňaz sa odvolával na tri či štyri biblické príklady, ale pretože som vtedy Bibliu nepoznal, nijako zvlášť ma to nenadchlo. Prekvapene som pozeral, až keď sa zmienal o Saulovi, izraelskom kráľovi, a veštyni z Endor, ako o majstrovskom diele. Poukázal pri tom totiž na to, ako duchovia prinútili Saula k tomu, že sa dal viesť viacej svojimi pocitmi než slovom svojho Boha. Rozprával, ako sa im podarilo Saula celkom odlúčiť od jeho Stvoriteľa, priviesť ho až k hroznému činu, a tak spôsobiť jeho záhubu. "V tom období svetových dejín sa majstrovi nemohlo dostať väčšej cti ako to, že sa mu podarilo prinútiť najvyššieho vodcu izraelského národa pred zrakmi všetkých obyvateľov vesmíru padnúť pred jedným z jeho démonských duchov," povedal.

Práve to, čo kňaz rozprával v onen večer mne a Rolandovi, zohralo o niekoľko mesiacov neskôr významnú úlohu pri mojom rozhodnutí skončiť s uctievaním démonov.

5. NÁTĽAK, ABY SOM SA STAL ČLENOM

Keď som sa raz večer spolu s Rolandom rozprával so satanovým kňazom, vysvetlil nám, že nastal čas, aby sme dosvedčili svoju vieru v moc duchov. Povedal, že majster ho poveril tým, aby sme to urobili. "Aj vy budete vlastniť jeden z mnohých darov," povedal, "len čo budete ochotní otvorene vyznať svoju vieru v majstra."

Išlo o to, zúčastniť sa satanského rituálu tým, že vyznáme pred zhromaždenými svedkami, že satana považujeme za veľkého boha, najvyššieho panovníka planéty Zem, ktorý je ochotný prepožičať tým, ktorí v neho veria, predivné dary. Potom dostaneme dar, ktorý si budeme priať. Nakoniec vyznanie svojej viery spečatíme tým, že nasyieme hŕstku kadidla na žeravé uhlie pred satanovým oltárom a pokloníme sa pred ním.

Môj priateľ sa vôbec nezdráhal. Roland uviedol mnohé dôvody, prečo je tento večer aj pre mňa ideálnou chvíľou, aby som urobil tento dôležitý krok, ale ja som mal pocit, že si celú vec ešte musím zvážiť.

Hanbím sa za to, ale musím sa priznať, že som sa podriadil a urobil som tento krok. Prosil som o ducha proroctva, ktorého som chcel používať nasledovným spôsobom. Chcel som, aby mi duchovia v spánku vo sne zjavovali mená, čísla a poradie koni bežiacich na dostihoch, ktoré sa budú konať v nasledujúcich dňoch. Ja potom pôjdem do stávkovej kancelárie a vsadím na víťazov. Hneď počas ďalšej noci som mal taký sen. Úplne jasne som videl, ktoré kone o tri dni, t.j. nasledujúcu sobotu, zvíťazia na dostihoch v troch kolách.

V určený deň som šiel do stávkovej kancelárie a mená, ktoré som videl vo sne, naozaj boli na zozname kom, ktoré mali bežať v sobotu. Pretože som nemal veľa peňazí, dal som na prvé dve kolá len malý vklad, čo mi vynieslo zisk asi 60 dolárov. Kôň z tretieho kola mal vyniesť 21-násobok vkladu, pretože to nebol žiadny favorit. Ale keďže som si bol vedomý, že duchovia ma vždy dosiaľ správne informovali, rozhodol som sa investovať 20 dolárov. Kôň vyhral a ja som bol jediný, kto správne tipoval. Dostal som 420 dolárov, poďakoval som sa a zmizol. Hrdo som si vykračoval vo vedomí novozískaného šťastia. Šiel som do ulice St. Catherine, vstúpil do jedného z najluxusnejších obchodov s pánskymi oblekmi a kúpil som si ručne šitý oblek asi za 200 dolárov.

Niečo podobné som zažil i v ďalšie soboty a netrvalo to dlho a majiteľ podniku si ma dal zavolať do svojej kancelárie. Chcel sa so mnou porozprávať. Keď sme spolu dosť dlho hovorili, bolo mu jasné, že o dostihoch toho veľa neviem.

"Žasnem," povedal, "ako s takými malými vedomosťami o závodoch kom dokážete tak ľahko vytipovať víťaza. Môžete mi povedať, kto vám podáva informácie?"

Keď videl, že sa odo mňa nič zvláštne nedozvie, riekol: "Vyjdete ma pekne draho v mojom podnikaní. Želal by som si, aby ste odišli a viac sa nevracali. Keby ste si priali zoznam ďalších stávkových kancelárií v Montreale, rád vám ho poskytnem."

Bolo to zaujímavé, stať sa tak náhle majetným, ale v skutočnosti ma toto bohatstvo šťastným neurobilo. Neviem, z akých dôvodov som nebol spokojný. Roland sa

naproti tomu vyžíval ako nikdy predtým, lebo duchovia mu pomáhali fantastickými spôsobmi.

Raz večer sa stalo niečo, čo ma naozaj znepokojilo. Po tom, čo niekoľko ľudí podalo svedectvo o tom, čo všetko duchovia pre nich vykonali, navrhol nám všetkým kňaz, aby sme sa odobrali do modlitebne a poďakovali tam duchom. "Budeme hovoriť rečou nebies," povedal. "Nášho majstra a najvyšších poradcov to veľmi poteší." Jeho výrok bol pre mňa záhadou, ale pomyslel som si, že bude lepšie, keď sa nebudem vypytovať, ako je možné, že vyznavači duchov budú hovoriť rečou nebies.

Keď sme sedeli v modlitebni, každý prítomný dostal spevník - skutočný kresťanský spevník. Kňaz dokonca uviedol tri kresťanské cirkvi, ktoré tento spevník používajú. Po tom, čo kňaz vykonal pred oltárom určitý krátky rituál, vyzval zhromaždenie, aby si otvorilo určitú pieseň a spievalo s ním. Spievalo sa asi dvadsať minút. Ja sám som zo seba nedostal ani slovo, len som tam sedel úplne šokovaný.

Keď sme sa vrátili hore, prišiel ku mne kňaz a s úsmevom mi povedal: "Všimol som si, že ste sa nezúčastnili nášho chválenia bohov. Môžete mi povedať prečo?"

"Nedokázal som proste tie kresťanské piesne znesvätiť tak, ako ste to robili vy a tí ostatní. Skutočnosť, že niekoho (t.j. Boha) neuznávam, nie je ešte dôvodom na to, aby som sa jeho menu rúhal."

"Rozumiem, čo asi cítite, ale po čase sa prispôsobíte. Je to asi tak, ako keď človek vidí po prvýkrát obetovať živé zvieratko. Najprv je šokovaný, keď to však vidí viackrát, už sa ho to nedotýka. Mimochodom, máme v úmysle pozvať vás i Rolanda na našu veľkú slávnosť na počesť bohov do Laurentinských hôr. Pre nás je totiž 1. november obzvlášť svätým dňom. Budúci týždeň, keď budeme opäťspolu, vám o tom poviem poviem viac."

Keď sme šli v ten večer s Jurajom domov, prosil som ho, aby mi vysvetlil niečo, čo som si všimol v modlitebni počas chválenia bohov. Keď sa spievalo už dlhšiu chvíľu, začali niektorí spievať iným jazykom, nie po francúzsky, hoci spievali stále rovnakú kresťanskú melódiu.

Vysvetlil mi, že duchovia niektorých zo zhromaždených úplne ovládli, takže satana a jeho poradcov chválili rečou duchov. Takto uschopnili ľudí, aby ich chválili a vzyvali vznešenejším spôsobom. Takéto zhromaždenie chválorečenia má dvojaký účel. Po prvé, už samotný fakt, že vyznavači satana spievajú kresťanské piesne je rúhanie sa Kristovmu menu. Po druhé, to, že démonskí duchovia úplne ovládnu mysle niektorých spievajúcich, takže chvália satana a jeho hlavných poradcov v reči duchov na melódiu kresťanskej piesne, predstavuje tú najvyššiu formu rúhania sa Bohu nebies, a to sa satanovi zvlášť páči.

Spomenul som si tiež na početné narážky ohľadne obetovania živých zvierat, a preto som sa pýtal Juraja, aby mi niečo o tom povedal. Vysvetľoval mi, že jeho ľudia prinášajú túto obeť 1. novembra na určitom mieste v Laurentinských horách, ale že o vysvetlenie mám radšej požiadať kňaza. Okolnosti mi však nedovolili dozvedieť sa o tom niečo bližšie.

Vtedy som ešte nevedel, že padlí anjeli sú si vedomí, že Boh pracuje na tom, aby som sa skoro dostal tam, kde by som počul o Jeho veľkej láske k nehodným ľuďom, o pláne vykúpenia a o Jeho pravom charaktere v styku s ľuďmi. Duchovia sa preto snažili robiť na mňa nátlak, aby som sa celkom upísal uctievaniu démonov. Chceli, aby som prekročil hranicu, spoza ktorej už niet návratu, ako to uvediem ďalej.

Keď som raz v stredu opäť navštívil miesto vzývania bohov, netušil som, že je to naposledy. Potriasol som si ruky so všetkými priateľmi, ktorí robili všetko pre to, aby som sa v ich strede cítil dobre a aby sa páčili duchom. Nedokázal som si predstaviť, že už o desať dní sa tí istí ľudia stanú mojimi zákernými nepriateľmi plánujúcimi moje zničenie, a budú ochotní zaplatiť aj veľké sumy peňazí, len aby som bol nejako usmrtený.

Opäť sa v ten večer vydávali svedectvá a bolo to úchvatné. Keď sa zhromaždenie skončilo, hovoril s nami ešte kňaz. Rolandovi a mne povedal, že duchom zvlášť záleží na tom, aby boli pre náš život nesmierne užitoční. Ak budeme ochotní zúčastniť sa s nimi o dva týždne ceremónie prijatia do ich tajnej spoločnosti, tak nám duchovia zjavia, aké plány majú s našim životom.

Keď som sa pýtal kňaza, prečo sa musíme podrobiť tomuto rituálu prijatia skôr, než nám budú zjavené plány, vysvetlil mi, že ide o to, aby sme duchom prejavili dôveru. "Bez viery sa nemôžete páčiť majstrovi, a keď vo vás nájde zaľúbenie, bude vám to na veľký úžitok."

"Prosím, poďte so mnou," vyzval nás, "chcel by som, aby ste počuli, ako majster odmeňuje ľudí."

Nasledovali sme ho do miestnosti, z ktorej som predtým v ten večer počul nepretržité písanie na stroji. Kňaz zaklopal a niekto odpovedal: "Ďalej." Keď sme vošli dovnútra, videli sme, ako jeden muž vkladá do veľkých obálok listy papiera popísané na stroji.

"Julien, ty si už týchto mužov videl," povedal kňaz, "ale pochybujem o tom, že oni poznajú tvoju prácu. A nevedia ani o tom, ako duchovia zlepšili tvoj život, keď si robil iným dobre. Preto som ich priviedol, aby si im osobne porozprával, čo si s duchmi prežil po tom, čo si bol prijatý do našej spoločnosti."

Tento muž nám rozprával o tom, že ako mladý advokát videl svoju budúcnosť v tom, že bude získavať informácie pre istú veľkú advokátsku firmu. Šťastie sa na neho usmialo. Dostal sa do spojenia s démonmi a jeho život sa zmenil za jedinú noc.

Keď ho prijali do skupiny, duchovia ho informovali, že majú pre neho výnimočnú úlohu. Mal pomáhať tým, ktorí sa dostali do konfliktu so zákonom a nemali peniaze na advokáta, ktorého potrebovali, aby sa nedostali do väzenia.

Duchovia chceli, aby si hneď otvoril svoju vlastnú kanceláriu. On bude poskytovať advokátom obhajovacie spisy pre súdne procesy. Väčšinu práce však urobia za neho duchovia.

Dali mu na vedomie, že už rozoslali listy istým po francúzsky hovoriacim advokátom v celej Kanade. V nich ich informovali, že im budú dodané všetky nutné podklady, aby procesy, ktoré v minulosti prehrali, pretože nemali dostatok času, aby si všetko na ne pripravili, boli obnovené a aby ich nakoniec vyhrali. V krátkom čase začali prichádzať odpovede.

Duchovia mu ďalej povedali, že v ktorúkoľvek stredu, keď bude potrebovať ich pomoc, má pracovať v modlitebni. Jeho práca bude spočívať v tom, že vloží papiere do troch písacích strojov a počká, až duchovia vypracujú úplný obhajovací spis.

Na stole pred ním boli písacie stroje a asi päťdesiat balíkov papiera. Vysvetľoval, že tieto papiere boli tak rýchlo popísané, ako rýchlo bol schopný vkladať ich do strojov. Každý obhajovací spis obsahoval informácie, ako postupovať pri súde, odkazy na predchádzajúce prípady a tak ďalej.

Keď sa ho potom kňaz opýtal, ako prijali jeho služby advokáti, vysvetlil, s akým nadšením používali jeho materiály, lebo výsledky boli úchvatné. Na kňazovu otázku, akú hodnotu má vykonaná práca, Julien odpovedal, že ide o tisíce dolárov. Keď sme už chceli odísť, pozval nás, aby sme prišli pozorovať duchov pri práci kedykoľvek, keď sa budeme nachádzať v budove a on bude pracovať na svojich projektoch.

Kňaz opakoval svoju prosbu, aby sme sa dali prijať do ich kultu. Môj priateľ súhlasil, ale ja som nemohol. "Je mi ľúto, ale teraz vám ešte nemôžem dať odpoveď," povedal som mu. "Jasnú odpoveď vám dám o týždeň."

Hoci som o tom nevedel, naposledy som podal ruku satanovmu kňazovi a odišiel som.

Keď som si v ten večer ľahol, nemohol som zaspať. Mojou hlavou vírili myšlienky týkajúce sa vstupu do kultu satana. Mám sa preň rozhodnúť, alebo mám odmietnuť?

Mal som pred očami skúsenosti posledných mesiacov a moju myseľ naplnilo veľa nezodpovedaných otázok, pokiaľ ide o dobro a zlo. Aj keď som objavil veľa úžasných skutočností o nadprirodzených veciach, mal som pocit, že ide ešte o oveľa viac, než len o to, čo som videl. Bol som si vedomý toho, že nemôžem celkom veriť tvrdeniu démonských duchov, že Boh s nimi zaobchádzal nespravodlivo. Kde je pravda? Určite nie v kresťanských cirkvách, myslel som si, lebo o tom by som už niečo musel vedieť.

Vo svojej kríze som mal pocit, že potrebujem nejakú pomoc, aby som sa rozumne rozhodol. Akýsi zdrvivý pocit bezmocnosti ma prinútil k tomu, aby som nahlas zvolal: "Ak je nejaký Boh na nebi, ktorý má o mňa záujem, tak nech mi pomôže!" Krátko po týchto slovách som sa obrátil na bok a zaspal som. Potom som počul až zvonenie budíka. V ten štvrtok som šiel do práce úplne ponorený do svojich myšlienok.

Krátko na to, čo som stretol Rolanda a začal navštevovať špiritistické seansy, nastúpil som na nové miesto, o ktoré som sa už predtým uchádzal. Zaúčal som sa

u jednej firmy v Montreale, špecializujúcej sa na výrobu výšiviek zhotovovaných pre dámsku konfekciu.

Keď som v ten deň zasadol za svoj vyšivací stroj, musel som pri práci stále myslieť na to, ako sa rozhodnem o týždeň. V piatok popoludní som konečne dospel k rozhodnutiu, že mi neostáva nič iné, než sa podrobiť rituálu prijatia.

6. OD VZÝVANIA DÉMONOV K ŠTÚDIU BIBLIE

O tretej popoludní ako obvykle zazvonil zvonec, ktorý ohlasoval pätnásťminútovú prestávku. Keď som šiel cestou z továrne okolo kancelárií, poprosil ma Harry, jeden z majiteľov firmy, aby som sa u neho zastavil, až pôjdem späť na svoje pracovisko, že musí so mnou hovoriť.

Keď som potom prišiel do jeho kancelárie, ponúkol mi cigaretu a povedal: "Roger, bol by som rád, keby si pre mňa niečo urobil. Určite si ma videl dnes ráno, keď som prechádzal továrňou s jedným mladým mužom, aby som mu ukázal prevádzky. Je to náš nový zamestnanec. Začne pracovať v pondelok ráno."

"To je zaujímavé, šéfe, ale čo s tým mám spoločné ja?"

"Teraz dávaj dobrý pozor, čo ti poviem. Je to veľmi dôležité. Od tej chvíle, čo tento nový muž odišiel, nemyslím na nič iné. Ten muž je kresťan, svätí však sobotu, siedmy deň týždňa. Než prijal toto miesto, vysvetlil mi, že vzhľadom na svoje náboženské presvedčenie by v piatok rád končil prácu o 15.30, aby sa ešte mohol pripraviť na sobotu. Zvyšok pracovného času chce nahradiť v ostatné dni týždňa."

"Harry, počúvam, ale nerozumiem, o čo ti ide."

"Vidím, že nevieš, že biblická sobota sa začína v piatok pri západe slnka a končí sa v sobotu pri západe. Pretože ja som Žid, hneď som mu porozumel a povedal, že sme ochotní nájsť spoločné riešenie. Nemal som však odvahu spýtať sa ho, ku ktorej kresťanskej cirkvi patrí."

Teraz by som chcel, aby si pre mňa urobil nasledujúce: Posadím Cyrila k stroju vedľa teba, a až sa trochu zoznámite, buď taký dobrý a snaž sa dozvedieť, ku ktorej cirkvi patrí a v čo verí. Nehovor mu však, že to chcem vedieť ja. Buď taktný, nemusí to byť hneď, hoci aj o týždeň, možno i neskôr, až budete spolu hovoriť na túto tému. Som na tú vec naozaj zvedavý. Je to kresťan, ktorý svätí biblickú sobotu. Až dosiaľ som o tom nič nepočul."

Hneď som sa cítil nútený opraviť Harryho ohľadne soboty a prvého dňa odpočinku a spýtal som sa ho: "Ty nevieš, že siedmy deň týždňa je nedeľa? Dozvedel som sa to už ako dieťa v škole. Mníšky nám vysvetľovali, že Boh stvoril svet za šesť dní a siedmy deň odpočíval. Avšak v gregoriánskom kalendári sa dopustili chyby. V skutočnosti by nedeľa mala byť tam, kde sa nachádza sobota."

Harry sa pousmial, otvoril jednu zásuvku svojho stola, vybral odtiaľ slovník, našiel heslo "Sobota" a poprosil ma, aby som prečítal definíciu: "Sobota - siedmy a posledný deň týždňa." Potom vysvetľoval, že Židia nikdy nezabudli na tento týždenný cyklus, že sobota je skutočne siedmym dňom týždňa, tak ako je to uvedené i v kalendári (americkom - pozn. prekl.).

"Čo sa týka gregoriánskeho kalendára," povedal, "hoci sa uskutočnila korektúra času, v žiadnom prípade to neovplyvnilo alebo nezmenilo týždenný cyklus. Došlo len k akémusi vyrovnaniu, pretože medzi kalendárom a pohybom slnka za obdobie 1600 rokov vznikol rozdiel 10 dní." Potom mi navrhol, aby som sa pozrel do nejakej dobrej encyklopédie a v nedeľu mu povedal, čo som objavil. V nedeľu sme totiž plánovali hrať spolu biliard.

Musel som sa svojmu šéfovi priznať, že čo sa týka náboženstva, nepovažujem sa za odborníka. Poďakoval som sa mu za zaujímavú historickú informáciu a vrátil som sa k svojej práci. Súhlasil som, že pre neho získam informácie ohľadne Cyrilovho vierovyznania.

Pri práci som musel myslieť na to, o čom som sa rozprával s Harrym. Hneď po práci som chcel skočiť do verejnej knižnice, aby som to preskúmal. Potom som rozmýšľal: "Prečo vlastne uvažujem o náboženstve? Veď je to strata času." Cítil som však silný tlak, prísť veci na koreň.

Po práci som preto zamieril priamo do mestskej knižnice a už o niekoľko minút som mal pred sebou fakty týkajúce sa gregoriánskeho kalendára. Z nich som usúdil, že šéf mal pravdu.

Pápež Gregor XIII. nariadil, aby deň po štvrtku 4. októbra 1582 bol piatok 15. októbra 1582, aby veľkonočné sviatky mohli byť v rovnakom čase, ako to bolo ustanovené na koncile v Nice. Koncil ustanovil, že cirkev má sláviť Veľkú noc v prvú nedeľu po prvom splne, ktorý je po jarnej rovnodennosti.

V pondelok ráno nám Harry predstavil nového zamestnanca: "Volá sa Cyril Grosse a je vyučený v odbore vyšívania. Vitáme ho v našej továrni a sme presvedčení, že bude jeho snahou, aby sa naša firma tešila ešte väčšiemu uznaniu."

Potom ho odprevadil na jeho pracovné miesto hneď vedľa mňa a povedal, že iste bude rád pracovať na novom stroji. Nato sa obrátil ku mne a povedal: "Cyril, predstavujem ti Rogera. Mali by ste byť dobrými priateľmi, lebo časom budete pracovať na rovnakých projektoch. Roger, buď taký láskavý a odpovedz Cyrilovi na prípadné otázky týkajúce sa niektorých podrobností pri práci. A keby ste potrebovali nejakú pomoc, tak ma zavolajte."

Asi o trištvrte hodiny nato som mal potiaže so svojim vyšívacím strojom. Okrem iného vynechával stehy. Znamenalo to, že som sa musel vracat' a prácu opakovať. Keď stroj vynechal viackrát za sebou, bol som netrepezlivý a podľahol som starému zvyku - zvolávaniu všetkých svätých, ako som to nazýval.

Nakoniec som poprosil šéfa, aby prišiel skontrolovať nastavenie môjho stroja. Prišiel nastaviť napätie cievok, preskúmal stroj i v iných ohľadoch, ktoré mohli spôsobovať ťažkosti, ale veľmi to nepomohlo.

Cez prestávku sme šli s Cyrilom von, aby sme sa nadýchali čerstvého vzduchu a pohovorili sme si o mojich ťažkostiach. Pýtal som sa ho, či nevie, ako by sa závada dala odstrániť. Poškrabal sa po brade a potom povedal: "Keď sa už pýtaš na moju mienku, myslím, že by sa mohlo nájsť riešenie. Roger, mám však jednu prosbu: Neber tak naľahko Božie meno. Počul som ťa napriek hluku strojov a s určitosťou môžem povedať, že si sa nemodlil o pomoc."

Jeho odpoveď na moju otázku ma trochu prekvapila, ale on to povedal tak, že ma to vôbec nebolelo, ani neranilo. Hneď som v tom videl príležitosť, aby som sa dozvedel, čím ma poveril Harry.

"Prepáč Cyril, prosím, ak som povedal niečo, čo ťa raniło," povedal som rýchlo. "Naozaj som to nechcel. Mimochodom, počul som, že si pobožný muž. Zaujímalo by ma, ku ktorej cirkvi patríš."

"Som adventista siedmeho dňa," odpovedal.

"Dúfam, že mi to nebudeš mať za zlé, ale dosiaľ som o tejto cirkvi a jej členoch nič nepočul. Môžeš mi povedať, čomu veríte?"

Cyril mi vysvetlil, že už samotné meno obsahuje zdôvodnenie ich existencie. Adventisti siedmeho dňa hlásajú v rámci celého biblického posolstva dve základné, no zanedbávané biblické pravdy: svätosť svätenia soboty, siedmeho dňa týždňa, ako pamiatky stvorenia. Vyzývajú ľudí, aby uctievali Toho, ktorý učinil nebesia, zem, more i pramene vôd (Zj 14,6-7). Po druhé, očakávajú skorý príchod Pána Ježiša, naplnenie Jeho zaslúbení, vzkriesenie spravodlivých mŕtvych k novému životu a premenenie živých. V nesmrteľnom tele budú vzatí do Božej blízkosti, kde Pán Ježiš teraz pripravuje príbytky pre tých, ktorí túto udalosť očakávajú.

Ubehlo už takmer pätnásť minút a my sme sa opäť pobrali k svojej práci. Povedal som Cyrilovi, že síce nemám v úmysle chodiť do kostola, ale že by som sa rád dozvedel ešte viac o jeho náboženskom presvedčení.

"Rád ti zodpoviem tvoje otázky, Roger."

Tento októbrový deň bol veľmi pekný a mňa napadla myšlienka: "Čo na to povieš Cyril, keby sme sa dnes naobedovali spolu niekde vonku. Mohli by sme si sadnúť vzaďu za budovu na nakladaciu rampu. Bol by som rád, keby si mi o tom povedal niečo viac."

"To je dobrý nápad."

Keď sme sa vrátili k práci, na môj údiv stroj opäť pracoval veľmi dobre.

Začal som premýšľať o tom, čo som práve počul. Stvoriteľ ľudstva nabáda človeka, aby na Neho pamätal ako na Darcu života a svoju vďačnosť prejavil zachovávaním pamiatky stvorenia - to bolo zaujímavé. Druhý príchod Ježiša Krista na našu zem a vzkriesenie - ľudia v nesmrteľnom tele pôjdu vesmírom do skutočného neba. Spôsob, akým podával Cyril tieto veci, budil dojem, že ide o skutočnosti.

Obedňajšia prestávka sa mi zdala oveľa kratšia než inokedy. Trvala síce ako vždy šesťdesiat minút, ale táto hodina mi pripadala ako pätnásť minút, a to vďaka tomu, akým spôsobom mi Cyril odkrýval Božie slovo, ktoré malo vyriešiť záhady môjho života.

"Veľmi ma zaujalo, čo si mi povedal, Cyril, ale zároveň to v mojej mysli vyvolalo veľa ďalších otázok," povedal som. "Mohol by si mi dať odpovede na niektoré z nich?"

"Samozrejme. Na čo myslíš?" spýtal sa a posadil sa trochu pohodlnejšie. "Možno ti pomôžem."

Aby som si bol istý, že som dobre rozumel, začal som opakovať to, čo mi povedal: "Zmienil si sa o vzkriesení mŕtvych, až Kristus druhýkrát príde, a o ľuďoch, ktorí dostanú nesmrteľné telá a prídu do skutočného neba. Hovoril si, že Ježiš dal tento sľub svojim učeníkom. Povedz mi, čo sa stane s nesmrteľnou dušou ľudí, ktorí zomrú, a čo robia medzi smrťou a vzkriesením?"

Oprel som sa o stenu budovy, zahryzol som do chleba a čakal, že mu moja otázka zaberie dlhší čas.

On mi však hneď položil protiotázku: "Roger, bol by si veľmi smutný, keby som ti povedal, že nemáme nesmrteľnú dušu?"

"Vôbec nie, ale poznám ľudí, ktorí by boli sklamaní. Čím zdôvodníš svoj názor?"

"Slovo 'nesmrteľný' sa nevyskytuje v celej Biblii," povedal. "Len na troch miestach sa hovorí o nesmrteľnosti, avšak nikdy nie v tom zmysle, že by človek mal nesmrteľnú dušu. V 1. Tim 6,15.16 sa píše, že jedine Boh má nesmrteľnosť, a v 1. Kor 15,53.54 sa hovorí o nesmrteľnosti ako o dare, ktorý dostanú tí, čo budú vzkriesení pri druhom príchode Ježiša Krista. Keď teda Biblia hovorí, že jedine Boh má nesmrteľnosť, bolo by správne, keby sme tvrdili, že máme nesmrteľnú dušu?"

Keď som počul jeho odpoveď, takmer mi vypadol chlieb z ruky. Nečakal som takéto vysvetlenie, ale to, čo povedal, malo hlavu i päťu. "Ty teda tvrdíš," pokračoval som, "že keď človek zomrie, premení sa celý na prach a nevníma nič, čo sa deje okolo neho?"

"Áno, apoštol Pavol v liste Rím 2,7 nabáda všetkých kresťanov, aby hľadali nepominuteľnosť, nesmrteľnosť. Je jasné, že by nám neodporúčal hľadať niečo, čo by sme už mali."

Jeho argumentácia ma veľmi zaujala, a to najmä preto, že dosiaľ som nepočul takto hovoriť žiadneho kresťana. Chcel som vedieť ešte viac, a preto som mu kládol ďalšie otázky.

Vysvetlil mi, že Ježiš počas svojho pôsobenia na zemi označil smrť za spánok. O tom je v Biblii napísané nasledovné: "Lazár, náš priateľ zaspal, ale idem ho zobudiť. Povedali teda Jeho učeníci: Pane, keď zaspal, ozdravie. Ale Ježiš hovoril o jeho smrti. Oni si však mysleli, že hovorí o obyčajnom spánku. Vtedy im povedal Ježiš otvorene: Lazár umrel." (Ján 11,11-14)

Potom uviedol ešte výrok z 2. Tim 1,10, kde sa hovorí, že náš Vykupiteľ, Ježiš Kristus, odňal smrti moc a skrze evanjelium vyviedol na svetlo život a nesmrteľnosť.

Keď som Cyrila prosil, aby mi tento výrok bližšie objasnil, povedal, že satan a jeho anjeli sa veľmi radujú z toho, keď môžu ľudí zmiať a zviest'. Odo dňa, keď sa im podarilo zviest' prvých ľudí, Adama a Evu, k neposlušnosti, čím prišlo zlorečnenstvo aj na celé ich potomstvo, začali zlí duchovia vypracovávať podrobné plány, ako upútať pozornosť smrteľných ľudí na ľudské filozofie a názory. Týmto

spôsobom stratili ľudia zo zreteľa Božie požehnanie, ktoré im zaslúbil. "Žiaľ, že satan má so svojimi plánmi úžasný úspech."

Pomyslel som si: "Tento človek rozumie bojovej stratégii svojich nepriateľov." Prosil som ho, aby pokračoval vo vysvetľovaní.

"Mesiášov príchod mal priniesť najväčšie požehnanie. Žiaľ, a to musím povedať tiež, izraelský národ, ktorý dostal toľko Božích zjavení, mal úplne falošné predstavy o Mesiášovi, takže keď bol medzi nimi, väčšina ho neprijala a jedného dňa volali: 'Ukrižuj ho, ukrižuj ho!'"

"Jedným z najcennejších Božích zaslúbení bolo zmŕtvychvstanie a nádej na večný život. V dobe apoštolov to boli saduceovia, vedúca vzdelaná trieda židovského národa, ktorí učili jednoduchý ľud, že zmŕtvychvstanie nebude (Sk 23,8). Mnohé národy žijúce naokolo zase mali názor, že keď ľudia zomrú, vstupujú do vyššej formy života."

"Z textu 2. Tim 1,10 vysvitá," pokračoval, "že veľká obeť Ježiša Krista na Golgote vzala smrti moc, a tým porazila všetky zvrátené učenia o tejto otázke. Kristovo evanjelium jasne ukazuje, že večný život a nesmrteľnosť budú dané spravodlivým pri vzkriesení a príchode Ježiša, a nie skôr. Z Božieho slova vysvitá, že keď človek zomrie, nič o sebe nevie, lebo spí spánkom smrti."

"Cyril, Duch Boží vám umožnil - myslím tým všetkých patriacich k vašej cirkvi - uniknúť z pasce učenia o nesmrteľnosti duše. Podľa môjho názoru je to najsilnejší klam, do ktorého nás zviedli démonskí duchovia. Človeče, máte veľký dôvod byť za to vďační."

Chcel som mu povedať o svojom sporení s duchmi, ale uvedomil som si, že keby som tak urobil, mohlo by ma to stáť život. Preto som mu namiesto toho dal ďalšiu otázku: "Dúfam, že ťa to nebude obťažovať, keď ťa poprosím, aby si mi povedal ešte niečo o druhom príchode Ježiša Krista a o zmŕtvychvstaní."

Môj mladý spolupracovník mi to objasnil citovaním veršov z 1. Tes 4,13.14.16-18: "Nechcem však, bratia, aby ste nevedeli o zosnulých, aby ste sa nermútili ako ostatní, ktorí nemajú nádej. Lebo keď veríme, že Ježiš umrel a vstal z mŕtvych, tak aj Boh privedie spolu s Ním všetkých, ktorí umreli v Ježišovi... Lebo keď (zazneje) povel a hlas archanjela a Božia trúba, sám Pán zostúpi z neba a najprv vstanú tí, čo umreli v Kristu, potom my, ktorí zostaneme nažive, spolu s nimi budeme uchvátení v oblakoch do vzduchu naproti Pánovi, a tak stále s Pánom budeme. Tak sa potešujte v spoločnosti týchto slovami."

Keď sme sa s Cyrilom vrátili ku svojim strojom, povedal som: "Je to úžasné, ako rozumieš životu. Každý, kto má takúto nádej ako ty, má niečo, čo má veľkú cenu!"

Keď som v to odpoľudnie vyšiel jeden vzor, moja myseľ bez toho, že by to niekto vedel, bola hotovým vojnovým poľom zúrivého konfliktu medzi Božím Svätým Duchom a satanovými duchmi. Začal som chápať, prečo démoni tak strašne nenávidia Vykupiteľa sveta. Bolo mi jasné, prečo vymysleli stovky teórií, aby ľudí zmiatli a zviedli, predovšetkým v tom, že ľudia sú nesmrteľní. Ako som

na to prišiel aj ja sám, démoni podopierajú svoje diabolské učenie tým, že sa zjavujú ľuďom a tvrdia, že sú duchmi ich blízkych zosnulých.

Po prvýkrát v živote som poznal, že existuje Boh, ktorý ľudí miluje. Zároveň som si však uvedomil, že som strateným človekom. Keď sa na to dívam dnes, do určitej miery som vtedy prežil to, čo raz zažijú tí, ktorí budú za hradbami Jeruzalema a budú sa pozerat' na vykúpených. Bezbožní budú kričať: "Je už príliš neskoro..."

Keď som si uvedomil, že z duchovného pohľadu som stratený, začal som sa potiť, hoci v budove bolo celkom chladno. Rozopol som si golier na košeli, vyhrnul rukávy, ale nič nepomáhalo. Spomínam si, že potom som šiel na záchod. Tam som za sebou zavrel dvere a v hroznej duševnej úzkosti som si sadol, aby som sa nezrútil, lebo na mňa prichádzali mdloby. Po tvári mi tiekol pot a ťažké kvapky padali na zem.

"Je príliš neskoro," volal som v mysli. "Neskoro!" Chcel som to zakričať na plné hrdlo, ale nebol som toho schopný. Moja nenávisť k Bohu sa pominula a pred očami som mal svoj bezbožný život. Zároveň mi bolo jasné, že som sa stal obeťou satanovho prenasledovania.

Démonskí duchovia ma sužovali pocitom malomysel'nosti, aký som ani predtým, ani potom nikdy nezažil. Cítil som ich prítomnosť tak konkrétne, že som mal problémy s dýchaním. Cítil som sa tak, ako keby ma niečo zbavovalo kyslíka.

Vo svojej bezmocnosti som sotva popadol dych a ticho si pomyslel. "Kiež by sa Boh nado mnou zmiloval." Nemyslel som to ako modlitbu, ale moje desivé pocity ihneď pominuli a s nimi aj pocit zmalomysel'nenia.

Tvár som si umyl studenou vodou a vrátil som sa k svojmu stroju. Pri práci ma napadlo, že Darca života asi počul môj výkrik a zahnal moc zlých duchov. Ak je to tak, prečo to urobil? Boha som nenávidel, rúhal som sa Mu. To mi predsa nemohol odpustiť. Avšak nemohol to byť nikto iný, než Boh z nebies, ktorý ma oslobodil, ako som to práve prežil.

Napadla ma aj iná myšlienka, a síce, že aj keď nedostanem odpustenie a nemôžem čakať večný život, možno má Stvoriteľ v úmysle použiť ma, aby požehnal život tých, ktorých miluje a ktorých chce dostať na obnovenú zem.

Bol som pevne presvedčený, že to, že som sa stretol s Cyrilom, ktorý toho toľko vedel o večných veciach, spôsobil Boh. Asi to bolo tak, že Boh nebies počul pred niekoľkými dňami moje volanie o pomoc, keď som ležal na posteli a povedal: "Ak je nejaký Boh na nebi, ktorý má o mňa záujem, tak nech mi pomôže!"

"On má o mňa záujem, On sa o mňa stará!" Chcel som kričať, povedať to každému v celom závode, ale zdržal som sa. Pretože som videl, že Boh má o mňa záujem, rozhodol som sa, že sa spýtam Cyrila, či by mi toho mohol povedať ešte viac, čo vyčítal a našiel v Biblii. Keď Boh pozoroval mňa - nehodného človeka - potom sa iste zaujíma o mnohých ľudí, dobrých ľudí, ktorí si dosiaľ neuvedomujú, čo Boh pre nich pripravil.

Keď sa budem starať o večné blaho druhých, snáď ma Boh vytrhne z moci démonských duchov. Azda by som sa vo svojom ďalšom živote mohol tešiť z toho, že by som iných informoval o zákulisí veľkého konfliktu a takýmto spôsobom ich priviedol k vedomému rozhodnutiu sa pre Ježiša Krista, aj keď ja sám už nebudem môcť byť spasený.

Po chvíli, keď som si uvedomil, ako veľmi démoni mätú a klamú ľudí, zmocnilo sa ma veľké rozhorčenie. V tom okamihu som sa rozhodol, že už s nimi nebudem mať nič do činenia.

Po skončení pracovnej doby som povedal Cyrilovi, že by som s ním rád šiel na zastávku električky a ešte sa s ním porozprával. Keď sme kráčali vedľa seba, spýtal som sa ho, či by bol ochotný študovať so mnou Bibliu. On zdôraznil, že by to bolo pre neho veľkým potešením. Potom mi položil otázku: "Nechcel by si začať hneď na konci tohto týždňa? Mohli by sme mať každý týždeň jednu alebo aj dve biblické hodiny."

"Cyril, z určitých dôvodov, ktoré ti ešte teraz nemôžem povedať, je pre mňa veľmi dôležité, aby sme začali už dnes večer. Mám prísť ja k vám, alebo prídeš ty ku mne?"

Pozval ma na 19.00 hod. k sebe. Keď sme sa lúčili, jeho tvár ešte stále prezrádzala prekvapenie, že som trval na tom, aby sme začali hneď v ten večer. Presne o týždeň neskôr sme spolu dokončili poslednú z 28 tém biblického štúdia.

7. BIBLICKÉ ŠTÚDIUM V TABAKOVOM DYME

Po tom, čo ma Cyril predstavil svojej manželke a rozprávali sme sa niekoľko minút, spomenul, že by chcel uviesť, aký má vzťah k cirkvi adventistov s.d. V továrni nebolo času, aby sa zmienil o podrobnostiach. On sám vlastne ešte nebol jej členom, ale pravidelne navštevoval pobožnosti a nasledujúcu sobotu mal byť pokrstený.

Bez toho, že by jeho žena Cynthia, ktorá bola adventistkou, o tom vedela, v priebehu niekoľkých mesiacov prečítal všetky časopisy a knihy, ktoré mala doma. Bol naozaj veľmi usilovným čitateľom. S Božimi pravdami ho oboznamoval kazateľ L. W. Taylor, čím získal hlbšie poznanie Biblie, a tak sa rozhodol pripojiť k tejto cirkvi.

Cyril navrhol, aby toto štúdium viedla jeho žena Cynthia. Mne to vyhovovalo a tak sme začali biblické štúdium modlitbou.

Látka biblického štúdia sa nazývala "28 tém biblického štúdia pre zaneprázdnených ľudí". Každá lekcija sa skladala asi z 15 - 20 otázok k určitej téme a trvala asi hodinu. Tento plán sa mi páčil, takže sme začali s prvou lekciou. Mala nadpis: "Božie slovo".

Zdalo sa mi, že táto prvá hodina ubehla veľmi rýchlo. To, čo som sa dozvedel o Božích zjaveniach, sa mi páčilo.

Druhá lekcija sa týkala druhej kapitoly knihy Daniel. Učila o vzostupe a zároveň páde veľkých svetových ríš a o druhom príchode Pána Ježiša na našu zem. Cyril navrhol, aby sme sa dohodli, kedy budeme pokračovať v štúdiu Danielovho pro-roctva. Ja som sa spýtal, či by sme nemohli pokračovať hneď. Oní súhlasili, a tak sme šli ďalej.

Jeden biblický verš ma zaujal najviac zo všetkých - Dan 2,44: "A za čias oných kráľov Boh nebies nastolí večné kráľovstvo, ktoré nezahynie, a to kráľovstvo neprejde na iný národ. Ono rozdrví a zničí všetky tie kráľovstvá a bude trvať naveky."

Keď som prečítal tento verš, chcel som vedieť, čo viac sa ešte Daniel dozvedel o Kristovom kráľovstve na zemi. Poukázali mi na 7. kapitolu, verš 27: "Kráľovstvo však a moc i veľkosť kráľovstva pod celým nebom budú odovzdané ľudu svätých Najvyššieho. Ich kráľovstvo bude večným kráľovstvom a všetky mocnárstva im musia slúžiť a byť poddané."

Cynthia povedala, že vtedy sa naplnia aj slová Pána Ježiša: "Blahoslavení tichí, lebo oni dedične dostanú zem." (Mat 5,5) Zistil som tiež, že pri Ježišovom príchode budú ľudia vzkriesení alebo premenení.

Čoskoro sme boli hotoví aj s treťou lekciou, zdalo sa mi, že trvala krátko. Takéto veci som nikdy predtým nepočul. Uchvátili moje srdce a ja som chcel vedieť ešte viac.

"A o čom hovorí ďalšia lekcija?" Nespomínam si už na jej nadpis, ale viem, že som mal silnú túžbu dozvedieť sa, čo o tej téme hovorí Božie slovo. A tak som ich prehovoril, aby sme prebrali ešte aj túto lekciju.

Zapálil som si ďalšiu cigaretu, potiahol som si z nej a poznamenal som, že ak bude Cyril taký láskavý a vyprázdni popolník, budem pripravený na ďalšie štúdium. A on bol taký láskavý, priniesol prázdny popolník naspäť a ja som povedal: "Nesmieme strácať čas, aby ste nešli príliš neskoro spať." Oni odpovedali, že obvykle chodia spať o 23. hodine. "To je ohromné," povedal som, "je ešte len niekoľko minút po deviatej. Študujme teda ďalej..."

Spomínam si na ich reakciu, akoby to bolo včera. Cynthia sa pozrela na svojho muža, čo on na to. On jej naznačil, že môže pokračovať. Medzitým som mal vyfajčenú už polovicu poslednej cigarety. Spýtal som sa ich preto, či by im nevadilo, keby som si zapálil cigaru. Obvykle som tak robil, keď som mal pocit, že robím niečo veľké. Veril som, že toto biblické štúdium s mojimi priateľmi je to najcennejšie, čo som vôbec vo svojom živote podnikol.

Cyril bez váhania odpovedal: "Chceme, aby si sa medzi nami cítil dobre. Rob, ako chceš." A tak sa izba čoskoro naplnila modrým dymom.

Som presvedčený o tom, že ma vtedy predchádzal Duch Boží a dal mojim priateľom porozumenie, že som silno závislý od tabaku a že je nutné, aby vydržali aj ten nepríjemný dym, len aby ma mohli zoznámiť s Ježišom a pravdami Písma svätého.

Roky som potom Bohu ďakoval za spôsob, akým obstáli v tejto chúlостivej situácii. Sedem dní po sebe sme študovali Bibliu, každý večer štyri hodiny. Až keď sme dospeli k téme "Zdravá životospráva", uvedomil som si, čo mi tabak spôsoboval a čo museli znášať aj moji priatelia. A táto téma bola takmer až na konci lekcii!

Keď som sa ich neskôr pýtal, prečo tolerovali moje fajčenie, vysvetlila mi Cynthia: "Boli sme radi, že si k nám prišiel. A keď si hneď v prvý večer vyslovil svoje pranie v štúdiu pokračovať, povedali sme si, že to budeme tolerovať. Hlavne, že si bol ochotný študovať Božie slovo a chcel si sa stať nasledovníkom Ježiša Krista."

Teraz ešte k tomu prvému pondelňajšiemu večeru. Slovo Božie mi ukázalo na nové skutočnosti a pretože som sa chcel o tom dozvedieť ešte viac, spýtal som sa ich na tému štvrtej lekcie. "Nemohli by sme prebrať ešte i túto tému? Potom vás už nechám ísť spať."

Na ich tvárach bolo vidieť veľké prekvapenie. Potom Cyril odvetil: "Bolo by lepšie, keby sme sa mohli stretnúť v iný večer. Potom by sme si mohli prebrať túto lekciiu."

"Dúfam, že budem môcť zajtra večer prísť na piatu lekciiu. Za predpokladu, že budem ešte nažive." Mal som pritom taký pocit, že démonskí duchovia ma chcú odstrániť. Ja som však mojim priateľom nepovedal, ako sa cítim, ale oni pochopili, že táto vec je pre mňa naliehavá. Preto boli ochotní prebrať so mnou ešte aj štvrtú lekciiu.

V ten večer, keď sme s Rolandom po prvýkrát navštívili miestnosť na uctievanie bohov, museli sme kňazovi prisahať, že o tom, čo budeme vidieť a počuť,

nesmieme nikomu hovoriť. Opakovali sme vtedy po ňom určitú formulu a svoj sľub sme spečatili tým, že sme do ohňa čiernej sviečky pomaly sypali kadidlo. Kňaz zdôraznil, že vonku musíme zachovávať absolútnu mlčanlivosť, aby sme nevyvolali neľúbosť bohov.

O niečo neskôr, keď sme navštívili zhromaždenie, kde vzývateľa duchov chválili démonov, nám kňaz vysvetlil, že každý, kto ich nahnevá, ocitne sa vo veľkom nebezpečenstve. Ako príklad uviedol jedného človeka, ktorý sa zachoval neverne v jednej, zdanlivo banálnej veci. Hoci tento muž býval v údajne neznámej budove, duchovia tento dom zapálili a zradca i so svojou manželkou zhoreli. Juraj nám povedal, že týchto ľudí osobne poznal.

Inokedy duchovia neverného člena terorizovali v jeho byte. Hádzali rôzne predmety v byte obrovskou silou o stenu, rozbíjali i veľké kusy nábytku. Muž dostal šok a keď ho v takomto stave našli susedia, musel byť prevezený do nemocnice. Tento človek sa takmer pomiatol.

Musel som myslieť na tieto skúsenosti, a preto bol pre mňa čas biblického štúdia veľmi dôležitý. Preto som tak neodkladne prosil aj o štvrtú biblickú lekciu. Odvahu, s ktorou som za takýchto podmienok študoval Bibliu, nemožno pripísať môjmu vlastnému úsiliu. Dnes to vidím tak, že šlo o priamy výsledok toho, že v ten deň ma Cyril na pracovisku zoznámil s Božím slovom. Božie slovo - to je život. Ono má moc človeka viesť a motivovať tak, že je dokonca pripravený vziať na seba neľúbosť kniežat a temnosti. Boh chcel, aby som počul veľké pravdy Biblie, a to sa uskutočnilo. Démonski duchovia tomu nemohli žiadnym spôsobom zabrániť.

Dohovorili sme si schôdzku na ďalší deň, na 19. hodinu. Prv než som odišiel, poprosil som Cyrila, aby ešte prečítal niečo z Biblie a pomodlil sa. Čítal žalm 46,2-4: "Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súžení vždy osvedčenou. Preto sa nebojme, keby sa aj prevrátila zem a vrchy klátili sa v srdci mora. Nech hučia, nech sa penia jeho vody, nech sa trasú jeho vzdutím. Hospodin mocností je s nami, hradom prepevným je nám Boh Jákobov!"

Keď som už odchádzal a držal ruku na kľučke, chcel som od Cynthie vedieť názvy ďalších tém. Jedna z nich mala nadpis "Stav mŕtvych".

Po rozlúčke som sa takmer nemohol dočkať ďalšej biblickej hodiny. V skutočnosti to však nebola moja hlavná starosť. Keď som šiel električkou domov, pýtal som sa sám seba, či budem v nasledujúci deň, v utorok o 19.00 ešte nažive. V ten pondelok večer som očakával návštevu duchov - a proti ich útokom som nepoznal obranu. Zomrieť som sa však nebál. Duch Boží požehnával môj život pre Pána Ježiša, i keď ja som si to nezasluhoval.

Keď som si ľahol do postele, stále som musel myslieť na slová Biblie, ktoré mi čítal Cyril. To ďalšie, čo som počul, bolo ranné zvonenie môjho budíka. Bol utorok ráno a ja som musel ísť do práce. Slová žalmu 46 v ten deň pre mňa znamenali veľa, pretože mi ukazovali na Boha ako na pôvodcu života a prameň sily. On je tým, ktorý dokáže predivným spôsobom zmeniť i ten najbezpečnejší výhľad predivným spôsobom a bezmocných vyslobodiť z ruky zhubcu.

8. ČAS MILOSTI

V utorok presne o 19.00 hod. som prišiel ku Grosseovcom. Našu pozornosť v ten večer mala zaujať téma "Stav mŕtvych". Zdalo sa mi, že Biblia o tomto hovorí veľmi jasne. Odpovedá na také otázky, ako napríklad: Majú ľudia nesmrteľnosť? Môžu mŕtvi chváliť Boha? Je ríša mŕtvych možným prameňom informácií?

Odpoveď na prvú otázku jasne vyplývala z Pavlových slov Timoteovi (1. Tim 6,15.16). Jedine Boh má nesmrteľnosť. Inými slovami - celý človek je smrteľný.

"Mŕtvy nechvália Hospodina a nikto z tých, čo zostupujú v miesto umlknutia..." (Z 115,17) bola odpoveď na druhú otázku. Pôsobila ako úder blesku a roztrieštla náboženské učenie z môjho detstva na tisíce kusov.

Pri odpovedi na tretiu otázku mi bolo poukázané najprv na Božiu lásku a spravodlivosť, na to, ako Boh zaobchádza s nami, úbohými smrteľníkmi. Čítali sme o tom: "Človek narodený zo ženy žije krátko, ale je plný vzrušenia. Vypučí kvet, a zvädne, mizne ako tieň a nemá stálosti... Ak jeho synovia dôjdu cti, on už o tom nevie, ak budú bezvýznamní, on to už nezbadá." (Jób 14,1.2.21)

Keď som si prečítal tieto verše v Biblii, pocítil som veľkú úľavu a povedal som Cyrilovi a Cynthii: "Aké krásne je vedomie, že naši mŕtvi príbuzní sa nenachádzajú ani v ohni očistca, ani v nebi, nevidia naše trápenie, ktoré prežívame, ale že do zmŕtvychvstania spia v hroboch."

Potom mi Duch Svätý dal porozumieť, že smrť je pravým opakom života, že je to stav úplného bezvedomia. Vtedy som pochopil, že predstava, že človek má nesmrteľnú dušu, je úplne prevrátená, obzvlášť, keď som si v 1. knihe Mojžišovej prečítal správu o stvorení Adama: "Boh utvoril Adama, vezmúc prach zo zeme a vdýchol do jeho nozdier dych života a človek sa stal živou dušou." (1. Moj 2,7) Bolo mi jasné, že Boží dych života je prostriedkom, ktorý oživuje a udržuje náš organizmus. Vďaka tomuto dychu života dýchajú naše pľúca, bije naše srdce, prúdi krv v našich žilách a pohybuje sa. Keď Boh odoberie tento dych života, život sa končí.

Boh v Písme vysvetľuje, že človek sa stal živou bytosťou (živou dušou). To je v priamom protiklade so všeobecne rozšírenou predstavou, že človek dostal nesmrteľnú dušu. Boh takto uzatvára satanovi a jeho démonským duchom prístupové cesty, ktoré používajú, keď pri zjavení tvrdia, že sú duchmi zosnulých príbuzných, ktorí údajne dosiahli vyšší stupeň svojej existencie.

Na konci nášho uvažovania o stave človeka po smrti sa predo mnou otvoril úplne nový pohľad na Boha a Jeho charakter. Uvedomil som si, že kresťanský svet predstavuje Boha úplne nepravdivo.

Keby ste chceli pochopiť, v akom rozpoležení som sa v ten týždeň nachádzal, museli by ste sa vžiť do postoja človeka, ktorý nikdy predtým nevlastnil Bibliu, nie to, aby ju ešte študoval. Pre takéhoto človeka nie je život žiadnou skutočnou radosťou, lebo len čo človek niečo objaví, z čoho by mohol mať radosť, prichádza mu na myseľ myšlienka na smrť, ktorá už zajtra môže urobiť všetkému koniec. Každý človek je postavený pred večnosť - avšak akú? O tom nevie nič ani on, ani ostatní ľudia. Keď sa potom človek úplne neočakávaným spôsobom stretne s niekým, kto

drží v rukách knihu, ktorá pochádza od samotného Darcu života a ktorá mu zodpovie všetky nezodpovedané otázky, ktorými sa roky zamestnával, a vysvetlí mu ich múdрым spôsobom, ťažko môže dosiahnuť niečo viac.

Zistil som, že učenie o zmŕtvychvstaní, ako o tom učí Biblia, dáva všetkým ľuďom rovnakú možnosť dosiahnuť nesmrteľnosť. "Ajhľa, poviem vám tajomstvo: všetci nezomrieme, ale všetci sa premeníme, razom, ihneď, len čo zaznie hlas poslednej trúby. Lebo zaznie trúba a mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní a my sa premeníme. Veď porušiteľné telo musí obliecť neporušiteľnosť a smrteľné musí obliecť nesmrteľnosť, vtedy sa splní slovo, ktoré je napísané: Pohltená je smrť vo víťazstve. Kde je, ó smrť, tvoje víťazstvo? Kde je, ó smrť, tvoj osten?" (1. Kor 15,51-55)

Ježiš, Knieža života, pri svojom druhom príchode so svojimi anjelmi dá nesmrteľnosť tým, ktorí Ho prijali za svojho Pána. Dá opäť život tým, ktorí ho v Kristovi či pre Krista stratili. Zmŕtvychvstanie je tou veľkou udalosťou, na ktorú očakávali pisatelia Biblie.

Apoštol Pavol pre Krista všetko stratil, no napriek tomu bol naplnený radosťou, pretože svoju nádej mal podopretú zmŕtvychvstaním (Fil 3,7.8.10.11). Svoje myšlienky trvalé upieral hore k nebesiam: "Naša otcina je v nebesiach, odtiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista. On mocou, ktorou si môže podmaniť všetko, pretvorí naše ponížené telo, aby bolo podobné Jeho oslávenému telu." (v. 20.21) Pripadalo mi to zvláštne, že keď hovoril o svojich ťažkostiach v Ázii, kde bol až zúfalý, predsa "dôveroval v Boha, ktorý kriesi mŕtvych" (2. Kor 1,8.9). Apoštol nehovorí, že sa s Pánom stretne pri svojej smrti, ako to mnohí učia, ale svoju nádej stavia na zmŕtvychvstaní.

Keď som v Písme svätom hľadal, kedy spravodliví dostanú svoju odmenu a nespravodliví odplatu, zistil som, že to nie je po smrti, ale až po zmŕtvychvstaní. Prekvapili ma Ježišove slová: "Ale keď robíš hostinu, povolaj chudobných, chromých, krivých a slepých a budeš blahoslavený, pretože tí nemajú čím odplatiť, lebo ti bude odplatené pri vzkriesení spravodlivých." (Luk 14,13.14)

Zistil som, že Pavol zamerával svoju pozornosť na Kristov druhý príchod a že korunu spravodlivosti dostane osobne od Ježiša. Až do konca života nosil tento bojovník kríža na svojom chrbte jazvy od rán, ktorých dostal päťkrát po 39 (2. Kor 11,24). Avšak povzbudzovala ho nádej na zmŕtvychvstanie. Hoci si Pavol bol vedomý toho, že sa čoskoro stretne s katovým mečom, neochvejne zvestoval poslanstvo, ktoré povzbudzuje generácie veriacich ľudí. On poukazoval na odmenu - večný život.

"Lebo ja som už obetovaný liatou obeťou a čas môjho odchodu sa už dostavil. Bojoval som dobrý boj, beh som dokonal, vieru som zachoval. Za týmto už mi je odložená koruna spravodlivosti, ktorú mi dá Pán odplatom v ten deň, On, ten spravodlivý sudca, a nielen mne, ale aj všetkým, ktorí milujú Jeho príchod." (2. Tim 4,6-8)

Počas celého uvažovania o zmŕtvychvstaní som musel znovu myslieť na to, že keby pisatelia Novej zmluvy verili, že človek má nesmrteľnú dušu, ktorá po smrti

ide do neba, potom by sa iste zmienili o tom, že Kristus týchto veriacich privedie so sebou, aby ich opäť spojil s ich predchádzajúcim telom. Nikde som však takúto myšlienku nenašiel. Naproti tomu mnohé miesta Biblie potvrdzujú pravý opak. V 1. liste Korintským v 15. kapitole píše Pavol dosť podrobne o spravodlivých mŕtvych a o zmŕtvychvstaní a viackrát sa tam zmieňuje o tom, ako Ježiš vzkriesi mŕtvych.

Môj posledný a snáď najzávažnejší objav, čo sa týka zmŕtvychvstania, som našiel v liste Židom v 11. kapitole. Táto kapitola hovorí o mužoch viery, ktorí žili v rôznych obdobiach, o ich skúškach a ťažkostiach, ale aj o ich odvahe a nádeji na vzkriesenie a večný život, ktorá ich naplňovala útechou aj vtedy, keď hľadeli smrti do očí.

"Ženy dostávali svojich mŕtvych vzkriesených. Iní podstupovali muky a neprijali prepustenie, aby dosiahli lepšie vzkriesenie. Iní zase okúsili posmech a bičovanie, ba aj putá a väzenie. Kameňovali, mučili, rozpiľovali ich, umierali mečom, blúdievali v ovčích a kozích kožiach, strádali, trpeli útlakom a ubližovaním - oni, ktorých svet nebol hoden, túlili sa po púšťach a vrchoch, po jaskyniach a prepadliskách zeme. Všetci títo, hoci získali vierou dobré svedectvo, nedosiahli, čo im bolo zasľúbené, pretože Boh predvídal pre nás niečo lepšieho, aby nedošli bez nás dokonalosti." (Žid 11,35-40)

Myslel som si: Keby som tak aj ja mohol žiť touto krásnou nádejou na vzkriesenie a večný život! Ale potom niečo pokazilo moje krásne nadšenie, ktoré sa začalo vytvárať v mojej mysli. Je predsa nezmysel, že by mi Boh mohol odpustiť moju nenávisť, ktorú som v sebe prechovával taký dlhý čas. Nie, to sa nemôže stať. Asi bude lepšie, ak zo svojho myslenia úplne vylúčim nádej na večný život. Veď koniec koncov, spolčil som sa s duchmi. Toto mi Boh nemôže odpustiť. "Už na to ani nemysli, Morneau, už je príliš neskoro," povedal som si.

Na záver nášho uvažovania Cynthia prečítala úsek z Tit 2,12.13, kde sa kresťanom radí: "...aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a mierne, spravodlivo a pobožne žili na tomto svete, očakávajúc blahoslavenú nádej a zjavenie slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista."

Tento text ma viedol k tomu, že som sa manželom Grosseovcom poďakoval za ich priateľskú ochotu študovať so mnou Bibliu. Povedal som im, že by som si veľmi prial žiť toutou nádejou na nádherný príchod Pánov, ale že môj minulý život bol taký, že to nie je možné.

"Je nádej," povedala Cynthia. "Máme veľkého, mocného Veľkňaza, spravodlivého Krista, ktorý slúži za nás v nebeskej svätyni. On prišiel a zomrel na golgotskom kríži, aby sa mohol stať našim Veľkňazom. Skrze Neho a jedine skrze Neho môžeme byť zachránení."

Pomyslel som si, že keby vedela o mojom spojení s duchmi, iste by nepovedala, že je ešte nádej.

"Je pre vás ešte nádej," pokračovala, "to je úplne isté. V Ježišovi je nádej pre každého z nás. Dokiaľ človek žije a túži po Ježišovej pomoci, tak je nádej. Chcem vám to dokázať z Biblie."

Otvorila Žid 4,15.16 a čítala: "Veď nemáme Veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami, ale máme Veľkňaza podobne pokúšaného vo všetkom, ale bez hriechu. Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti, aby sme prijali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas."

Vzal som jej Bibliu z ruky a povedal: "Dovoľte, nech sa na to pozriem." Verím, že Boží Duch skutočne naplnil moju myseľ nádejou, a viedol ma k tomu, že som jej vzal Bibliu z rúk. V čase, keď som ešte slúžil u kanadského obchodného námorníctva, som raz jednému mužovi, ktorý spadol z paluby, hodil záchranné lano. On sa ho zúfalo zachytil a vyšplhal sa hore. Podobne to bolo teraz so mnou. Vo svojej beznádeji som uvidel nádej a rýchlo som sa jej chopil.

Bolo už dosť neskoro, a tak som poprosil Cyrila, aby sa ešte pomodlil. Spýtal som sa, či môžem na druhý deň zasa prísť na ďalšiu biblickú hodinu. Súhlasili, Cyril sa pomodlil a ja som odišiel domov.

Sedel som v električke, kolesá pískali, dvere sa hlučne otvárali a zatvárali, ľudia nastupovali a vystupovali, sprievodca vyvolával názvy staníc, no ja som sa pozeral von z okna a moje myšlienky boli úplne zamestnané tým, čo som počul. Znova a znova sa mi ozývalo v mysli: "Je pre vás nádej, to je úplne isté. Pre každého z nás je nádej v Kristovi. Dokiaľ človek žije a túži po Ježišovej pomoci, je nádej."

Potom mi akýsi vnútorný hlas šepkal, že je nádej aj pre beznádejných, nehodných, snáď i pre vzývateľov duchov.

O 32 rokov neskôr sme sa spolu s mojou manželkou stretli s manželmi Grosseovcami v Toronte, v Kanade. Oni sa totiž krátko po mojom obrátení odsťahovali do Spojených štátov a my sme sa od tej doby dlhé roky nevideli. Keď sme spoločne spomínali na tie dni z jesene roku 1946, dozvedel som sa od Cyrila niečo, čo ma nadchlo, pretože som v tom poznal milostivé pôsobenie Ducha Božej lásky v môj prospech.

"Niekoľko mesiacov po našej svadbe," povedal, "som sa začal zúčastňovať biblického vyučovania, ktoré viedol Warren Taylor, kazateľ anglického zboru adventistov v Montreale. Tomu, čo hovoril, nebolo ťažké veriť, pretože všetko doložil z Biblie. Potom sme v jeden večer preberali lekciu o biblickej sobote. Pritom som musel myslieť na to, že raz som v Halifaxe položil svojej babičke otázku, ktorý deň máme svätiť. Ale ani biblická hodina kazateľa Taylora ma tak celkom neuspokojila. Bez toho, že by som o tom niekomu povedal, v ten večer som si kľakol a modlil sa, prosiac Boha, aby mi pomohol vierou prijať svätenie soboty. Prosil som Ho, aby ma uschopnil k tomu, aby som o sobote mohol presvedčiť niekoho iného. To budem pokladať za znamenie, že Boh mi pomôže sobom zachovávať."

V nasledujúci pondelok som ako obvykle šiel do práce. Bol som však unavený a nepokojný. Náhle som sa rozhodol, že dám výpoveď Pretože som sa dozvedel o novej továrni, ktorá potrebovala pracovníkov môjho odboru, rozhodol som sa, že to skúsím tam. Na moje prekvapenie ma prijali. A okrem toho som dostal aj vyšší

plat. Vrátil som sa teda na staré pracovisko a podal tam výpoveď s požadovanou dvojtýždňovou lehotou.

Konečne nastal čas, keď som mal nastúpiť na nové miesto. V ten pondelok som sedel vedľa pracovníka, ktorý mal dva zvláštne zvyky. Po prvé - fajčil ako lokomotíva. Bol som rád, že sme mohli otvárať okná. Jeho ďalším zvykom bolo, že keď sa stalo niečo s jeho strojom a dobre nefungoval, hrešil a nadával ako pohan. Už som zabudol, o čo presne som vtedy prosil Boha, ale On nezabúda na modlitby svojich detí. Nikdy by som si nebol myslel, že tento mladý muž vedľa mňa ma bude prosiť, a to veľmi naliehavo, o biblické hodiny ešte v ten prvý večer. Netušil som, aké problémy trápia Rogera Morneaua, keď vtedy sedel v Montreale pri svojom stroji."

Darca života to zariadil tak, aby po tej bezsennej noci a krátkej modlitbe, niekoľko dní predtým, než som sa stretol po prvýkrát s Cyrilom, bola mi poskytnutá pomoc správnym spôsobom.

Keď Cyril prosil Boha, aby ho povzbudil v sviatosti soboty, a vyslovil svoju túžbu rozprávať o tom niekomu inému, Pán mu povedal: "Pripravil som pre teba toho pravého človeka." Duch Svätý potom prinútil Cyrila, aby zmenil miesto.

Keď som cítil rastúci tlak, aby som vo svojom živote urobil to najdôležitejšie rozhodnutie, Boh bol pripravený pomôcť mi. Duch Svätý predivne pripravil všetky podrobnosti. Myslím pritom najmä na svojho židovského šéfa Harryho a na jeho naliehavú snahu dozvedieť sa, ku ktorej cirkvi patrí Cyril, ako aj na to, že ma poprosil, aby som mu v tom pomohol.

Biblické hodiny, ktoré sme v ten utorok večer spoločne preberali, mi poskytli panoramatický pohľad na večné skutočnosti. Duch Svätý mi dal jasnú myseľ, takže som nepotreboval na pochopenie týchto právd nejaké hlbšie teologické bádanie, ktoré by vyžadovalo dlhší čas. Pretože som sa nachádzal v krízovej situácii, nemohol som si dovoliť plytvať časom. Vedel som, že zakrátko sa musím podrobiť konfrontácii s duchmi.

Pripadalo mi to, ako keby som žil v prepožičanom čase.

9. DEŇ ROZHODNUTIA

Iste si spomínate, že som satanovmu kňazovi sľúbil, že v stredu mu poviem, či vstúpim do ich tajnej spoločnosti, alebo nie. Duchovia sľúbili, že môj život požehnajú zvláštnym spôsobom. Teraz však v krátkom čase, za dva dni, som poznal niektoré veľké zaslúbenia Božieho slova.

V stredu som šiel do práce s myšlienkami na svoj sľub i Božie zaslúbenia a pýtal som sa, čo mám robiť. Bol to zvláštny deň. Veľa som premýšľal a málo hovoril, mojou myslou prechádzalo množstvo myšlienok. O 17. hodine som sa rozhodol, že pôjdem domov peši, a nie elctričkou. Bol som taký napätý, že som ani nemal chuť na jedlo. Preto som ani nevečeral. Musel som zavolať Rolandovi a povedať mu, že z dôvodov, ktoré mu zatiaľ nemôžem vysvetliť, nie som schopný zúčastniť sa obvyklého stredajšieho večerného chválenia duchov. Prosil som ho, aby povedal kňazovi, že sa mu čoskoro ozvem.

Keď som pomaly kráčal po ulici Bleury, prechádzal som okolo celého radu najrozličnejších obchodov bez toho, že by som si ich nejako všimal. Avšak z nevysvetliteľných dôvodov som sa na chvíľu zadíval do jedného výkladu. Keď som prešiel niekoľko krokov ďalej, uvedomil som si, že som tam videl Bibliu. Vrátil som sa späť a opäť som sa pozeral. Áno, bola to nová Biblia, uprostred všelijakých možných vecí, ktoré tam boli vystavené.

Bol to akýsi bazár, kde bolo možné lacno nakúpiť rôzne predmety. Na Biblii bola cedulka, na ktorej stálo napísané: "Túto Bibliu môžete mať dnes za obzvlášť nízku cenu. Oplatí sa vám to!"

Pomaly som vošiel do obchodu naplneného kupujúcimi. Všade bolo plno tovaru, takže človek ani nevedel, kam má stúpiť. V jednom kúte viseli pánske obleky, zo stropu viseli gitary a rôzne iné hudobné nástroje. Pri všetkom boli visačky s cenami.

Podišiel ku mne malý muž a spýtal sa ma: "Čím vám môžem poslúžiť?"

"Zaujímala by ma tá Biblia, ktorú máte vo výklade. Koľko stojí?"

"Aha, Biblia, hneď vám ju prinesiem."

"Nemusíte, chcel by som len vedieť, koľko stojí. Nemám so sebou veľa peňazí." On ju však napriek tomu priniesol.

"Určite máte na ňu dosť peňazí. Do výkladu som ju dal len pred hodinou a predávam ju za zvlášť nízku cenu," spustil príval slov a ja, s ohľadom na jeho vek, chcel som byť úctivý a tak som nehovoril nič. "Ak chcete výhodne kúpiť Bibliu, tak potom nikdy nechodte do obchodu s Bibliami. Chodte vždy do takého, ako je tento," radil mi.

Tento muž sa tak šikovne preplietal medzi tovarom porozkladaným po zemi, že nič nezhodil ani neprevrátil. Pomyslel som si, že v mladosti bol asi akrobatom. Potom mi dal Bibliu do ruky a povedal: "Tá je krásna, však?"

"Koľko stojí?" pýtal som sa znovu.

"Nebude stáť toľko ako v iných obchodoch. Viete, takáto Biblia inde stojí aj 15 dolárov, ba niekde i viac. Ukážem vám prečo." Otvoril Novú zmluvu a povedal: "O

Bibliách toho neviem veľa, ale viem, že tie, v ktorých sú Ježišove slová vytlačené červenými písmenami, sú najlepšie."

Znovu som sa ho chcel opýtať, koľko pýta za túto Bibliu, ale on ma predbehol: "Pôvodne som mal v úmysle žiadať dosť veľkú sumu, ale čím viac tu o nej rozprávam, tým viac jej cena klesá."

"To je výborné, len hovorte ďalej, až jej cena klesne na jeden a pol dolára, potom siahnem do vrecka a zaplatím..."

"Dohodnuté, dajte mi dolár a päťdesiat centov a je vaša."

To som naozaj nečakal, a tak som tomu obchodníkovi začal vysvetľovať, že som ochotný zaplatiť i vyššiu cenu, ale rozumnú.

"Nie, nežiadam ani o cent viac. Keď raz vyslovím cenu, zostanem pri nej."

Keď som mu dal peniaze, povedal, že mi ju žiaľ za túto cenu už nemôže zabaliť. Chcel som už vyjsť von, zrazu som sa však zastavil a otočil. Čosi ma napadlo.

"Nie je niečo v poriadku?" opýtal sa malý muž.

"Pane, takáto kúpa sa mi ešte v živote nepodarila. Mohli by ste mi povedať, a to celkom otvorene, prečo ste mi tú Bibliu predali tak lacno? Mám taký pocit, že ste sa jej chceli zbaviť."

Pozrel mi priamo do očí a povedal: "Mladý muž, tá Biblia je takmer isto ukradnutá. Kúpil som ju minulý týždeň spolu s inými predmetmi od nejakých mladíkov. Tento mesiac mi šli obchody veľmi dobre, ale asi hodinu predtým, než ste vstúpili do obchodu, som mal pocit, že od tej chvíle, čo som odkúpil tú Bibliu, sa mi už tak nedarí. Preto som ju dal hneď do výkladu. Zoberte si ju domov, čítajte ju a Pán Boh nech vás požehná."

Musel som si pomyslieť na slová z listu Židom 4,15.16. "Ale nemáme Veľkňaza, ktorý by nemohol súcítiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom podobne nám, no bez hriechu. Pristupujme teda so smelou dôverou ku trónu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas."

Podakoval som sa a šiel. Keď som s Bibliou pod pazuchou šiel po ulici, moje srdce naplnila skutočná radosť. Tak som sa necítil od svojho detstva. Zdalo sa mi, ako keby bol zo mňa odviaty akýsi tmavý mrak, ktorým som bol dovtedy zahalený. Bolo mi skutočne tak dobre, že sa mi vrátila aj chuť do jedla. Keď som prišiel k obchodu s lahôdkami, rozhodol som sa, že si kúpim chlebičky. Chcel som ich zjesť doma pri čítaní svojej novej Biblie, prv než pôjdem k Cyrilovi na ďalšie biblické lekcie.

Potom sa stalo niečo, čo ešte posilnilo môj záujem o list Židom.

Keď som prišiel do svojho bytu, uvedomil som si, že už je dosť hodín. Bibliu som položil na hojdacie kreslo a šiel som vytiahnuť žalúzie na okne. Pritom som strčil laktom do kresla, čo spôsobilo, že Biblia spadla na zem. "Ach, nie," zvolal som, "moja nová Biblia je na zemi."

Biblia sa pri páde otvorila a zostala otvorená v liste Židom, 7. kapitole. Čítal som tam: "On však, pretože zostáva naveky, zastáva kňazský úrad, ktorý neprechádza na iného. Preto aj môže dokonale spasit' tých, čo skrze Neho prístupujú k Bohu, keďže žije, aby sa prihovárал za nich." (v. 24.25) Môj zrak potom padol na ďalšiu stránku, kde som čítal: "Z povedaného je hlavné toto: máme takého Veľkňaza, ktorý sa posadil na pravici trónu Velebnosti na nebesiach ako služobník svätyne a pravého stánku, rozloženého Pánom a nie človekom." (Žid 8,1.2)

Týmito slovami ako keby mi Ježiš hovoril, že je živým, láskavým a mocným Vykupiteľom, ktorý je schopný dokonale zachrániť všetkých, ktorí skrze Neho prichádzajú k Bohu. A to znamená, že si môže podrobiť pod svoje panstvo aj démonov.

Prv než som šiel k rodine Grosseovcov, prečítal som si celý list Židom. Cestou späť som si ho čítal zas, a keď som prišiel domov, tak som si ho prečítal tretíkrát.

Tento list ma uchvátil. Videl som z neho, že Kristova príhovorná služba za človeka v nebeskej svätyni je práve taká dôležitá ako Jeho smrť na kríži. To vo mne zanechalo hlboký dojem.

Poznal som Ježiša ako toho, ktorý človeka miluje, i keď si to nezasluhuje. Videl som v Ňom toho, ktorý môže uviesť všetky veci do poriadku. Bolo mi jasné, že Boh dovolil, aby Ho ľudia pribili na kríž, "aby smrťou zničil toho, čo má moc smrti, to jest diabla." (Žid 2,14) Teraz som pochopil, že mojou jedinou nádejou je úplne sa spoľahnúť na zásluhy Toho, ktorý môže zachrániť všetkých, čo prídu k Nemu.

Zo štyroch lekcii, ktoré sme prebrali v ten večer u Cyrila, jedna bola pre mňa zvlášť dôležitá. Mala názov "Osud bezbožných".

Až dosiaľ mi Biblia zjavovala Darcu života ako Boha lásky, ktorý "tak miloval svet, že dal svojho Syna, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal život večný." (Ján 3,16) Dva ďalšie biblické texty podčiarkli túto skutočnosť spôsobom, na ktorý nikdy nezabudnem. Po prvé, Boh poslal svojho Syna na svet nie preto, aby ho zničil, ale aby ho zachránil (Ján 3,17). Po druhé, Boh chce zachrániť všetkých ľudí (1. Tim 2,4). Tak som zistil, že je to láska, ktorá určuje všetky Božie vzťahy k ľudstvu.

Teraz som sa pýtal, ako sa Boh zachová k tým, ktorí Jeho ponuku neprijmú. Mohol by v tomto prejaviť pravý opak svojej povahy, to znamená, že by sa kochal v trápení týchto ľudí, ako si to myslia i mnohí kresťania? Bol som veľmi zvedavý, čo o tom hovorí Biblia.

Táto lekcia poukázala najprv na to, kto je pôvodcom zla a aký postoj zaujme Boh k nemu. Izaiáš hovorí: "Ako si spadol z neba, ty jasná hviezda, syn rannej zory!" (Iz 14,12) Text z Ezechiela 28,12-15 opisuje veľkú múdrosť a vysoké postavenie, ktoré mal tento anjel v Božej vláde: "Takto hovorí Hospodin Pán: Bol si pečaťou dokonalosti, plný múdrosti a dokonalý v kráse. Bol si v Božej záhrade, v Edene, rozličnými drahokamami bol si pokrytý... Urobil som ťa jagavým cher-

ubom. Bol si dokonaly vo svojich cestach odo dna svojho stvorenia az dovtedy, co sa zistila zvratenost' pri tebe."

Tento mocny anjel prestal obdivovat' krasu Bozieho charakteru a zacal obdivovat' sam seba. Potom obdivovanie sameho seba prerastlo v sebaavyvyšovanie. "Tvoje srdce spyšnelo pre tvoju krasu, skazil si svoju mudrost' kvôli lesku." (Ez 28,17) Jeho sebavedomie vzrastlo a rozhodol sa byt' rovný Bohu, aby mal vyššie postavenie, než mal Kristus.

Prorok Izaiáš píše: "Povedal si si v srdci: Vystúpim do nebies, hore, nad Božie hviezdy vyvýšim svoj trón a posadím sa na vrchu zhromaždenia, na najkrajnejšom severe. Vystúpim na výšiny oblakov a podobný budem Najvyššiemu." (Iz 14,13.14)

Hoci čítanie o satanovej vzbure bolo pútavé, predsa najviac ma zaujímalo, čo urobí Boh s padlým cherubom, až satan a jeho anjeli zjavia vesmíru svoj pravý charakter.

Prorok Ezechiel to vysvetľuje: "Pre množstvo svojich nepravostí, nespravodlivosťou svojho kupectva poškrtnil si svoje svätyne, a preto vyvediem oheň zprostred teba, ten ťa strávi a obrátim ťa na popol na zemi pred očami všetkých tých, ktorí ťa videli. Všetci, ktorí ťa znali medzi národmi, budú sa desiť nad tebou, budeš na hrôzu a nebude ťa nikdy viacej až naveky." (Ez 28,18.19) Darca života pripraví koniec pôvodcovi hriechu a smrti. Diabol už nebude existovať.

Keď som po prvýkrát čítal tento biblický úsek, pomyslel som si, a potom som to povedal aj manželom Grosseovcom: "Ako je možné, že kresťanskí teológovia kážu, že diabol bude večne žiť v ohnivom jazere, keď Biblia tvrdí pravý opak?"

Pani Grosseová mi vysvetľovala, že nemám byť taký prekvapený. Veď ešte aj tretina anjelov, a to sú všetko veľmi inteligentné bytosti, bola v nebi taká zmätená, že aj napriek riziku, že budú večne zatratení, pridali sa na stranu satana. (Zj 12,4.9)

Potom sme sa pozreli, čo Biblia učí o osude bezbožných ľudí. Žalm 37,20 hovorí: "Lebo bezbožníci zahynú a nepriatelia Hospodinovi ako pôvab lúčín, rozplynú sa v dym, pominú." Toto miesto jasne hovorí o tom, ako dokonale budú zničení tí, ktorí pohrdli Božou milosťou a tým sa sami odsúdili na zánik.

Musel som myslieť na svoje detstvo. Ľudia bývajúci na vidieku si väčšinou sami pripravovali pracie mydlo. Môj otec to robieval v studených zimných mesiacoch, keď bolo príjemnejšie rozložiť veľký oheň. Bolo potrebné rozpustiť veľké množstvo zvieracieho tuku, ktorý sa musel veľa hodín variť v stodole na peci, v ktorej sa kúrilo drevom.

Môj brat Edgar a ja sme mali veľkú zábavu z toho, keď sme na pec hádzali malé odrezky tuku. Bolo zaujímavé dívať sa, ako rýchlo zhoreli a zmizli.

Biblia vysvetľuje, že Boh takto vyhladí bezbožných a všetky stopy zla z našej planéty.

Túto biblickú hodinu sme potom ukončili čítaním textu, ktorý hovorí o odplate bezbožných, a zamysleli sme sa nad ním. "Lebo hľa, prichádza deň horiaci ako

pec. Vtedy sa stanú všetci spurní a všetci, ktorí páchajú bezbožnosť, slamou a prichádzajúci deň ich spáli - vraví Hospodin mocnosť... a rozšliapete bezbožných, lebo oni sa stanú popolom pod chodidlami vašich nôh v ten deň, ktorý ja chystám - vraví Hospodin mocnosť." (Mal 4,1-3)

Cyryl povedal, že veľký Vládca vesmíru je nielen Bohom lásky, ale zároveň aj Bohom spravodlivosti. Nesmieme zabúdať, že tí, ktorí zavrhlí Jeho lásku a obeť Jeho Syna na Golgote, sa sami odsúdili. Sami sú si vinní tým, že zavrhlí Ducha milosti.

"Príde deň," pokračoval Cyryl, "keď dôjde k vykonaniu rozsudku smrti nad ľuďmi, ktorí si ho sami privolali, lebo odplata za hriech je smrť (Rím 6,23)."

Teraz som pochopil, prečo učenie o večnom trápení, o ktorom kážu kresťania, mohlo priviesť veľa ľudí k tomu, že vyškrtli Boha úplne zo svojho života a myslenia. Vo svojej mladosti som bol aj ja obeťou tohto prevráteného učenia.

Bolo mi jasné, že každý, kto chce byť správne informovaný o osude bezbožných na základe Písma svätého, musí vychádzať zo skutočnosti, že vlastným základom Božej vlády je zákon lásky. Z tohto predpokladu vychádza každé Božie zaobchádzanie s ľuďmi, ktorých stvoril. Preto nie je možné veriť učeniu o večných mukách. Táto biblická hodina odstránila z môjho srdca všetko, čo ma zatvrdilo proti Bohu.

Cyryl potom vysvetlil, že tisícročia utrpenia ľudstva na zemi sú bezprostredným výsledkom Luciferovej vzbury, ktorá vznikla v nebesiach. Vysoké postavenie, ktoré mal Lucifer v Božej vláde, dalo tomu, čo povedal, veľkú váhu a podporilo jeho tvrdenia. Svoje vlastné ciele tajomne zahaľoval. Väčšina nebeských obyvateľov nemohla predvídať konečný výsledok Luciferovho konania. Takto do Božej vlády prenikol hriech. Lucifer túžil po moci a sláve, ktoré patria jedine Bohu.

Nebesí anjeli nemohli porozumieť podstate a konečným následkom hriechu. Pre blaho všetkých musel Boh nechať uplynúť dostatok času, aby tak Luciferovi a jeho stúpencom dovolil prostredníctvom ich zlých skutkov odhaliť strašnú zvrátenosť hriechu. Obyvatelia vesmíru v tichej hrôze pozorujú biedu ľudstva. To, čo vidia, zanecháva v ich myslení nezmazateľný dojem.

Páčil sa mi Cyrylov opis veľkého duchovného boja a mohol by som ho počúvať celé hodiny. On ma však nechcel zaplaviť prílišným množstvom informácií. Prv, než sme sa zahĺbili do ďalšej témy, pridal Cyryl ešte jednu myšlienku.

"Až budú zmazané všetky stopy zla z našej planéty," povedal, "Kristus stvorí ešte krajší svet, ako bol ten na počiatku. Potom v celom Božom stvorení bude vládnuť súlad a šťastie. Aký predivný svet to bude!"

Spôsob, akým mi Cyryl a Cynthia opísali realitu veľkého duchovného boja, ktorý prebieha medzi mocnosťami dobra a zla, ma presvedčil o diele Ducha Svätého, ktorý celé roky pôsobil mocným a predivným spôsobom, aby som sa dostal k bodu, kde som sa teraz nachádzal.

Ešte dnes si spomínam na to, ako som sa v ten večer pozrel na hodinky. Bolo 21.20 hod. Jedno mi bolo jasné. Keby Duch Boží nezasiahol v mojom živote takýmto spôsobom, nachádzal by som sa práve teraz medzi vyznávačmi démonov. Namiesto toho som sa tešil z tej nádhernej prednosti, že som mohol vo svojich rukách držať Bibliu a s konečnou platnosťou som sa rozhodol, že s Božou pomocou sa oslobodím od vzývania duchov. Pri pomyslení na to mi prešiel mráz po chrbte. Naskočila mi husia koža a vlasy akoby mi stáli dupkom.

Na konci biblickej hodiny o zániku bezbožných som sa manželom Grosseovcom zmienil o tom, že keď som sa kedysi učil z katechizmu mnohé state naspamäť, stretol som sa s mnohými biblickými výrazmi, ktoré podporovali predstavu o nikdy sa nekončiacom treste nad bezbožnými. Spomenul som si na slovné spojenia, ako "večný pekelný oheň", "večný trest", "dym ich mučenia bude vystupovať na veky vekov".

Moji hostitelia súhlasili, že v Biblii sa nachádzajú niektoré takéto výrazy, no poznamenali, že by si to vyžadovalo dosť času, keby sme chceli prebádať ich význam, hoci rozhodne by to stálo za to. A naozaj. O tri dni sme o tom mali zaujímavú biblickú lekciu. Viedol ju kazateľ L. W. Taylor. Zmienim sa o tom neskôr.

Keď som si v ten večer líhal, bol som pevne presvedčený o tom, že Cyrilov Boh je skutočným Darcom života. Je to On, ktorému by ešte aj démonskí duchovia mali ďakovať za svoj život. Dokazoval to fakt, že som mohol študovať Božie slovo bez toho, že by ma rušili.

Avšak vo štvrtok večer, keď som sa vrátil domov z biblického štúdia, uvedomil som si, že duchovia navštívili môj byt. A keď som sa v piatok večer vrátil domov, bolo mi jasné, že mi chcú niečo povedať.

10. ODPOVEĎ PRE MÔJHO ŠÉFA

Svojmu nadriadenému som sľúbil, že sa dozviem, prečo Cyril zachováva biblickú sobotu. Preto sa chcem ešte zmieniť o biblickom štúdiu, ktoré bolo venované sobote. Všetky ostatné lekcie, ktoré sme mali vo štvrtok a v piatok, vynechám, aby som svoje rozprávanie príliš nerozťahoval.

Hneď na začiatku Cyril povedal, že Písmo sväté označuje siedmy deň týždňa ako sobotu. "Štvrté prikázanie, ktoré dal sám Boh, nám pripomína a napomína nás, aby sme mysleli na sobotu. Výraz 'pamätať' je tu zrejmé preto, lebo človek, každý deň zamestnaný prácou, niekedy zabúda na dôležité veci v živote."

Potom sme si otvorili Biblie a spoločne čítali štvrté prikázanie: "Pamätať na deň soboty, aby si ho svätil. Šesť dní budeš pracovať a robiť akékoľvek svoje dielo. Ale siedmy deň je sobota Hospodina, tvojho Boha. Nebudeš robiť nijaké dielo ani ty, ani tvoj syn, ani tvoja dcéra, tvoj sluha, ani tvoja dievka, ani tvoje hovädo, ani tvoj pohostín, ktorý je v tvojich bránach. Lebo šesť dní činil Hospodin nebesia a zem, more a všetko, čo je v nich a odpočinul siedmeho dňa. Preto požehnal Hospodin deň soboty a posvätil ho." (2 Moj 20,8-11)

Bol som prekvapený, keď som zistil, ako veľmi sa toto prikázanie líši od toho v katolíckom katechizme, ktoré som sa učil ako dieťa. Hneď som to povedal manželom Grosseovcom: "To nie sú tie prikázania, ktoré som sa ako dieťa učil napamäť." Pozrel som sa na druhý verš tej istej kapitoly a začal som čítať. "Ja som Hospodin, tvoj Boh, ktorý som ťa vyviedol z Egyptskej zeme, z domu sluhov. Nebudeš mať iných bohov predomnou. Neučiníš si rytiny ani nijakej podoby vecí..."

Prečítal som celé Desatoro a zistil som, že ide oveľa hlbšie, než tie prikázania v katechizme, ktoré som poznal. "Je pre mňa ťažké uveriť, že toto sú prikázania Božie," namietal som.

Cyril povedal veľmi taktne, ale napriek tomu úplne vážne, že tu ide skutočne o Božie prikázania, ktoré dal Boh Židom prostredníctvom Mojžiša. Znenie Desatora, ktoré som poznal ja, je výsledkom zmien a skrátení, ktoré urobil človek. V priebehu storočí ľudia svojvoľne zmenili Božie prikázania.

Keď sme sa teraz sústredili na biblickú sobotu, došlo ma, ako veľmi Boh zdôrazňuje, že má byť uctievaný siedmy deň. "V siedmy deň Boh dokončil svoje dielo, ktoré vykonal. V siedmy deň si odpočinul od všetkého diela, ktoré vykonal. Nato Boh požehnal siedmy deň a posvätil ho." (1. Moj 2,2.3)

Skutočnosť, že Boh sa postaral Izraelcom počas putovania po púšti o pokrm denne okrem soboty, mi ukázala, ako vážne to Boh mieni s týmto dňom a aký je tento deň svätý. "I riekol Hospodin Mojžišovi: Hľa, ako dážď dám vám chlieb z neba, ľud nech vychádza denne a nazbiera, koľko potrebuje na deň, aby som ho vyskúšal, či bude chodiť podľa môjho zákona a či nie. Keď budú v šiesty deň pripravovať, čo donesú, bude toho dvakrát toľko, čo nazbierajú inokedy na deň. Šesť dní to budete zbierať, ale v siedmy deň je sobota, vtedy toho nebude." (2. Moj 16,4.5.26)

Bolo pre mňa veľmi zaujímavé, ako sa Pán snažil Izraelcom ukázať na svätosť svojho dňa, soboty. Keď čítame túto správu o manne, pripadá mi to smiešne, že

niektorí si ešte stále kladú otázku, či to Boh myslel tak, ako to povedal. "Keď v siedmy deň vyšli niektorí zbierať, nenašli nič." (v. 27)

Keď sme si prečítali zmienky o sobote u Mojžiša a u prorokov, obrátili sme sa na Novú zmluvu, aby sme si zistili, ako sa k sobote staval Ježiš a Jeho učeníci. Lukáš píše o Ježišovi nasledovné: "Tak prišiel aj do Nazareta, kde bol vychovaný, a podľa svojho zvyku vošiel v sobotný deň do synagógy." (Luk 4,16) Ježiš vysvetlil židovskému národu, že je Pánom soboty (Mar 2,28).

Pán soboty si neželal, aby svätý zákon Jeho Otca bol niekedy zmenený. Vo svojom kázaní na vrchu neponechal žiadnu neistotu vzhľadom na pevné základy, na ktorých spočíva Boží svätý zákon: "Nemyslite si, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov. Neprišiel som zrušiť, ale naplniť, lebo veru vám hovorím: Dokiaľ nepominie nebo a zem, nepominie ani jediné písmenko, ani jediná čiaračka zo zákona, kým sa všetko nestane." (Mat 5,17.18)

Zaoberali sme sa aj biblickými správami, ktoré hovorili o tom, že prví učeníci svätili sobotu. Keď sme si v Božom Slove prečítali mnohé miesta o svätení soboty, pýtal som sa Cyrila, či vôbec vie, ako došlo k tomu, že kresťania začali svätiť prvý deň týždňa, nedeľu, ako deň odpočinku.

Povedal, že katolícka cirkev tvrdí, že k zmene došlo na základe jej autority, ktorú cirkvi prepožičal Boh. Táto zmena bola uskutočnená pred mnohými storočiami. "Cirkev bez okolok oboznámila ľudí s tým, že zmenila Božie prikázania."

Nasledujúcu nedeľu som zašiel do mestskej knižnice v Montreale, do oddelenia náboženstva, aby som si to tam overil. Jeden katolícky katechizmus podáva k prikázaniu, ktoré označuje ako tretie v poradí, nasledovné vysvetlenie:

"Ako znie tretie prikázanie?"

Tretie prikázanie znie: Pamätaj na deň sobotný, aby si ho svätil.

Ktorý deň je sobota?

Sobota je siedmy deň.

Prečo teda svätíme nedeľu namiesto soboty?

Nedeľu namiesto soboty svätíme preto, lebo katolícka cirkev preložila svätenie soboty na svätenie nedele.

Prečo katolícka cirkev preložila svätenie soboty na nedeľu?

Cirkev určila nedeľu namiesto soboty, pretože v nedeľu vstal Kristus z mŕtvych a tiež Duch Svätý bol zoslaný na apoštolov v nedeľu.

Akým právom nahradila cirkev sobotu nedeľou?

Cirkev nahradila sobom nedeľou plnosťou moci Božej, ktorú jej Ježiš prepožičal.

Čo prikazuje tretie prikázanie?

Tretie prikázanie nám prikazuje svätiť nedeľu ako deň Pánov."

Pretože ma to veľmi zaujalo, naučil som sa túto časť naspamäť. V päťdesiatych rokoch som si potom jeden exemplár tohto katechizmu kúpil a veľmi si ho cením.

Pre môjho židovského nadriadeného som mal zistiť, aké náboženské presvedčenie má Cyril. Sám pre seba som však chcel vyhľadať, kedy a ako došlo k tomu, že kresťania sa tak veľmi upriamili na nedeľu. V nasledujúcich mesiacoch som v tejto veci hodne bádala a prišiel som k prekvapujúcim záverom.

V onen piatok ma Grosseovci po skončení štúdia pozvali, aby som v nasledujúci deň šiel s nimi na bohoslužby. Cyril mi vysvetlil, že bude pokrstený ponorným krstom a stane sa tak členom cirkvi adventistov siedmeho dňa. Dohovorili sme sa, že k nim ráno prídem a potom spoločne pôjdeme do zboru.

11. NOVÝ ŽIVOT

V sobotu ráno som prišiel k manželom Grosseovcom a tam som sa stretol s niekoľkými ich priateľmi, s ktorými chceli ísť spolu do zboru. Keď ma Cyril a Cynthia svojim známym predstavili, chvíľu sme sa rozprávali. Ja som potom zo zvyku siahol do vrečka, vytiahol cigarety a ponúkol im. Oni však zdvorilo odmietli.

Vtedy som začal rozmýšľať o tom, že adventisti asi nefajčia. Cestou do zhromaždenia som sa na to spýtal Cyrila. Povedal mi, že adventisti nežijú zdravo preto, aby si tým získali u Boha nejakú zvláštnu priazeň, ale preto, že chcú byť zdraví. Zdraví ľudia majú viac zo života. Povedal mi, že jedna z budúcich lekcí sa bude zaoberať zdravým spôsobom života. Bude tam uvedené, aké prednosti získa ten, kto nefajčí.

Hneď som ho uistil, že v prítomnosti členov cirkvi nebudem v ten deň fajčiť. V mysli mi však hneď vystala otázka, ako to dokážem.

O niečo neskôr som s Cyrilom hovoril o tom, aký dôležitý bol v mojom živote tabak. Povedal som mu, že keby mi hneď na začiatku boli povedali o tejto veci, určite by som bol odmietol študovať s nimi Bibliu. Oni však boli ochotní znášať moje fajčenie, len aby ma zoznámili s Kristom.

Keď som ich v to sobotné ráno uistil o tom, že nebudem fajčiť pred členmi cirkvi, mali z toho radosť. Videli, že ich modlitby boli vypočuté. Skôr, než ma pozvali, aby som šiel s nimi na pobožnosť, prosili totiž Boha, aby zvláštnym spôsobom požehnal môj život. Prosili o dva zázraky.

Po prvé, aby som poznal a ocenil svätosť biblickej soboty. Ak budem kladne reagovať, chceli ma poprosiť, aby som šiel s nimi na bohoslužby. Ak prijmem ich pozvanie, bude to pre nich znamenie, že Boh koná vo mne div vykúpenia. Po druhé, prosili Boha, aby odňal moju túžbu po cigaretách.

Boh predivným spôsobom vypočul ich modlitby. Na cigarety som si až do 19. hodiny ani nespomenul. Potom ale nastali také dvojhodinové muky, aké som dovtedy nezažil. Z toho som usúdil, že bezpodmienečne potrebujem Vykupiteľa - takého, ktorý by vo svojej láske urobil ten div a odstránil pána Nikotína, ktorý sa tak pevne usadil v každom vlákne môjho tela.

V tú sobotu ráno, v októbri 1946, bol v Montreale nádherný deň. Príroda žiarila životom, vzduch bol čerstvý a z jasných slnečných lúčov, ktoré sa predierali stromami, mohla zem cítiť lásku. Mesto sa v ten deň zdalo radostnejšie a všade okolo nás bolo vidieť mnoho dôkazov o tom, že Boh lásky nad všetkým bdie. Pretože som mal vo svojej pamäti niekoľko biblických veršov o sobote stvorenia, získal tento deň pre mňa nový význam.

Ja, špiritista, som šiel s ľuďmi svätiacimi sobotu, do adventistického zboru! Moji priatelia ešte stále nevedeli o tom, že som pomaly dospel k rozhodnutiu, že vystúpim z radov uctievačov padlého Lucifera, ich najurputnejšieho nepriateľa. A pritom uplynulo len málo dní od mojich posledných kontaktov s démonmi.

Keď sme sa blížili k zboru, prekvapilo ma, že takmer všetci ľudia idúci po chodníkoch smerovali do modlitebne. Niektorí ma srdečne privítali a dali mi vytlačený

program. Vo vstupnej hale som si všimol policu s časopismi a brožúrami. Vzal som si jednu malú brožúrku. Keď som vošiel do modlitebne, veľmi na mňa zapôsobilo, koľko ľudí tu bolo zhromaždených.

Keď sme si sadli, začal som si čítať brožúrku, zatiaľ čo hrala tichá hudba. Táto malá brožúrka obsahovala mnoho podrobných informácií o organizácii a mnohostrannej činnosti adventistickej cirkvi.

Sobotná škola (každá veková skupina mala svoju triedu a vlastný program) sa začala srdečným privítaním. Táto časť programu bola zvlášť zaujímavá pre každého, kto príde po prvýkrát do adventistického zhromaždenia. Videl som m ľudí, ktorým šlo o to, aby sa stali požehnaním svojim spolublížnym.

Zbor venoval asi 40 minút biblickému štúdiu. Kazateľ L. W. Taylor viedol zvláštnu triedu pre návštevníkov. Úloha v tú sobotu obsahovala naučenia z Ježišovho života. Hlavnou témou bolo, že Ježiš sa počas svojho pôsobenia tu na zemi držal zásad Božieho Slova. To je príkladom aj pre nás. Kazateľ Taylor povedal vtedy vetu, ktorú si dones pamätám: "Ak nasledujeme Ježišov príklad, dostaneme pokoj, spokojnosť a múdrosť, ktorú nám svet nemôže ani dať, ani vziať."

Jeho slová nemohli zaznieť v priaznivejšom okamihu. Biblické štúdium z posledných dní vrcholiace lekciami o biblickej sobote vzbudilo vo mne túžbu odovzdať svoj život Kristovi a zachovávať sobotu, siedmy deň týždňa.

Úchvatná pobožnosť bola ukončená slávnosťou krstu. Jedným z krstencov bol aj môj priateľ Cyril. Keď sa po krste vrátil späť na svoje miesto, povedal som mu, že ak Boh dá, budúcu sobotu prídem opäť. Tiež som mu povedal, že by som rád hovoril s kazateľom Taylorom, ak by na to bola príležitosť.

Pri východe sa Cyril spýtal kazateľa, či by popoludní nemal pre nás chvíľu času. Vysvetlil mu, že celý zvyšok dňa strávim s nimi, u nich doma. Kazateľ Taylor priateľsky navrhol, že sa u nich zastaví.

Keď sme vychádzali zo zboru, povedal som manželom Grosseovcom, ako veľmi som im vďačný za ich pomoc. Nemohli ešte plne chápať, aké požehnanie vniesli do môjho života. Duch Boží ich použil za nástroj, aby ma priviedli do duchovnej oázy. Tam mohol Kristus, ktorý stvoril všetky tie nádhery jesene, ktoré som videl vo farebných listoch onoho októbrového dňa, pretvoriť aj mňa.

Kazateľ Taylor prišiel asi o 14.30 popoludní. Po chvíľke všeobecného rozprávania sme pristúpili k náboženským otázkam. Zmienil som sa o tom, že sme minulý týždeň spoločne študovali Bibliu. Pýtal sa, ako ďaleko sme došli a o ktoré témy išlo.

Keď som mu ich vymenovával, uvedomil som si, že ich bolo viac ako dvadsať. Pamätám sa na to, čo bolo potom, akoby to bolo včera. Kazateľ bol veľmi prekvapený a spýtal sa ma, či dobre počul a rozumel.

Keď som ho presvedčil, že dobre rozumel, povedal: "Mohli by ste mi povedať, prečo ste toho preštudovali toľko?"

Už si presne nepamätám, aký dôvod som mu uviedol, viem však, že mňa prekvapoval jeho úžas nad tým, že sme spoločne preštudovali toľko lekcii. Domnieval som sa, že každý, kto narazí na Bibliu v takom stave, v akom som bol ja, by ju študoval s podobným nadšením.

Skôr, než som šiel v ten večer domov mi manželka Grosseovci niečo vysvetlili. Nejaký čas predtým niektorí členovia zboru vyjadrili svoje pranie zoznámiť sa so spôsobom, ako sa podeliť o svoje náboženské presvedčenie s inovercami. Poprosili preto svojho kazateľa, či by nebol ochotný pripraviť nejaký kurz.

Kazateľ Taylor im vtedy poradil, že pri štúdiu Biblie s ľuďmi majú byť obozretní, a to zvlášť s tými, ktorí sa predtým málo zaoberali náboženskými otázkami. Povedal im, že ideálne je prebrať tak jednu, najviac dve lekcie za týždeň, aby ľudia mali čas o veci popremýšľať a zvážiť si to. Kazateľ to povedal celkom správne, keď odporúčal zdržanlivosť. Môj prípad bol však výnimkou a Duch Svätý viedol manželov Grosseovcov, aby urobili to, čo som ja práve potreboval.

Kazateľovi Taylorovi som povedal, akým veľkým zážitkom bola pre mňa návšteva zboru v ten deň. Potom som sa ho spýtal, prečo iné protestantské cirkvi nezachovávajú sobotu, keď ju Boh dal ako prostriedok zvláštneho požehnanja, aké nedal na žiadny iný deň týždňa.

Kazateľ odpovedal tým, že najprv zdôraznil, že cirkev adventistov siedmeho dňa je vlastne prorockým hnutím. Tak, ako Boh kedysi povolal Jána Krstiteľa, aby povedal ľuďom svojej doby, ktorí stratili zo zreteľa mesiášske prorockvá, že Vykupiteľ sveta je medzi nimi, tak Boh povolal i adventnú cirkev, aby sa v dnešnej dobe stala "hlasom volajúcim na púšti."

Skutočnosť, že mnohé protestantské cirkvi nesevätia biblickú sobotu, vysvetlil kazateľ Taylor tým, že Boh svoju vôľu nikomu nevnucuje. Naopak. Praje si, aby Mu všetci slúžili z lásky, pretože sa naučili ceniť si Jeho božský charakter a Jeho všemohúcnosť ako Stvoriteľa. Neteší sa z vynútenej oddanosti, a preto dáva všetkým voľnosť a slobodu v rozhodnutí, či chcú alebo nechcú svätiť Boží deň odpočinku.

Keď sme sa spolu už nejaký čas rozprávali, bolo mi jasné, že už ďalej nebudem môcť zamlčovať svoje skúsenosti s uctievaním duchov. Z môjho veľkého záujmu o náboženské otázky kazateľ poznal, že za tým všetkým sa musí skrývať nejaká silná pohnútká. Bolo mi nepríjemné hovoriť o mojom spojení s démonmi, ale mal som pocit, že práve teraz, keď som sa rozhodol vymaniť sa z tejto zlej moci, mi kazateľ môže dať cenné rady.

Keď som mu povedal o svojej špiritistickej činnosti, obrátil moju pozornosť na prameň všetkej sily a života, na Ježiša Krista. Poukázal mi na nasledujúci biblický text: "Lebo v Ňom prebýva plnosť božstva telesne. A aj vy ste prišli k dokonalosti v Ňom, ktorý je hlavou každého kniežatstva a moci." (Kol 2,9-10) Potom ešte uviedol ďalšie miesta z Biblie, ktoré ukazujú, že Vykupiteľ je mocnejší než Lucifer a démoni.

Skutočnosť, že všetky mocnosti, a teda i satan a jeho spolupracovníci vďačia za svoju existenciu Kristovi, ma veľmi povzbudila a pomohla mi hneď v nasledujúcu noc pri konfrontácii s duchmi.

Túto príležitosť som využil aj na to, aby som požiadal kazateľa o vysvetlenie niektorých výrazov, ktoré používajú tí, čo hlásajú nesmrteľnosť duše. Nemusel som dlho čakať. Keď sa ma pýtal, či mám nejaké ďalšie otázky, uviedol som niektoré veci, ktoré som našiel v Božom slove minulý týždeň. Povedal som mu, že naše úvahy mi ukázali, že celý človek je smrteľný. Je to úplne v rozpore so všeobecne uznávaným tvrdením, že keď človek umiera, tak jeho duša dostane odmenu alebo trest. Biblia ukazuje, že jedine Boh má nesmrteľnosť. Povedal som, že sme čítali veľa miest, kde sa hovorí, že Boh pri svojom druhom príchode na našu zem prepožičia nesmrteľnosť vykúpeným. Pretože bezbožní nedostanú nesmrteľnosť a neobstoja pred Božím súdom, ako jasne ukazuje Božie Slovo, budú zničení.

"Ako dieťa som sa musel naučiť naspamäť mnohé výroky z katechizmu," povedal som. "Narazil som na výrazy v Biblii, ktoré by podporovali predstavu o večnom treste bezbožných. Spomínam si na výrazy, ako večný oheň, večný trest a dym ich mučenia bude vystupovať na veky vekov. Bol by som vám vďačný, keby ste mi mohli vysvetliť to, čo mi pripadá ako protirečenie."

Kazateľ Taylor mi vysvetlil, že väčšina ľudí si zle vykladá význam slova "trest". Hovoria, že trest znamená vedomé utrpenie, a teda, keď zmysly nie sú schopné vnímať, už nejde o trest. Keď však vezmeme ľudské tresty, zistíme, že trest vlastne posudzujeme podľa straty, ktorú prinesie, a nielen podľa rozsahu utrpenia a bolesti, ktoré spôsobil.

Kazateľ vysvetľoval ďalej: "Ako sa napríklad dívame na najväčší trest - trest smrti? Za najväčší ho považujeme nie preto, že by tu bola najintenzívnejšia bolesť. Sú rôzne spôsoby mučenia, ako napríklad bičovanie, ktoré spôsobujú oveľa väčšiu bolesť ako sŕatie alebo obesenie. Smrť považujeme za najväčší trest preto, že má trvalý následok. Olupuje obeť o všetky vzťahy a požehnania života. A život si ceníme podľa jeho trvania, v ktorom sa človek mohol z toho či onoho tešiť. V prípade smrti ide o to, že z nej niet vyslobodenia alebo vzkriesenia. Druhá smrť pripraví hriešnikov o nádherné a nekonečné roky vo večnosti. A práve tak, ako bude život vykúpených večný, tak bude i strata alebo odplata bezbožných večná."

"Súhlasím s vaším názorom na túto tému. Nerád by som vás okrádal o váš čas, ale bol by som vám naozaj veľmi vďačný, keby ste mi túto vec vysvetlili ešte lepšie, pretože toto ma trápilo dlhší čas."

"V Písme svätom," pokračoval, "znamená slovo večný v spojení s výrazmi oheň a trest jednoducho výsledky, ktoré oheň a trest prinesú. Tieto slová nemajú nič spoločné s trvaním spaľovania alebo trestu."

Sedel som napäto v kresle a vzrušene čakal, či kazateľ odstráni i ďalšiu úzkosť, pochádzajúcu z môjho detstva.

"Chcel by som vám uviesť tri krátke príklady," pokračoval kazateľ. "V liste Židom 5,9 čítame o večnom spasení. Ide teda o spasenie, ktoré je večné svojimi

účinkami - nejde tu o záchranu, ktorá by bola stále v činnosti a ktorá by sa nikdy nekončila.

Žid 6,2 hovorí o večnom súde. Zasa tu nejde o súd, ktorý by trval nekonečne, ale o súd, ktorý keď bude raz vynesený nad všetkými ľuďmi, nemožno ho vziať späť. Je to súd večný svojimi účinkami.

A v Žid 9,12 ešte čítame o večnom vykúpení. Nejde tu o vykúpenie, ktoré by sme museli neustále hľadať a nikdy ho nedosiahli, ale je to vykúpenie, ktoré nás oslobodí na celú večnosť od moci hriechu a smrti."

Kazateľ Taylor povedal, že keď Biblia hovorí o večnom ohni, myslí na oheň, ktorý prinesie večné dôsledky.

"Júda 7 hovorí, že mestá Sodoma a Gomora znášajú trest večného ohňa. Apoštol Peter nám hovorí, že Boh odsúdil aj mestá Sodomu a Gomoru, obrátil ich na popol, a tak ukázal výstražný príklad bezbožníkom v budúcnosti (2 Pet. 2,6).

Uchvátil ma spôsob, akým sa Biblia sama vysvetľuje. Nikdy predtým som nikoho nepočul tak plynule a kompetentne hovoriť na túto tému. Kazateľ každé slovo podoprel veršom z Biblie, takže ma nenechal na pochybách vo veci Božej lásky a dobrotivosti k stvoreniu na Jeho obraz stvorenému.

Bolo tu však ešte niečo, čo ostalo v mojom myslení z náboženského vyučovania v detstve. Chvilu som váhal, či sa mám aj na to opýtať. Myslel som si, že je možné, že na to neexistuje vysvetlenie. Potom som si však pomyslel, že ak dostanem vysvetlenie i tohto, potom budem pevne presvedčený o tom, že Boh je Bohom lásky v pravom zmysle slova.

"Pán Taylor, čo znamenajú slová z Písma: "A dym ich múk vystupuje na veky vekov?" (Zj 14,11) Lepšie som sa usadil v mäkkom kresle a s napätím som očakával odpoveď.

Kazateľ Taylor mi vysvetlil, že Písmo sväté vzťahuje slová "večný" a "na veky vekov" na veci, ktoré trvajú buď dlho alebo neurčitý čas. Biblia používa napríklad slovo "večný", keď hovorí o židovskom kňazstve, o obsadení krajiny Kanán, o pahorkoch a vrchoch, o zemi, ako aj o službe otroka.

"Oba výrazy znamenajú trvanie alebo pokračovanie času, pričom dĺžka trvania je určená prirodzenosťou predmetov. Keď sa to týka vecí, o ktorých vieme z iných miest Biblie, že nemajú konca, potom večný znamená večné trvanie. Keď sa však tento výraz vzťahuje na to, čo prestane, potom je jeho význam primerane obmedzený."

To, čo práve povedal, znázornil niektorými biblickými miestami. 2. Moj 21,2-6 - podľa Mojžišovho zákona, keď Žid kúpil otroka, mal ho po siedmich rokoch prepustiť na slobodu. Avšak v prípade, že by otrok nechcel odísť od svojho pána, muselo sa to spečatiť zvláštnym rituálom. Pán priviedol služobníka pred mestských sudcov. V ich prítomnosti sa služobník musel postaviť k dverám a pán mu prebodol ušný lalok. Služobník mu potom slúžil "navěky". V tomto prípade "večný" znamenalo, kým bol živý, čo mohlo byť jeden deň i mnoho rokov.

Kazateľ Taylor potom poukázal na Žalm 21,1-5, kde sa nachádza ďalšie zvláštne použitie výrazu "večný". Kráľ Dávid bol vďačný Bohu za to, koľkokrát mu zachránil život. Žalmista Dávid tu volá: "Ó, Hospodine, kráľ sa teší z tvojej sily, ako veľmi jasá nad tvojou spásou!... Prosil ťa o život a dal si mu ho, na večné veky dlhý život." Dávid sa dožil pekného veku, a preto tu tento výraz znamená - po dlhé roky jeho života.

Po tom, čo mi pán Taylor uviedol biblické príklady použitia slova "večný" vo vzťahu k pominuteľným veciam, poukázal i na miesta, kde tento výraz "večný" znamená večné bytie. V druhej kapitole proroka Daniela sa hovorí o vysvetlení sna kráľa Nabuchodonozora a v 44. verši je napísané: "Ale za čias oných kráľov Boh nebies nastolí večné kráľovstvo, ktoré nezahynie." A v 7. kapitole je napísané: "A svätí Najvyššieho dostanú kráľovstvo a udržia kráľovstvo na večnosť, ba na večné veky." (Dan 7,18)

Práve tak, ako nám Písmo sväté jasne vysvetľuje, že Kristovo kráľovstvo, až bude zriadené, bude večným kráľovstvom a že spravodliví budú žiť večne, to je bez konca, Biblia tiež učí, že život bezbožných pri druhej smrti, ktorá bude v ohnivom jazere, sa skončí (Zjav 21,8).

Počas tejto biblickej hodiny spadla zo mňa ťarcha tmy a omylov. Domnelé tájomstvá, ktoré sužovali mojich rodičov - katolíkov, keď sa pokúšali dať do súladu Boha lásky s učením o večnom trápení, sa rozplynuli ako para. Získal som istotu, že Božie slovo si neprotirečí.

O siedmej hodine večer som zrazu dostal veľkú chuť na cigaretu. Keď som si uvedomil, že som celý deň nefajčil a na fajčenie si ani len nespomenul, bol som veľmi prekvapený. Myslel som si, že príčinou bolo to, že moja myseľ bola tak silno zamestnaná náboženskými skúsenosťami. A tak som si myslel, že ak sa budem zaoberať dobrými vecami, mohlo by sa mi podariť odstrániť cigarety z môjho myslenia i pľúc.

Pokračovali sme v našom rozhovore o duchovných veciach. Kládol som otázky, ktoré ma už dlho sužovali. Skutočnosť, že kazateľ mal na všetky otázky biblickú odpoveď, ma veľmi dojala.

Avšak môj problém sa zhoršil. Mal som úplne horúčkovitú túžbu po cigarete. Sliny mi v ústach tak zhustli, že som takmer nemohol ani hovoriť, bolel ma nos, ako keby som bol nachladnutý. Zanedlho som sa natoľko znepokojil, že som už nemohol obsedieť na mieste. Potom ma začala bolieť hlava, čo bolo u mňa veľmi zriedkavé. Bolela ma až k zátylku.

Na moje naliehanie kazateľ Taylor v ten večer odpovedal na moje náboženské otázky asi až do 21. hodiny. Keď odišiel, zapálil som si cigaretu a bez prestávky som potom fajčil celú hodinu. Na moje prekvapenie všetky telesné ťažkosti zmizli a začal som sa opäť cítiť dobre.

Skôr, než som odišiel domov, prebrali so mnou manželka Grosseovci ešte aj biblickú hodinu o zdravom spôsobe života. Zmienili sa pritom i o tabaku. Bol som si vedomý toho, že ma zotročoval zdraviu škodlivý zlovyk. Rozhodol som sa, že fajčenie zanechám. Vedel som však, že nebude ľahké zbaviť sa tejto vášne. Jed-

ine Pán soboty, ktorý ma zbavil počas celej soboty chuti na cigaretu, ma mohol natrvalo oslobodiť od tabaku.

Podakoval som sa svojim priateľom a šiel som domov. V električke som premýšľal o všetkých udalostiach toho dňa. Myslel som zvlášť na zážitok s cigaretami a uvedomil som si, že nemám len jedného mocného nepriateľa. Zároveň som si vymyslel plán, o ktorom som si myslel, že by mohol odstrániť môj problém s cigaretami.

Kazateľ Taylor zdôraznil vykupujúcu moc preliatej krvi Ježiša Krista na Golgote. Ukázal mi, a ja som tomu porozumel, že diabla a jeho pomocníkov môžeme premôcť len tou mocou, o ktorej je napísané v Zjav 12,11: "Oni však zvíťazili nad ním krvou Baránkovou a slovom svojho svedectva."

V ten večer som prišiel domov asi o 23.30 hod. Na dverách bytu som mal pripevnenú ceduľku, na ktorej ma môj priateľ Roland prosil, aby som mu zavolať, nech bude akokoľvek neskoro. "Táto vec bude musieť trochu počkať," pomyslel som si. Keď som vstúpil do bytu, spozoroval som, že duchovia museli byť nepokojní. Takmer nič nebolo na svojom mieste. Nijako ma to však neznepokojilo, lebo som si už zvykol na to, že mám do činenia s neobyčajnosťami.

Najprv som zobral tri kartóny cigariet, ktoré som ešte mal v skrini, a položil som ich na stôl. Potom som si otvoril Bibliu a čítal som Mat 27,24-54 o ukrižovaní. Potom som na tieto cigarety položil otvorenú Bibliu, pokľakol som pri stole a začal som sa rozprávať o svojich problémoch s Ježišom, svojim Veľkňazom. Ďakoval som Mu, že požehnal môj život, aj keď som bol Jeho úhlavným nepriateľom a rúhal sa Jeho menu. Vyznal som Mu svoje hriechy a zlobu svojho srdca.

Kazateľ Taylor mi poukázal i na tú skutočnosť, že Ježiš Kristus sa v nebeskej svätyni prihovára za tých, ktorí sa ocitli v ťažkostiach, a že rozumie i zdanlivo beznádejným prípadom. Pretože som si bol vedomý toho, že ja som beznádejný prípad, s ktorým sa má zaoberať, chopil som sa tejto nádeje a slov, ktoré mi povedal. Bojoval som proti nepriateľom, ktorí boli chytrejší a mocnejší než ja.

Ďakoval som Bohu za Jeho povzbudenie a vyznal som, že je mi jasné, že moc Jeho lásky zapudila zlých duchov. A preto Mu chcem odovzdať svoj život, slúžiť Mu, ako a kde to uzná za vhodné. Chcem sa s Pánom radovať i zo sobotného dňa. Potom som ukázal na kartóny cigariet a povedal: "Pane Ježišu, prosím Ťa, oslobod' ma od tohto mocného nepriateľa. Zbav ma jeho moci tak, ako si ma ho zbavil v tento deň. Zbav ma tej nedotknuteľnej túžby po cigaretách."

Potom som sa ešte dlhší čas rozprával s Pánom, ďakoval som Mu za to, že ma počuje, i za všetky požehnanie v mojom živote. Keď som vstal, zobral som všetky svoje cigarety, otváral balík za balíkom, rozmačkal ich v ruke a spláchol na záchode. Od tej chvíle som nikdy cigarety nevezal do rúk, ani som nemal túžbu po nich. Pán mi v tom predivným spôsobom pomohol. Bol to div Jeho lásky.

12. PROBLÉMY S DUCHMI

Keď som v tú noc vzal do rúk knihu a chcel som ju čítať, môj pokoj sa stratil. Listok so správou, že mám volať Rolanda, začal lietať po izbe. Potom narážal na stránky knihy takou silou, že mi kniha vypadla z rúk a z kolien sa takmer sklzála na zem. Zlý duch bol v činnosti. Najprv som mu chcel niečo povedať, ale rozhodol som sa, že s ním vôbec nezačnem hovoriť, bez ohľadu na to, čo sa bude diať. Listok som zastrčil medzi stránky knihy a čítal som ďalej. Krátko na to mi veľká sila vytrhla knihu z rúk a hodila ju na protiahlú stenu izby.

Rozhodol som sa, že Rolandovi zavolám, nie kvôli aktivite ducha, skôr preto, že som si ho vážil ako priateľa. Na chodbe bol telefónny automat, ale v tomto prípade som ho nechcel použiť, a tak som šiel do reštaurácie, ktorá bola v ulici, v ktorej som býval. Keď som sedel v telefónnej kabíne, pozrel som sa na hodinky. Bola jedna hodina v noci. Vytočil som číslo. Roland hneď po druhom zvonení vzal slúchadlo a povedal:

"Si to ty, Morneau?"

"Áno, som to ja."

Roland okamžite spustil: "Morneau, ty chlapče nešťastný, čo je to s tebou?! No, neraz sa, nemyslel som to zle. Chcem ti však povedať, že sa zahrávaš so svojím životom. Nepreskočilo ti náhodou?"

"Hovoriš nejako búrlivo," odpovedal som, "čo máš za problémy?"

"Ja, problémy? Ja problémy nemám. Ale ty si ten, čo je vo veľkých ťažkostiach a pritom hovoríš tak bezstarostne, ako keby sa nič nedialo. Morneau, vždy som si vážil tvoju rozváznosť, ale teraz si zašiel ďaleko, príliš ďaleko. Obrátil si sa proti duchom, ktorí ti boli dosiaľ na úžitok, ale teraz ťa odpravia. Vlastne prekvapuje ma, že si ešte vôbec nažive. Človeče, robí mi to starosti. Pretože mi leží na srdci tvoje blaho, sedel som celý večer pri telefóne a čakal, kým mi zavolaš. Nemáš mi čo povedať?"

"Prirodzene, že mám, ale ako môžem, keď ma nepustíš k slovu?"

On ihneď pokračoval: "Morneau, asi si neuvedomuješ, v akej ťažkej situácii sa nachádzaš. Už v stredu večer to s tebou vyzeralo veľmi zle, čo sa týkalo tvojho vzťahu k duchom. Povedal mi to satanov kňaz. Ale teraz je už neskoro, príliš neskoro."

"Roland," prerušil som ho, "keď sa upokojíš, bude pre nás ľahšie navzájom si porozumieť. Povedz mi, čo sa v stredu večer udialo."

O malú chvíľu sa Roland upokojil. "Keď som v stredu vstúpil do našej modlitebne, okamžite ma zavolali do kancelárie veľkňaza. Pýtali sa ma, či som ťa videl minulý týždeň. Z tváre veľkňaza som usúdil, že sa muselo stať niečo hrozné. Pýtal som sa ho, či si nezomrel, alebo čo strašné sa ti prihodilo. Povedal mi, že sa nachádzaš v oveľa horšej situácii. Počas svätej polnočnej hodiny, v utorok v noci, sa mu zjavil poradca zo sveta duchov a povedal mu, že študuješ Bibliu s ľuďmi, ktorí zachovávajú sobotu - s ľuďmi, ktorých majster priam nenávidí. Kňaz ma vyzval,

aby som Ťa vyhľadal a upozornil na nebezpečenstvo, v ktorom sa nachádzaš, ale nemohol som Ťa zastihnúť."

"Všetko je pod kontrolou," povedal som mu," nie som v žiadnom veľkom nebezpečí."

"To si myslíš ty," povedal, a opäť zvýšil hlas. "Dnes večer o 18.30 mi volal veľkňaz, aby mi oznámil, že podľa informácie duchov si bol s týmito svätiteľmi soboty v ich zhromaždení a to majstra priam rozzúrilo. Čo mi na to povieš?"

"Áno, zaoberal som sa intenzívne Bibliou a bol som v zhromaždení ľudí, ktorí zachovávajú sobotu. Je mi však teraz úplne ľahostajné, ako sa cíti kvôli mne padlý anjel. Ak budeš chcieť vedieť viac o mojej činnosti minulý týždeň, tak príď ráno ku mne."

Cestou domov som sa modlil a potom som šiel spať. Asi po dvadsiatich minútach sa v izbe rozsvietili svetlá. Zhasol som ich. Okamžite sa rozsvietili znovu. Rozhodol som sa, že teda budem spať pri svetle. O niekoľko minút nato bolo všetko v miestnosti v pohybe. Jeden obraz preletel z jednej steny na druhú a ostal tam visieť. Stolná lampa visela vo vzduchu bez toho, že by ju niekto držal. Keď som pozoroval túto činnosť, bolo mi jasné, že moje modlitby duchov obmedzili. Nemohli so mnou hovoriť, čo by podľa mňa iste radi urobili. V mene Ježiša Krista som ich vyzval, aby odišli. Lampa i obrazy spadli na zem. Zodvihol som lampu, narovnal som poškodené tienidlo, nechal som však na zemi rozbité sklo z obrazov s tým, že to upracem až ráno. Poďakoval som sa Ježišovi za Jeho pomoc a šiel som spať.

Pomyslenie na to, že mocní démoni sa vzdialili, keď som zavolať Ježišovo meno, ma naplnilo veľkým uspokojením. Táto konfrontácia ma posilnila i v mojom presvedčení, o ktorom som sa zmienil aj svojmu priateľovi Rolandovi, že všetko je pod kontrolou.

Asi o hodinu neskôr sa duchovia vrátili. Opäť som ich v Ježišovom mene vyzval, aby izbu opustili. Bez váhania odišli a ja som sa pokúsil zaspať.

Na moje veľké prekvapenie, asi okolo štvrtej hodiny ráno sa to všetko opakovalo. Posadil som sa na posteli a hľadal vysvetlenie, prečo Pán dovoľuje, aby sa duchovia vrátili. Vyvodil som z toho, že zrejme od démonov samých mám počuť, čo si myslia o tom, že som prijal Ježiša za svojho Pána a Záchrancu. (Až neskôr som si uvedomil, aké nebezpečné bolo s nimi hovoriť.)

"Takže vy sa teda chcete so mnou zhovárať?!" povedal som. "Hovorte teda."

"Prečo sa zdráhaš hovoriť s nami?" pýtal sa jeden duch hlasom, ktorý akoby poletoval po izbe.

"Našiel som lepšieho Majstra."

"Prečo si nás opustil, keď sme pre teba pripravili veľké bohatstvo?"

"Klamali ste ma už veľa rokov a teraz už nechcem mať s vami nič spoločné."

"My sme sa k tebe do tej chvíle, čo si sa spojil s tými, ktorí poznajú zdroj bohatstva a moci, správali čestne," povedal hlas plný autority a úcty.

Poznal som, že hovorím s jedným z hlavných poradcov zo sveta duchov. Zdalo sa, že všetko bolo nabité energiou, jeho prítomnosť bolo priam cítiť v ovzduší. Uvedomil som si, že s touto mocou si neporadím, a preto som sa ticho modlil. "Pane Ježišu, prosím Ťa, pomôž mi!" Tu som si spomenul na jedno miesto v Biblii, na ktoré ma upozornil deň predtým kazateľ Taylor. "Do svojho vlastného prišiel a Jeho vlastní Ho neprijali. Ale tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa dieťkami Božími, tým, čo veria v Jeho meno." (Ján 1,11.12) Hneď som mal pocit, že ma Boh víťazne prevedie i týmto, tak veľmi riskantným stretnutím. Naplnil ma skutočný pokoj.

Keď sme pokračovali v rozhovore, mal som dojem, že duch je v určitej kríze. Cítil som, ako ho obkľučujú vlny zúfalstva, keď si uvedomoval, že sa zbytočne namáha, aby ma dostal na svoju stranu.

"Dobre počúvaj," povedal duch. "Hovorím ti pravdu. Majster má pre teba pripravené veľké bohatstvo, keď sa vzdáš kontaktu s ľuďmi, ktorých nenávidíš, a prestaneš zachovávať sobotu, ktorou on opovrhuje."

"Verím, že hovoríš pravdu, avšak tvoje bohatstvo nechcem. To mi nestačí. Dostal som lepšiu ponuku za svoju oddanosť - všetko zlato, koľko ho len chcem. A k tomu večný život, nekonečný život v radosť. Rozhodol som sa odovzdať svoj život Ježišovi Kristovi."

"To meno už viac nevyslovuj," povedal duch nahnevane. "Musím sa s tebou porozprávať, ale toto meno nespomínaj. Som hlavný poradca. Moji spolupracovníci zo sveta duchov a ja sme ti pripravili cestu, takže majster ťa môže obsypať bohatstvom. My sme aj Jurajovi získali slávu a česť, z ktorej sa teraz raduje. A my sme zorganizovali aj stretnutie vás dvoch, aby si poznal, aké veľké a predivné plány pre teba chystáme. Naliehavo ťa prosím, neprepas túto príležitosť."

Povedal som: "Počúvaj, duch, tak pred desiatimi dňami by som naletel na tvoj trik, ale dnes nie. Teraz som už len bývalý zývateľ démonov, ktorý sa z toho poučil. Mojm Majstrom je teraz Ježiš a s Jeho pomocou sa chcem stať jedným z tých, ktorí plnia Jeho zákony, a pripojím sa k tým, ktorí zachovávajú sobotu a ktorých ty nenávidíš. A čo sa týka teba a tvojich priateľov v duchovnom svete, vy ste obyčajní klamári. Ponúkate zlato, keď sa zrieknem večného života. To teda nie! Ja počkám, kým Pán príde. Potom dostanem všetko bohatstvo, ktoré budem potrebovať, na novej zemi."

Asi dve minúty len tikot môjho budíka prerušoval mlčanie. Bolo mi jasné, že poradca z duchovného sveta nepočítal s takouto reakciou. Potreboval chvíľu času, aby si premyslel novú stratégiu.

"Dobre," povedal nakoniec, "odmietaš slávu a bohatstvo, ktoré ti majster ponúka, a preto údelom tvojho života bude chudoba. A to len ak sa ti vôbec podarí aspoň krátky čas ostať nažive. Oddnes budeš stále chodiť v tieni smrti."

Potom som počul smiech, aký som nikdy v živote nepočul. Prezrádzal veľkú radosť i ukrutnosť. Zlial ma studený pot a pravdepodobne by som sa ho zhrozil, keby som si nebol istý, že Boh ma ochráni.

Odpovedal som: "Duch, hovorím ti, že som sa odovzdal do ochrany Krista z Golgoty a som ochotný a pripravený žiť v tieni smrti, pokiaľ On bude pri mne. Teraz ti v Jeho mene prikazujem, aby si odišiel a viac sa nevracal."

Otvorili sa dvere, vedúce k zadnému balkónu, a duch opustil izbu. Potom sa dvere zavreli takou silou, že kľučka skoro prerazila sadrovú stenu.

13. HROZBA SMRTI

V nedeľu ráno som sa zobudil, aby som začal nový spôsob života. Namiesto toho, aby som sa natiahol za škatuľkou cigariet na nočnom stolíku - ako bývalo mojím zvykom - uvedomil som si, že ani nemám túžbu po cigarete.

Pri pomyslení, že v Ježišovi Kristovi mám nového, mocného Priateľa, ma zachvátila vlna šťastia. Spomínal som na to, ako ma pred niekoľkými hodinami pri konfrontácii s duchmi mocne žehnal a podopieral svojím Duchom.

Pretože som si bol vedomý svojej ľudskej slabosti, prosil som Pána, aby ma posilnil v konflikte, pred ktorým som stál. V minulosti to bol vplyv druhých, ktorý ma priviedol k zlým rozhodnutiam. Často som dal na rady svojho priateľa Rolanda. Bol to on, ktorý ma takmer priviedol k uctievaniu duchov.

Nasledujúcich pár minút som sa modlil v duchu, bez toho, že by som nahlas povedal čo len jediné slovo. Kdesi som počul, že démoni nemôžu počuť modlitbu prednesenú v duchu, a tak som chcel byť o nejaký krok pred svojimi nepriateľmi. Bol som spokojný, keď som ich nechal v neistote. Cítil som sa veľmi poctený tým, že ja, nehodná ľudská bytosť, môžem hovoriť s mocným Pánom vesmíru a že démoni to nemôžu odpočúvať.

Povedal som Pánovi, že neviem, ako začať hovoriť o poznanej pravde so svojím priateľom Rolandom. Pravdepodobne nebude ochotný ani počúvať, aby nezarmútil duchov. Predovšetkým som sa však pýtal sám seba, ako budem môcť obstáť v tlaku, ktorý je predo mnou.

Keď som tak v tichosti rozmýšľal, napadol ma verš z Jánovho evanjelia 1,11.12: "Do svojho vlastného prišiel a Jeho vlastní Ho neprijali. Ale tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa dietskami Božími, tým, ktorí veria v Jeho meno." Našiel som v tom uistenie, že Duch Boží ma víťazne prevedie cez všetky konfrontácie.

Na nočnom stolíku ležala moja Biblia. Vzal som ju a začal som v nej listovať. Potom som ju len tak náhodne otvoril na určitom mieste a práve na týchto stránkach sa písalo o moci, ktorá mala doslova zachrániť môj život.

Zakrátko na to som sa rozhodol, že vstanem. Vzal som Bibliu do rúk a začal čítať tam, kde bola otvorená, a to 37. kapitolu knihy Izaiášovej.

Bola tam správa o kráľovi Ezechiášovi, ktorý dostal od Senacheriba, vysokomyseľného tyrana, ktorý vpadol do jeho krajiny, znepokojujúci list. Spôsob, akým Pán rozriešil túto situáciu, mi dal dôveru, aby som sa nestaral o to, čo ma očakáva. Rozmýšľať som o tom musel, ale robiť si starosti - to nie.

Roland prišiel v stanovený čas. "Vyzeráš úplne vyčerpaný, nie si chorý?" spýtal som sa ho, keď som ho uvidel.

"Morneau, ty si na smrť vystrašil Juraja i mňa. Nemôžeme tomu uveriť, že by si sa mohol stavať tak nepriateľsky a nevďačne k tomu, čo Juraj urobil v náš prospech. Ako sa môžeš odvrátiť od majstra a uraziť ho tým, že odmietaš prijať bohatstvo, ktoré pre teba pripravil?"

"Kedy si o tom počul?"

"Dnes o pol šiestej ráno. Juraj ma volal hneď po tom, čo mu hlavný poradca zo sveta duchov oznámil tvoje hlúpe rozhodnutie. Prosil ma, aby som sa pokúsil ešte raz ťa priviesť k rozumu, inak že ťa to bude stáť hlavu."

"Viem si predstaviť, ako to hlavného poradcu rozrušilo, keď musel na moju výzvu odísť."

"Čo? Ty hovoríš, že si vykázal hlavného poradcu? Ja ti nerozumiem."

"Dobre si rozumel. Dnes ráno, asi o štvrtej, som mal rozhovor s hlavným poradcom, a keď bol drzý, poprosil som Duchu Božieho, aby ho vykázal. Zanechal na stene svoju stopu, keď vrazil dvere do steny." Ukázal som mu priehľabinu od kľučky, ktorá ostala na stene.

"Ty, ty, Roger Morneau, si mal rozhovor s hlavným poradcom zo sveta duchov? Vieš, že veľa našich členov, ktorí už roky vzývajú duchov, ešte nikdy nemali takú prednosť hovoriť priamo s hlavným poradcom? A ty si v spojení s duchmi len krátko a už si bol tak veľmi poctený? To je dôkaz, ako veľmi si ťa majster cení!"

Jeho tvár žiarila nadšením, keď zvolal: "My dvaja máme pred sebou fantastickú budúcnosť. Nechaj kresťanstvo kresťanstvom a poď, pôjdeme za veľkňazom. On pre teba znovu získa priazeň duchov a zase bude všetko v poriadku. Kňaz ti rozumie, on sa na teba nehnevá preto, že si sa zaujímal o náboženstvo. On ťa má v skutočnosti rád a rozumie ti. Hovorí, že si od prirodzenosti dobrodruh a je tvojou prirodzenosťou snažiť sa hľadať lepšiu cestu.

Najhoršie na celej veci je to, že keď sa už zaujímaš o kresťanstvo, že sa nezaujímaš o inú cirkev, ale práve o tú, ktorá zachováva sobotu; práve o ľudí, ktorých majster nenávidí najviac na svete.

Človeče, ty jednoducho nechápeš, ako veľmi si rozrušil duchov?! Veľkňaz ma však uistil, že keď teraz prídeš so mnou do jeho kancelárie, zasa bude všetko v poriadku. On tam na nás čaká. Tak čo, priateľ môj, pôjdeme?"

Roland vytiahol z vrečka škatuľku cigariet a jednu mi ponúkol, no ja som odmietol a povedal, že už nefajčím. Veľmi ho to prekvapilo a povedal: "Morneau, ty si úplne iný človek. Všimol som si to hneď, ako som sem vkročil. Aby som povedal pravdu, necítim sa dobre v tvojej prítomnosti. Možno, že to, čo ti teraz poviem, sa ti bude zdať nezmyselné a hlúpe, ale ja mám pocit, že tu nie je moje miesto a želal by som si byť niekde inde."

Keď hovoril, jasne som si uvedomil, že Kristus naplnil v mojom živote slová apoštola Jána: "Do svojho vlastného prišiel a Jeho vlastní Ho neprijali. Ale tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa dieťkami Božími, tým, čo veria v Jeho meno." Mal som pocit, akoby na mňa svietil nádherný majestát Pána Ježiša a obklopovala ma neviditeľná atmosféra moci a vznešenosti. Toto môj priateľ musel podvedome pociťovať, a preto sa cítil tak, ako to vyjadril.

"To, čo ty cítiš v mojej prítomnosti, je vlastne skutočnosť, že Duch, ktorý je pri mne, je silnejší, než ten, čo je s tebou.

A pokiaľ ide o tvoj výrok, že som úplne iný človek, tak to máš pravdu. Ja už nikdy nebudem tým Rogerom Morneauom, ktorého si predtým poznal. Za jeden krátky týždeň som získal poznatky, ktoré sú pre mňa cennejšie než všetko zlato a striebro, ktoré možno nájsť na zemi. To je dôvod, prečo nemôžem prijať bohatstvo, ktoré mi ponúkajú duchovia. Keby som tak urobil, sám seba by som klamal."

Ďalej som mu povedal: "Nechcem, aby si ma zle chápal. Som si vedomý toho, že ponuka duchov je veľkorysá, avšak chýba v nej ten najdôležitejší element, ktorý by k tomu bol potrebný: život. Život v takej miere, aby sa vyplatilo mať to bohatstvo."

Dostal som lepšiu ponuku: Všetko zlato, ktoré si prajem, a k tomu ešte život bez konca!"

Potom som mu začal opisovať nádheru večných skutočností. I keď som ešte nebol schopný dokumentovať to biblickými veršami tak ako manželia Grosseovci, Duch Boží dovolil, aby to môj priateľ asi štyridsať päť minút s obdivom počúval.

Za tento čas som mu poukázal na všetky body, ktoré sa mi zdali podstatné. Keď som sa pri jednom bode trochu pozastavil a očakával jeho reakciu, povedal len: "Teraz chápem." Nepoložil však žiadnu otázku, ani nemal inú poznámku. A tak som pokračoval ďalej.

"Vidím, že nemáš v úmysle ísť so mnou k veľkňazovi," povedal nakoniec. "Ale obaja tak musíme urobiť. Ty sa musíš vrátiť do skutočnosti. Všetky tie krásne veci, o ktorých si hovoril, nie sú ani pre teba, ani pre mňa. Preto na ne zabudni. Ja nechcem na dobrý život čakať, ja ho chcem žiť teraz. A čo sa týka teba, Morneau, tiež nemáš inú možnosť. Možno si myslíš, že máš, ale nemáš! Ty si to len nahováraš."

Uvedom si, Morneau, že ty nie si svojím pánom. Želal by som si, aby si ním bol, ale ty ním nie si. Duchovia ťa majú celého vo svojom vlastníctve a čím skôr to uznáš, tým to bude pre teba lepšie."

Bol veľmi rozrušený, lebo predvídal katastrofu. Začal sa prechádzať po izbe sem a tam a zalamoval rukami. "Bola mi zverená veľmi ťažká úloha. To, čo ti teraz poviem, povedal by som radšej nejakému svojmu nepriateľovi, ako svojmu dlhoročnému priateľovi."

Začal sa potiť, hoci v izbe bolo celkom chladno. "Morneau, tvoje dni sú spočítané - práve tak, ako aj tých manželov, ktorí to zapríčinili a nesú za to zodpovednosť, že odchádzaš od majstra. A musím ti povedať, že tento plán sa môže zmeniť jedine vtedy, ak hneď so mnou pôjdeš k veľkňazovi. On ti opäť získa priazeň duchov a všetko bude v poriadku. Tak sa nikomu nič nestane."

Na chvíľu sa odmlčal a utrel si vreckovkou pot z čela. "Veľkňaz si praje, aby si si uvedomil jedno: Našu tajnú spoločnosť nikto neopustil živý. Teba i mňa tam dostali duchovia a my im musíme byť poddaní, nie oni nám. Dovoľ, aby som ti to vysvetlil."

Doteraz sme si obaja mysleli, že naše stretnutie s Jurajom a jeho pozvanie, aby sme s ním šli do onej reštaurácie, bolo čírou náhodou. Nie je to však tak. Noc predtým, počas svätej hodiny duchov sa mu zjavil duch a prikázal mu, aby šiel so svojou ženou na tú špiritistickú seansu. Duch mu vtedy povedal, že sa tam stretne s nami a že my sme slúžili u obchodného námorníctva. Dopodrobna mu prikázal, čo nám má povedať a čo má urobiť. Duchovia sa postarali aj o to, aby sa jeho žena intenzívne bavila s médiom, a tak poslala Juraja domov samotného s tým, že ju potom odvezú domov Belangerovci.

Tak poď, priateľ, pôjdeme. Čas beží."

Mal ruku na kľučke a čakal, že pôjdem. Ukázal som mu na kreslo a prosil ho, aby si na chvíľku ešte sadol, aby som mu mohol vysvetliť, prečo nepôjdem k veľkňazovi. On sa zdráhal a hovoril, že už nemôže znieť atmosféru na tomto mieste. Nadprirodzená prítomnosť, ktorá mu bola cudzia, mu nedovolila, aby si sadol a uvoľnil sa.

Povedal som mu, že prítomnosť Ducha Božieho bola odpoveď na moju rannú modlitbu o pomoc. Úpenlivo som svojho priateľa prosil, aby sa oslobodil od démonov a spojil sa s vyššou Božou mocou. Uistoval som ho, že nová cesta by bola pre neho bezpečná. Potom som sa cítil nútený ísť ešte o krok ďalej a pozvať celú skupinu vyznávačov duchov medzi svojich priateľov, aby ma nasledovali. Opäť som im povedal, že im zaručím, že sa im nič nestane.

Pokračoval som: "Máte radi úctu a rešpekt. Zaistím vám na budúcu sobotu v zhromaždení predné miesta - úplne vpredu a v strede. Objednám sto miest, aby každý mal dobré miesto."

"To si môžeš ušetriť," odpovedal, "som spokojný tam, kde som."

Opäť si musel zotrieť pot, ktorý mu stekal po tvári. "A viem, že aj ostatní zmýšľajú práve tak, ako ja."

"Chcel som vám všetkým ponúknuť požehnanie večného života, aby nikto nebol vynechaný." Potom som zmenil tému a vrátil som sa k jeho ultimátu.

"Hovoril si, že tak moje dni, ako aj dni mojich priateľov, sú spočítané. Povedal si, že démonskí duchovia sa chystajú vykonať tento rozsudok. Preto chcem tebe, kňazovi a aj všetkým tým, ktorí majú zlé úmysly so mnou a s mojimi priateľmi, povedať jedno.

Ako som to už povedal poradcovi zo sveta duchov minulú noc, dal som svojich priateľov i seba do ochrany Darcu života, Krista z Golgoty. A som pripravený kráčať v tieni smrti, dokiaľ ma bude viesť Kristus v prítomnosti svojho Ducha."

Môj priateľ bol tak veľmi zastrašený, že dobrú minútu ani nemohol prehovoriť. Jeho tvár zbledla, jeho pohľad zneprítomnel a ja som si myslel, že upadne do bezvedomia.

"Je všetko v poriadku?"

Neodpovedal.

"Roland, prosím ťa, nie je niečo v poriadku?" Stále žiadna odpoveď.

Potichu som sa modlil: "Pane Ježišu, prosím ťa, pomôž!"

Roland potom potriasol hlavou a konečne povedal: "Neviem, čo sa so mnou stalo. Mal som pocit, že som na okamžik stratil vedomie. Morneau, ja viem, že duch, ktorý ťa sprevádza, je veľký a mocný. Nezmieňuj sa už o tejto téme. Naháňa mi strach."

Keď sa zdalo, že je už opäť v poriadku, prosil som ho, aby odovzdal môj odkaz veľkňazovi.

"Morneau, pokiaľ ide o ultimátum, nevyjadril som sa dosiaľ jasne. Tvoj život je veľmi ohrozený a netušíš, čo všetko ti duchovia môžu spôsobiť."

Výbor vodcov je presvedčený, že tým, že odstupuješ z našich radov, môžu sa na verejnosť dostať tajné informácie, čo by mohlo poškodiť vec majstra. Hovorilo sa o siahnutí na tvoj život. Jeden člen bol ochotný venovať 10 000 dolárov na tvoje odstránenie. Považovali sme však jeho návrh za nerozumný a zamietli sme ho.

Dohodli sme sa však na jednom. Keď nás bude niektorý duch informovať o tom, že si hovoril s niekým, kto nepatrí do nášho okruhu, o činnosti našej tajnej spoločnosti, potom sú tu traja dobrovoľníci, ktorí ťa v príhodný čas zastrelia. Výbor to prijal ako rozumnejší spôsob riešenia. Celá vec takto zostane medzi nami v našej spoločnosti a nevznikne nebezpečenie, že sa dostaneme do ťažkostí so zákonmi.

Predložili sme tento plán jednému poradcovi zo sveta duchov a on ho schválil. Pre tento účel vyzbrojil tých troch dobrovoľníkov darom jasnovidectva, aby stále videli, kde sa zdržuješ. Myslel som, že ti nebudem musieť toto povedať, ale tvoje odmietanie vyhovieť prianiu veľkňaza, mi nedáva na výber. Škoda!"

"Povedz kňazovi, že som smelý, ale nie hlúpy," odpovedal som. "Nič mi to neprospeje, keď budem s niekým hovoriť o tejto tajnej spoločnosti. O tom môžem pomlčať. Ale spoliehať sa na slovo lživého ducha, len aby som prežil - to neurobím."

Povedz kňazovi, že v osobe Ježiša Krista som našiel nového priateľa. On je všemohúci a zaslúži si úctu, a to takú, že pred Ním sa trasú aj démoni, keď je hoci len vyslovené Jeho meno. A keď zaznie rozkaz v Jeho mene, potom utekajú aj poradcovia zo sveta duchov, ako som bol toho svedkom minulú noc."

Neviem, či to, čo som v sebe pocítil, možno nazvať spravodlivým rozhorčením, ale Rolandovo vyhrážanie vyvolalo vo mne rozhodnutie povedať mu, že aj on si musí byť každý deň svojho života vedomý, že Boh je mocný a spravodlivý. "Zdá sa, že kňaz pozná Bibliu. Nech si prečíta Kol 2,9.10. Tam je napísané čierne na bielom to, čo som povedal o Pánovi slávy."

Hneď som toto miesto Biblie napísal na kúsok papiera, aby ho môj priateľ nezabudol. "A keď už bude mať Bibliu v ruke," dodal som, "prial by som si, aby si potom spomenul ešte na inú udalosť."

Pred mnohými storočiami mal jeden mocný kráľ veľa poddaných a podriadené mu boli aj mocné národy. Jedného dňa sa však rúhal nepravde osobe. Napadol

človeka, ktorého osobným priateľom bol Boh. Výsledkom bolo, že stratil 185 tisíc vojakov. Len niekoľko Senacheribových dôstojníkov to prežilo, aby mohli byť svedkami smutného výsledku povyšovania sa ich kráľa. A keď sa vrátil do Ninive, jeho dvaja synovia ho prebodli mečom (Izaiáš 37. kapitola).

Roland, informuj kňaza, že si má dobre rozmyslieť, než dá odstrániť Rogera Morneaua, aby tí, ktorí by ho chceli zabiť, neboli sami zabíjajúci.

Teraz budem ja určovať pravidlá o tom, ako sa bude hrať hra zániku. A robím to s plnou podporou môjho nového Priateľa, ktorý mi dnes ráno zjavil, ako zamýšľa vyriešiť môj problém."

Rolandove oči sa rozšírili, bolo vidieť, že som upútal jeho pozornosť. Keď som prišiel ku stolu, kde ležala Biblia, otvorená na 37. kapitole proroka Izaiáša, prosil som ho, aby ku mne pristúpil a na niečo sa poďíval. Verše 14 - 20 a 33 - 38, ktoré som sa chcel naučiť naspamäť, som mal podčiarknuté červenou ceruzkou. Ukázal som mu napísané to, čo som mu práve povedal, a vysvetlil som mu, ako ma Duch Svätý požeňnal pri mojom uvažovaní v toto ráno. On ma viedol otvoriť Bibliu, aby som sa dozvedel, ako ľahko môže Boh vyriešiť môj problém a ťažkosti. Potom som mu prečítal niektoré verše.

"Už vidím, ako sa niečo podobné môže stať aj nám," odpovedal Roland a bolo na ňom vidieť, že má strach.

"Áno, a zodpovednosť za to leží na veľkňazovi. Povedz mu, že v deň, v ktorý on a jeho prisluhovači budú vážne uvažovať nad tým, že zahubia Rogera Morneaua, mohol by Darca života usmrtiť všetkých týchto vyznávačov démonov, takže by mohol ostať len kňaz, aby im vystrojil pohreb. A to by sa mohlo stať aj pri niektorom zhromaždení, keď sú vzývaní všetci nepraví bohovia. Potom by modlitebňa naplnilo smrteľné ticho."

Roland sa posadil, zapálil si cigaretu. Začal sa tak triasť, že nedokázal položiť cigaretu na popolník. Musel som k nemu pristúpiť a urobiť to za neho.

"Morneau, ja musím ísť. Bojím sa, že by sa niečo také mohlo stať, keby toto vedel len kňaz. Hneď zavolám Jurajovi, len čo odtiaľto odídem. Poviem mu, že život nás všetkých sa ocitne v nebezpečenstve, ak sa nepodarí zmarit' zámer tých troch dobrovoľných katov. Ak o tom budú vedieť všetci členovia skôr, než kňaz bude po mne žiadať mlčanlivosť, potom je tu ešte šanca. Pod nátlakom, ktorý na neho urobíme, sa možno kňaz pokusu o atentát vzdá, a tak ti zaistí dlhý život."

Keď som mu naposledy podal ruku, povedal mi, že sa budeme vyhýbať spoločným stretnutiam, pretože on by si nerád rozhneval bohov. I keby sme sa niekedy stretli, budeme sa ignorovať. Povedal som mu, že keď si to tak praje, že je to jeho vec.

Tak sa skončila moja cesta do nadprirodzeného sveta, plná napätia, a ja som takto stratil blízkeho priateľa. Avšak požeňnanie, ktoré mi tento zlom priniesol, to mnohonásobne prevýšilo. Už skutočnosť, že ešte dnes žijem, je svedectvom Božej lásky a dobrotivosti a moci Ježiša Krista, ktorý chce zachrániť ľudí.

S Rolandom som sa už nikdy nestretol, len raz som ho videl z diaľky, ako na triede St. Catherine vychádzal z jedného obchodu. Mal na sebe hodvábný oblek a biely klobúk a nastupoval do nesprávne zaparkovaného Cadillacu. Vypadal honosne, ale nezávidel som mu to.

Keď som v ten krásny júnový deň šiel po ulici na stanicu električky, moja radosť v Pánovi bola veľká. Pozdvihol som svoje srdce do nebeskej svätyne, rozprával som sa s Ním a myslel som na to, že žijem skutočne plným životom.

Aj keď som sa odvrátil od duchov a od všetkého toho, čo oni ponúkajú, pokúšali sa vždy znovu nadviazať so mnou kontakt. Celé mesiace takmer každú noc klopali v mojej izbe. Raz večer prišiel Cyril, aby bol toho svedkom. Keď to na vlastné uši počul, povedal: "Poďme preč. Ako to m môžeš vydržať? Prečo sa niekam nepresťahuješ?"

Nechcel som, aby si duchovia mysleli, že sa ich snád' bojím. Myslel som si, že keby som začal pred nimi utekať, musel by som pred nimi utekať stále. Preto som dôveroval Pánu Ježišovi, že mi daruje pomoc a ochranu, ktorú som tak veľmi potreboval, bez ohľadu na to, kde sa nachádzam.

14. MOJA VĎAKA PATRÍ BOHU

Keď som prvú sobotu opúšťal modlitebňu adventistov, prosil som Pána, aby mi umožnil, aby som tam nasledujúcu sobotu opäť mohol prísť. Keď som tam prišiel, ďakoval som Bohu z celého srdca, že na mňa predivne pôsobil i v práve uplynulých dňoch. Celý deň pre mňa nebol v skutočnosti ničím iným ako radosťou v Pánovi a vypočítavaním požehnaní, ktoré som prežil.

Potom som zakúsil, aké je užitočné, keď si tieto skúsenosti znovu pripomínam. Považujem prikázanie o svätení soboty za nariadenie, ktoré človek dostal preto, aby sa mohol zbaviť neustáleho tlaku požiadaviek všedných dní. Tak má čas rozmýšľať o Božích prikázaniach a môže byť bližšie Stvoriteľovi a občerstviť sa tak na tele, ako aj na duchu.

Po konfrontácii s duchmi, keď sa môj život opäť normalizoval, dal som si za úlohu vyhľadať v dielach cirkevných a svetových dejín, kedy sa to vlastne stalo, že v kresťanskej cirkvi sa začala namiesto biblickej soboty svätiť nedeľa a začalo sa učiť o nesmrteľnej duši, ako aj o večnom trápení. Asi päť mesiacov som trávil svoj voľný čas v knižniciach Montrealu. S veľkým záujmom som čítal knihy rímskokatolíckej cirkvi vo svetle biblických proroctiev. Študoval som život niektorých svätých, ktorí boli považovaní za stĺpy ranej katolíckej cirkvi, a skúmal ich vplyv na kresťanstvo. Dejiny pápežov získali pre mňa nový význam. Zvlášť ma tiež zaujal Origenes z Alexandrie, jeden z gréckych cirkevných otcov, ktorý žil v rokoch 185 - 254 po Kr., ktorému sa podarilo zlúčiť filozofiu eklektických škôl neoplatonikov s kresťanskými náukami. Tento čas skúmania a štúdia ma ešte viac upevnil v biblickej viere.

Jednu krásnu sobotu v apríli 1947 som prežil tú predivnú skúsenosť krstu ponorením a stal som sa tak členom cirkvi adventistov siedmeho dňa. V ten istý deň som sa tiež stretol s mladou ženou, ktorá sa volala Hilda Mousseauová.

Keď niektorí z nás opúšťali v ten večer zhromaždenie, povedal kazateľ Taylor, že ak niekto ide domov smerom na východ, môže ísť s ním na parkovisko, kde nechá svoje auto cez noc. Ponuku sme prijali štyria. Keď sme vystúpili z kazateľovho auta, šli sme na najbližšiu zastávku električky.

Cestou sme sa s Hildou trochu bližšie zoznámili a potom ešte niekoľkokrát sme šli spolu na stanicu električky. Netrvalo to dlho a objavili sme vzájomný záujem, náklonnosť. Po určitom čase vzniklo medzi nami ozajstné priateľstvo.

Jedného dňa som sa rozhodol, že sa jej spýtam, či by sa nechcela stať mojou manželkou. V tom čase to nebolo také jednoduché, aby muž ponúkol dievčaťu manželstvo. Malo sa to stať na pravom mieste a v pravý čas. Keď som viackrát rozmýšľal o svojom pláne, rozhodol som sa, že to urobím v jeden nedeľňajší večer.

Chcel som jej dať túto dôležitú otázku v nenapätej atmosfére. Ideálnym časom sa mi zdala chvíľa, keď budeme s Hildou čakať na vrátnika, ktorý otvorí Hilde dvere.

Hilda vtedy pracovala ako zdravotná sestra v montrealskej zotavovni a bývala v dome ošetrovateliek. Všetky zdravotné sestry, ktoré tu bývali, museli byť v dome najneskôr do 23.00 hod. Muselo sa vždy dvakrát alebo trikrát zazvoniť. Niekedy to trvalo až 10 minút, než vrátnik prišiel otvoriť, podľa toho, kde sa práve v budove

nachádzal. Čím viac sa blížila 23. hodina, tým kratšie bolo toto čakanie. Preto som uvažoval, že najideálnejší čas bude asi o 22,30 hod.

Bol krásny júnový deň. Tak ako sme si naplánovali, prežili sme spolu krásne nedeľné popoludnie a večer sme ukončili jazdou v otvorenej električke cez mesto.

Zakaždým, keď sa električka rýchlejšie rozbehla zo zastávky, viali Hildine dlhé svetlé vlasy, ktoré vietor dvíhal nad jej ramená, a jej modré oči iskrili, keď sa v nich odrážali svetlá mnohých neónových reklám. Čím viac som jej hľadel do očí, tým viac som bol presvedčený, že by sa mala volať Hilda Geraldine Morneauová.

Okolo 22,30 sme došli ku vchodu do domu ošetrovateliek. Keď Hilda zazvonila a otočila sa ešte chrbtom ku vchodu, lebo počítala ako obvykle s dlhšou čakacou dobou, hneď som sa jej opýtal, či by si ma chcela vziať. Sotva som vyriekol tieto slová, prišiel vrátnik. Otvoril dvere, urobil pár krokov späť, prekrižil si ruky a pozrel sa na mňa, ako keby chcel, aby som v jeho prítomnosti dal Hilde bozk na dobrú noc.

Hildu prekvapila tak moja otázka, ako aj náhly príchod zvyčajne pomalého vrátnika. "Povedala, že už nad tým rozmýšľala, ale že to považovala za záležitosť vzdialenej budúcnosti." Uistil som ju, že teraz mi stačí len jej áno a že túto otázku ešte prediskutujeme inokedy, vo vhodnejšom čase.

Sotva som to dopovedal, vrátnik energicky zvolal: "Slečna, chcete ísť dovnútra, alebo chcete zostať vonku? Mám ešte ďalšiu prácu, a tak, ak hneď nevojdete, nechám vás vonku."

Rýchle mi povedala áno, dala mi letný bozk a takmer v slzách sa ponáhľala do domu.

"Ja vás, dievky, naučím, že keď otvorím dvere, máte ihneď vojsť," privítal ju vrátnik.

"Nie každý večer," povedala, "dáva mladý muž dievčaťu otázku, či si ho chce vziať."

Vrátnik bol prekvapený. "Prepáčte mi, ľutujem to," povedal. "Prečo ste mi hneď nepovedali, že je to také dôležité? Bol by som trochu počkal."

Odchádzal som domov a mal som hlúpy pocit, že to akosi s tým mojím plánovaným časom nevyšlo.

Hilda si tam vtedy zaumienila, že sa odtiaľ odsťahuje. Jej matka mala byť na ulici Queen Mary. Hilda sa rozhodla, že bude bývať s ňou, bez ohľadu na to, ako dlho jej bude trvať cesta do práce. Len čo mala príležitosť telefonovať, zavolała svojej matke, aby ju informovala o svojich plánoch. "Mami, musím ti povedať niečo senzačné!"

"A o čo ide?"

"Budem sa vydávať."

"Zbláznila si sa? Veď máš len 21 rokov. A koho si budeš brať?"

"Budem si brat' Rogera, mladého muža zo zboru. Veď ho poznáš, už si ho niekoľkokrát videla."

"Veď sa poznáte tak krátko. Neponáhľate sa príliš?"

Ako mi Hilda hovorila, matka sa potom rozplakala. Na konci rozhovoru jej povedala, že sa o veci ešte porozprávajú, až budú spolu.

Keď som nasledujúci večer Hilde zavolať, povedala mi, ako sa na celú záležitosť pozerá jej matka. Navrhol som, aby sme ju spolu navštívili v najbližšiu nedeľu a ja oficiálne požiadam o Hildinu ruku. Budeme môcť vec s matkou prediskutovať a dôjsť k uspokojujúcim záverom.

Ukázalo sa, že Hildina matka má pre naše úmysly pochopenie, a tak sme si zvolili 20. september za náš svadobný deň.

Leto rýchlo ubehlo a nastávajúca jeseň akoby chcela predčiť leto svojim teplom, krásou a čarovnými farbami. V deň našej svadby bola príroda plná života. Keď sme sa vrátili zo zhromaždenia, bolo 25 stupňov nad nulou. Len niekoľko farebných lístkov padlo zo stromov a vietor ich hnal pred sebou.

V deň našej svadby nám naši priatelia Rut a Artur Cheesemanovci dali večer k dispozícii svoj dom. Chceli sme sa v tichosti stretnúť s niekoľkými dobrými priateľmi. Sobášil nás kazateľ Taylor.

Pani Cheesemanová, pani Mousseauová a iné ženy veľmi pekne vyzdobili dom na tento účel. Keď moja nevesta a ja sme opakovali po kazateľovi manželský sľub, stál som hrdo a vzpriamene. Nie preto, aby som tým nejako zapôsobil na svojich priateľov, ale kvôli neviditeľným bytostiam, ktoré sa prizerali na obrad: anjeli, ktorí prišli z Božej prítomnosti, aby sa s nami radovali, a démoni, ktorých, ako sa domnievam, ich krutý vodca sem poslal. Tí však museli vidieť, ako ich horlivé snahy vyšli naprázdno, keď som z milosti Pána Ježiša opustil ich rady.

Thank you for evaluating ePub to PDF Converter.

That is a trial version. Get full version in http://www.epub-to-pdf.com/?pdf_out